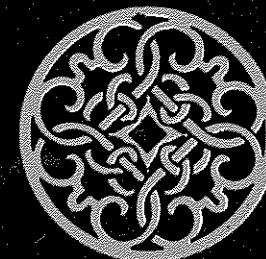

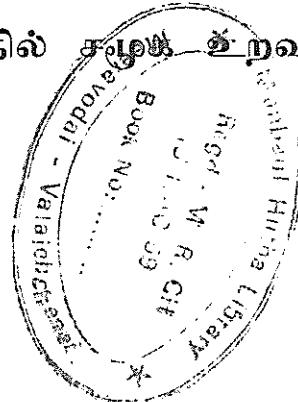
செய்யக் குறைம்மத்
ஹாலைன் தயதாயி

இஸ்லாத்தில்

ரூபா உறவுகள்

இஸ்லாத்தில் சாலை தறவுகள்

செய்யத் முஹம்மத் ஹாஸேன் தபதபாயி

வெளியீடு:

தாருல் ஹாதா வெளியீட்டுப் பணியகம்

நூல் ஆசிரியர் பற்றி . . .

மாபெரும் கல்விமானும், தத்துவ ஞானியுமான செய்யித் முஹம்மத் ஹாஸென் தபதபாயி அவர்கள் தப்ரிஸ் நகரில் பலதலைமுறைகளாக கல்வித் துறையில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தில் 1902ம் ஆண்டு பிறந்தார். அவர் தனது இளைமைக் காலத்தில் ஈராக்கில் உள்ள நஜாபில் தத்துவவியலில் சட்டக்கலை என்பவற்றின் பல பழக்கரங்களை அப்போதைய காலகட்டத்தின் தலை சிறந்த கல்விமான்களிடம் சிறப்புறக் கற்றுத் தேர்ந்து தனது 33 ஆவது வயதில் தாயகம் திருப்பினார். 11 வருடங்களுக்குப் பின்புனித கும் நகரைதனது வதிவிடமாக்கிக் கொண்டு வாழ்ந்து, தனது 80ஆவது வயதில் நீண்ட சுகவீனத்தின் பின் 1981 இல் காலமானார்.

அவர் ஒரு தத்துவஞானி என்ற வகையில், குறிப்பாக இஸ்லாமிய அறிவியல் தொடர்பான விடயத்தில் ஈரானில் மட்டுமன்றி உலகின் பல பாகங்களிலும் புகழ்பெற்றிருந்தார். அமெரிக்க பிரஞ்சுச் மொழிகளில் கூட அவரின் சில புத்தகங்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவர் நவீன உலகின் மிகவும் சிறப்பு மிகக் கத்துவஞானிகளுள் ஒருவராக அமெரிக்க, ஐரோப்பிய கல்விமான்களால் மதிக்கப்படுகின்றார்.

பல தொகுதிகளாக வெளிவந்த அவரது தப்ஸீர்-அல்-மீஸான், கடந்த 14 நூற்றாண்டுகளில் குர்ஆனுக்கு எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த தெளிவரையாகக் கருதப்படுகின்றது. அவர் சட்டவியல், தத்துவவியல் தொடர்பான நூல்களையும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ள தோடு சமயத் தலைப்புக்களில் பல பிரசங்கங்களையும் நிகழ்த்தியுள்ளார்.

அவர் ஒரு எழுத்தாளர் என்ற வகையில் மட்டும் மனிதவர்க்கத்துக்குப் பணியாற்றவில்லை. அவருடைய பெறுமதிமிக்க ஏணை பங்களிப்புக்களில் ஒன்றுதான் அவர் தோற்றுவித்த சித்தாந்தப் பள்ளியும், அதன்மூலம் அறிவு ஒழுக்கவியல், என்பவற்றை இணைத்து பிற்காலத்தில் குறிப்பிட்ட துறைகளில் சமுகத்தின் பெறுமதிமிக்க சொத்துக்களாக விளங்கிய மாணவர்களைப் பயிற்றுவித்தமையுமாகும். அவர் தாம் கற்ற கல்வியை கொள்கை ரீதியாகவும் செயல் ரீதியாகவும் பிரயோகித்து அதன்படி ஒழுகிநடப்பதிலும் உறுதியாக இருந்தார்.

ISLATHTHIL SAMOOHA URAVUHAL

TAMIL TRANSLATION OF
SOCIAL RELATIONS IN ISLAM

BY SAYID MUHAMMAD HOSSEIN TABATABA'I

NO. OF PAGES : 80

PRICE : Rs.40/-

PUBLISHED BY:

DHARUL HUDHA PUBLISHERS
20, SYMOND'S ROAD, COLOMBO-10.

Printed by :

Crescent Publications (Pvt) Ltd,
No. 119, Justice Akbar Mawatha,
Colombo - 02.

Tel : 434498, 565012

இந்த நூலில் அவர், இஸ்லாத்தின் சமூக அம்சத்தினை வலியுறுத்தி அது எந்தளவுக்கு ஒவ்வொரு தனிமனித வாழ்க்கையிலும் ஊடுறுவியுள்ளது எனவும் விளக்கியுள்ளார். அவர் இஸ்லாத்தை மேற்கத்திய நாகரிகத்துடனும், பல்வேறு சித்தாந்தப் பள்ளிகளுடனும் ஒப்பிட்டு அவற்றில் காணப்படும் குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டி இஸ்லாம் அதன் படிப்பினைகளை உண்மையைத் தேடுவதன் அடிப்படையிலும், ஏனையவை பெரும்பான்மையினரின் தீர்ப்பினைப் பின்பற்றுவதையும் அவர் மிகத்தத்ருபமாக நிருபிக்கின்றார். இஸ்லாத்தின் இலட்சியம் மனித மகிழ்ச்சியாக இருக்க ஏனைய சித்தாந்தங்களின் குறிக்கோள் சுரண்டலாகவேயுள்ளது என இவர் கருதினார். இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளின் மீதும், மனித இனத்தின் மீதான அதன் செல்வாக்கின் மீதும் மேலைத்தேசத்தவர்கள் காட்டும் அசிரத்தைக்கு தப்பெண்ணம் அல்லது உள்ளந்தரங்கமான நோக்கமே காரணம் என அவர் விளக்குகிறார்.

அவருடைய கருத்தின்படி, இஸ்லாத்தின் உயர்தன்மை அதன் இலட்சியத்திலேயே உள்ளது; ஏகத்துவத்தின் மீதான அதன் நம்பிக்கையே எல்லா சமூக நடவடிக்கைகள் சமூகம் என்பவற்றின் அடிப்படையாகவும் உள்ளது; மேலும் மீள உயிர்ப்பித்தல் மீதான நம்பிக்கை என்பனவே இஸ்லாமிய அரசாங்கத்தினதும் சமூகத்தினதும் சட்ட அமுலாக்கத்தை உறுதி செய்கின்றது. இஸ்லாத்தில் ஆன்மீக, உலகாயத விடயங்களுக்கு அதற்குரிய முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. மனிதவர்க்கத்தை சிறு சமூகங்களாகவும் தேசங்களாகவும் பிரிக்கும் புனியியல் அல்லது இனர்தியான எல்லைகளை அவர் நிராகரிக்கிறார். இதன் எல்லையை விசவாசமாகவும் அதுவே சர்வவியாபக சமூகமொன்றை உருவாக்கக்கூடியது என்றும் அவர் நம்புகின்றார்.

பொருளாடக்கம்

1. நூல் ஆசிரியர் பற்றி 7
2. மனிதனும் சமூகமும் 7
3. மனிதனும் அவனுடைய சமூக வளர்ச்சியும் 7
4. சமூகத்தில் இஸ்லாத்தின் விலேடு கவனம் 10
5. தனிமனிதனுக்கும் சமூகத்துக்குமான இஸ்லாத்தின் கண்ணியம் 12
6. இஸ்லாமிய சமூக சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதும் நிலையானதுமா? 17
7. இஸ்லாமிய சமூகம் எவ்வாறு நிலைபெற்றது? அதன் நிலை பேறு எவ்வாறு தொடர்கின்றது? 36
8. இரு வகையான தர்க்கவியபல் : நியாயாவாத தர்க்கவியபலும் உணர்வு பூர்வமான தர்க்கவியபலும் 47
9. ஒருவர் மற்றவர்களிடம் இருந்து துரத்தப்படும் போது என் இறைவனிடம் இழப்பிட்டை எதிர்பார்க்க வேண்டும்? 51
10. இஸ்லாத்தில் விடுதலை என்பதன் கருத்து 54
11. இஸ்லாமியச் சமூகத்தில் மற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உரிய வழி எது? 57
12. தற்போதய வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியைப் பொதுமக்களுக்கும் உத்தரவாதம் கொடுமா? 62
13. - இஸ்லாத்தின் கண்ணோட்டத்தில் சமூகத்தின் பாதுகாவலனாக செயல்பட வேண்டியவர் யார்? அவரின் வழிமுறை எது? 65
14. இஸ்லாமிய ராஜ்யத்தின் எல்லை “விசவாசம்” இயற்கையான சம்பிரதாயமான வரையறைகள் அல்ல 71

அளவற்ற அருளானாலும் நிகரற்ற அன்புடையோனுமாகிய அல்லாத்துவின்திருநாமத்தால்.

“முஃமின்களே பொறுமையுடன் இருங்கள்; (இன்னல்களை) சகித்துக் கொள்ளுகள்; (உங்கள் தம்மில் ஒருங்கிணந்து ஒருவரையொருவர்) பலப்படுத்திக் கொள்ளுக்கள். அல்லாற்வுக்கு அஞ்சிக் கொள்ளுங்கள்; (இம்மையிலும், மறுமையிலும்) நீங்கள் வெற்றியடைவீர்கள்”. (3:200)

இஸ்லாத்தில் சமூக உறவுகள்

1. மனிதனும் சமூகமும்:

மனித இனம் கூடிவாழும் இயல்பைக் கொண்டது. எனவே சமூக இனக்கம் என்பதும் அவர்களுள்ளேயே குடிகொண்டுள்ளது. இவை விவாதத்துக்கிடமின்றி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஓர் உண்மையாகும். மனிதன் எப்போதும் ஒரு சமூகமாகவே வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பதையே வரலாற்றும் அண்மைய தொல்பொருள் கண்டுபிடிப்புகளும் நிறுபித்துள்ளன. இந்த சான்றுகள் மனிதன் வாழ்ந்த யுகங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், அல்குர்ஆனின் பல்வேறு வசனங்கள் இவ்வுண்மையை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றது.¹

2. மனிதனும் அவனுடைய சமூக வளர்ச்சியும்

மனித சமூகம் நிலை பெறுத் தொடங்கிய போது, எல்லா ஆத்மீக விவகாரங்களும், ஏனையவைகளும் மனிதனோடு தொடர்புப் படுத்தப்பட்டிருந்த போதும், வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையும் ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒரு பூரணத்துவ வடிவத்தை மனித சமூகம் பெற்றிருக்கவில்லை.

மனிதசமூகம், ஏனைய மனித அறிவு ஆள்மீக விவகாரங்கள் போன்று அதன் உலகாயத, மனோர்த்தியான குறிக் கோருடன், தொடர்ச்சியாக பரிபூரணத்துவத்தை நோக்கி நகர்கின்றது.

உண்மையிலேயே மனிதனின் சிறப்பியல்பு, அதாவது கூடிவாழும் இயல்பு, அவனது ஏனைய சிறப்பியல்புகளுக்கு விதிவிலக்கானதாகக்

கருதிவிடக் கூடாது. ஏனெனில் அது படைக்கப்பட்ட கணத்திலிருந்தே அது பூரணத்துவம் பெற்றிருந்தது என எமக்கு உரிமைகோர அனுமதியளித்துவிடும். இன்னும் சரியாகக் கூறுவதாயின் இந்தப் பண்பு மனோதிடத்தோடும் விஞ்ஞானத்தோடும் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ள ஏனைய எல்லா மனிதப்பண்புகளையும் போல், படிப்படியாகவே பரிபூரணத்துவத்தை அடைந்தது.

மனித இனத்தின் நிலை பற்றிய பிரதிபலிப்பு, ஆரம்பகால மனித சமூகத்தின்வடிவம், திருமணத்தின் மூலம் ஏற்பட்டது குடும்ப அமைப்பில் இருந்து ஏற்பட்டது என எம்மை உணரவைக்கின்றது. குடும்ப முறையிலான வாழ்க்கைமுறைக்கான அடிப்படைக் காரணிகளுள் ஒன்று ஒரு ஆண் இன விருத்தியையும் பிள்ளைகளை வளர்ப்பையும் உறுதி செய்து கொள்ள முடியாதவன் என்பதும் திருமணம் என்பது இயற்கையான பாலியல் தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், ஆண், பெண் ஏற்பினைக்கொண்டு நிரந்தரமான உறவினை உறுதி செய்கின்றது என்பதுமாகும்.

இந்த நிலை, தொழில் வாய்ப்புக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அதாவது ஒரு மனிதன் தன்னுடைய தேவைகளுக்காக இன்னொரு மனிதனோடு இணையவேண்டியதாகின்றது. அத்துடன் அவன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி தனது ஆசைகளை அவன் மீது திணிக்கவும் வழி வகுக்கின்றது.

இந்தக் தொழில் வாய்ப்புக்கு படிப்படியாக அதிகார பிரயோகத்தை உருவாக்குகின்றது. இவ்வாறாக ஒரு வீட்டின்தலைவன் உருவாகி ஒரு குடும்பத்தின் தலைவன், ஒரு குலத்தின் தலைவன், ஒரு தேசத்தின் தலைவன் என படிப்படியாக வளர்ச்சியடைகின்றது.

ஆரம்பத்தில், இயல்பாகவே பலமும், துணிவும் மிக்க ஒரு மனிதன் முன்னுரிமை பெற்றான். பின்னர் துணிவும் செல்வச்சிறப்பும் குழந்தைச் செல்வத்தை அதிகமாகக் கொண்டோரும் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினார். கல்வி கேள்வியில் சிறந்து அரசியலிலும் நிர்வாகத்திலும் கைதேர்ந்தவர்கள் தலைமைத்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வரையிலும் இந்த நிலை நீடித்தது.²

ஆரம்பத்தில் மனிதன் கூட்டு வாழ்க்கையில் முழுமையான கவனத்தைச் செலுத்தத் தவறினானே தவிர, கூட்டுவாழ்க்கை மனிதனிடமிருந்து ஒரு போதும் பிரிக்கப்படவில்லை. மேலும் தொழில்,

பாதுகாப்பு ஆகியவற்றைப் போல ஏனைய குணவியல்புகளைப் பின்பற்றி வாழ்ந்ததோடு வளர்ச்சியுமடைந்தான்.

குருதூன் கூறுகின்றது: மனிதர்களுக்கு சமூகத்தைப் பற்றிய முழுமையான அறிவைப் புகட்டி சமூகத்தை பராமரிப்பதில் அவர்களுக்கு ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியவர்கள் நபிமார்களே.³

குருதூன் கூறுகின்றது: ஆரம்பகாலத்தில் மனிதன் எனிமையாக வாழ்ந்தான். ஏற்றத் தாழ்வு அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. பின்னர் வேறுபாடுகள் தோன்றி பினக்குகளுக்கு அவர்களை இட்டுச் சென்றது. இந்த வேறுபாடுகளை நீக்கி, மனிதர்களை சமூக ஒற்றுமையின் கீழ் கொண்டு வருவதற்காக இறைவன் நபிமார்களை நியமித்து அவர்களுக்கு புனித வேதங்களை அருளினான்.

குருதூன் மேலும் கூறுகின்றது: வேறுபாடுகளை அகற்றி மக்களைத்திட நம்பிக்கையில் ஒன்றுபடுத்தல் என்பது சமயத்தை நோக்கி அழைப்புவிடுக்கும் வடிவத்தைப் பெற்று, சமயத்தில் வழி பிறழ்தலை இல்லாமல் ஆக்கியது. ஆகவே சமயம் மனித சமூகத்தின் தகுதி வாய்ந்த பினையாளி என்ற நிலையை அடைந்தது.⁴

குருதூனின் கருத்துப்படி (42:13) கூட்டு வாழ்க்கைக்கும், ஒற்றுமைக்குமான அழைப்பு முதன் முறையாக நூற்று நபியால் விடுக்கப்பட்டது. புனித கிரந்தமொன்றும் தெய்வீக சட்டங்களும் அருளப்பட்ட மிகப் பழைய நபி அவரே. பின்னர் நபி இப்ராஹிம் (அலை), நபி மூஸா (அலை) ஆகியோர்களிடம் இந்தப் பணி ஒப்படைக்கப்பட்டது. நூற்று நபியின் கட்டளைகளுள்ளில் சட்டங்களும் இருந்தன. இந்த நாலு கட்டளைகளுள் மிக விரிவானது ஈஸா நபியினதும், மூஸா நபியினதுமாகும். இதைத்தான் குருதூன் கூறுகின்றது. பைபிரும் இதனை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

மூஸா (அலை) அவர்களுக்கு அருளப்பட்ட கட்டளைகள் 600க்கும் குறைவாக இருக்கவில்லை என்றும் கூறப்படுகின்றது.

★ ★ *

கூட்டுவாழ்க்கைக்கான அழைப்பு சமய கட்டுக்கோப்புக்குள் நபிமார்களால் மட்டுமே சுதந்திரமான முறையிலும் ஒளிவுமறைவு இன்றியும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. குர்மூனும் இந்தக் கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றது என நாம் முடிவாகக் கூறி வரலாற்று நியாக அது எவ்வாறு உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதையும் பார்ப்போம்.

3. சமூகத்தின் மீது இஸ்லாத்தின் விஷேட கவனம்:

தன்னுடைய அழைப்பிற்கான அத்திவாரமாக சமூகத்தைக் கொண்டுள்ள ஒரே ஒரு மார்க்கம் இல்லாம் தான் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. மேலும் சமூக விடயங்களில் அதன் வலியுறுத்தலை எந்தவகையிலும் அலட்சியம் செய்யாத மார்க்கமாகவும் அது உள்ளது.

நீங்கள் இந்த விடயத்தில் மேலும் ஆழமாக விளங்கிக் கொள்ள விரும்பினால், கணக்கிட முடியாத சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு துரித கண்ணோட்டத்தை செலுத்திப்பாருங்கள். அவற்றின் பல்வேறு வகைகளையும், வடிவங்களையும் கூட நீங்கள் காணலாம். அப்போது தெய்வீகச் கட்டளைகள் அவர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் விளக்கி அவர்களை அவ்விடயத்தில் உயர்த்தி வைத்துள்ளது என்பதையும் அவர்கள் எல்லோர் மீதும் தனது ஆக்ஞாகளைப் பிரயோகித்துள்ளது என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள். அப்போது நிச்சயமாக ஏதோ அதிசயத்தை நீங்கள் அவதானிக்கலாம். இஸ்லாம் அதன் கட்டளைகளை சமூகத்துக்கு ஏற்ற முறையிலேயே அருளியுள்ளது என்பதும், முடியுமான அளவு சமூக உணர்வுகளை அவர்களுக்கு வழங்கியுள்ளது என்பதையும் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான், குர்மூன் கவனம் செலுத்துமாறு கூறுகின்ற ஏனைய சமயங்களான நூற்று, இப்ராஹிம், ஈஸா, மூஸா (அலை) ஆகியோர்களின் வேதங்களோடு உங்களுடைய இஸ்லாமிய அறிவின் முடிவுகளை உங்களால் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். இவற்றை தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கும், இஸ்லாம் கொண்டுள்ள நிலைப்பாட்டை தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கும் ஒப்பிடு முக்கியமாகின்றது.

ஆனால் விக்கிரக ஆராதனை, பல தெய்வக் கோட்பாடு, பண்டைய யெமன் நாட்டவரின் சமயக் கோட்பாடு ஆகிய இஸ்லாத்தினால் புறக்கணிக்கப்படுகின்ற சமயக் கோட்பாடுகளின் நிலைப்பாடுகள் மிகவும் வெளிப்படையானதாகும்.

மனித வரலாற்றின் ஆரம்ப காலம் தொட்டு வாழையடி வாழையாக சில கருத்துக்களை அவர்கள் நம்பி பின்பற்றி வந்தார்கள். அவையாவன: அவர்களது சமூகம் தேவைகளின் அடிப்படையில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. மேலும் தனிப்பட்டவர்கள் ஒரு சமூகமாக அதாவது கொடுக்கோல் ஆட்சியின் கீழ் பல்வேறு சுதேச, சர்வதேச குழுக்கள் ஒன்றாக வாழ்ந்தன. முற்கால நாகரிமடைந்த, நாகரிமடையாத நாடுகளைப் பற்றி இதற்கு மேல் எவ்வித விளக்கத்தையும் வரலாறு வழங்கவில்லை.

முற்கால நாடுகள் சமூகத்தின் மீது விஷேட சிரத்தை காட்டாது அல்லது அவற்றைப்பற்றி கலந்துரையாடாமலும், நடைமுறைப் படுத்தாமலும் பரம்பரை, குழல் காரணிகளை மட்டும் கொண்டு இந்த முறையைப் பின்பற்றினர். சமய ஒளியின் உதயத்திலும், அதன் வியாபகத்திலும் உலகில் பெரும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த மாபெரும் பேரரசுகளான ரோம், பாரசீக பேரரசுகள் கூட இந்த விடயத்தில் கவனம் செலுத்தவில்லை. ரோமாபுரியின் சீஸர்களினாலும், ஈரானிய அரசர்களினாலும் ஆட்சியமைப்பையே தமது அரசியல் வடிவங்களாகக் கொண்டு இவ்விரண்டு ராஜ்ஜியங்களும் தமது அரச கொடியின் கீழ் நாடுகளை ஒன்று திரட்டின. மேலும் சமூகம் கூட, அரசாங்கங்களின் வளர்ச்சிக்கு அல்லது அதன் இடை நிறுத்தத்துக்கு அல்லது அதன் தேக்க நிலைக்கு கீழ்ப்படிந்தன.

சோக்ரைஸ், அரிஸ்டோடோடில், பிளேட்டோ போன்ற கடந்தகால கல்விமான்களின் எழுத்துகளில் காணப்படுவது போன்று முன்னர் பதவியில் இருந்தவர்களிடமிருந்து தொடர்ச்சியான சமூகக் கலந்துரையாடல்கள் தொடர்ந்தும் இருந்துவந்தன என்பதையும் ஒதுக்கி விட முடியாது. ஆனால் இந்த எழுத்துவடிவங்கள் ஒரு போதும் செயற்படுத்தப்படவில்லை. வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் அவை உலகில் யதார்த்த நிலையை அடையாத மனோதீயான கற்பனைகளும், அழகான சித்திரங்களுமேயாகும். வரலாற்றுச் சான்றுகளின் வெளிப்பாடே இந்த உரிமை கோரலாகும்.

எற்கனவே குறிப்பிட்ட கருத்தின் அடிப்படையில், சமூகம் என்பது சுதந்திரமான ஒரு விவகாரம் என்றும், அது கவனயீனம், தங்கியிருத்தல், போலி போன்றவற்றின் பிடியிலிருந்து காக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று

என்ற அழைப்பு முதன் முதலாக இஸ்லாத்தை உலகில் ஸ்தாபித்தவரின் அழைப்பின் மூலமே மனிதனின் செவிகளுக்கு எட்டியது.

இஸ்லாத்தின் தலைவர் தனக்கு அருளப்பட்ட புனித வசனங்களின் மூலம், மனிதர்களை ஒரு குழுவாக மிகழ் சிகிரமான தூய வாழ்க்கையை நோக்கி நகரக் கூடிய அழைப்பொன்றை விடுத்தார்.

குரு ஆன் இந்த அழைப்பினை இரண்டு வகையாகப் பிரகடனப்படுத்துகின்றது.

1. சமூக வாழ்க்கை - ஐக்கியம் என்ற கொள்கையிலான அழைப்பு.⁵

2. ஐக்கியம் பரஸ்பர விசவாசம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஒரு சமூகத்தின் ஆன்மீக உலகாயத் நலன்களையும் பாதுபாப்பையும் பேணும் வகையில் இஸ்லாமிய சமூகம் ஒன்றை அமைப்பதற்கான அறிவுறுத்தல்கள்.⁶

4. தனி மனிதனுக்கும் சமூகத்துக்குமான இஸ்லாத் தின் கண்ணியம்:

தெய்வீக இயக்கம் முதலில் பல அடிப்படையான பகுதிகளை உருவாக்குகின்றது. அவை ஒவ்வொன்றும் குறிப்பிட்ட சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ளன. பின்னர் அவை அவற்றின் எல்லா வேறுபாடுகளையும் மீறி ஒன்றிணைகின்றன. அப்போது அவை அவற்றின் தனிப்பட்ட தன்மைக்கும், தனித்தனியான பாவனைக்கும் மேலதிகமாக புதிய பயன்பாடுகளை உண்டாக்குகின்றன.

உதாரணமாக, ஒரு மனிதனுக்கு பல்வேறு அங்கங்களும் அவயவங்களும், சக்திகளும் இருக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் வித்தியாசமான ஆத்மீக, உலக பயன்பாடுகளை கொண்டுள்ளன. சிற்ப பகுதிகளைக் கொண்ட ஒரு பாரமான பொருளைப் போல அவை ஒன்றிணைக்கப்பட்டு வலிமையான பாரிய சக்தியினை உருவாக்க முடியும். அத்துடன் அது ஒரு ஒரு குறிப்பிட்ட திக்கினை நோக்கி நகரக் கூடிய சக்தி உள்ளதாவும் அமைகிறது.

அவை இணைவதற்கு மறுக்கவும் கூடும். அவை பிரிந்திருப்பதையும், வித்தியாசத்தையும் பாதுகாக்கவும் கூடும். காதையும், கண்ணையும் போல கேட்டலும், பார்வையும், மனோதிடமும் இச்சையும் போல

ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியான செயற் பாட்டினைக் கொண்டு தனியாகவே செயற்படுகின்றன. ஆனால் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் என்ன வென்றால் அவை எல்லாம் ஐக்கியமாகத் தொடுக்கப்படும் போது மனிதன் என்ற புதிய ஒரு அலகின் மூலம் அவை ஆளப்படுகின்றன. மேலும் எல்லா சக்திகளின் மீதுமான இதே ஆதிக்கம், எந்த ஒரு பகுதியும் தன்னக்தே கொண்டிராத நன்மைகளை உருவாக்குகின்றது. இந்த நன்மைகள் ஆன்மீக, உலகாயத் ரதியாக எண்ணிலடங்காதவை. அவற்றின் ஒற்றுமை அதிசயிக்கத்தக்க வகையிலான பிரயோசனங்களையும், நலன்களையும் கொண்டிருப்பது மிகவும் முக்கியமான ஒரு நன்மையாகும். தாயின் வயிற்றிலிருக்கும் சிக தனது அபிவிருத்தியையும் வளர்ச்சியையும் பூர்த்தி செய்ததும், அது தன்னிலிருந்து ஒரு பகுதியை பிரிந்து, மூலதார வஸ்துவினால் செய்யக் கூடிய மனோதியான, உலகாயத் காரியங்களை எல்லாம் செய்யக்கூடிய இன்னொரு பரிபூரணமான ஜீவனைத் தயாரிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. ஆகவே மனித இனம் என்பது அதன் பல்வேறு வகைகளையும் மீறி ஒன்றாகவே உள்ளது என்ற முடிவுக்கு நாம் வருகின்றோம். மனிதன் ஒன்றே, ஒரே இனமும் கூட தனிப்பட்ட நபர்களின் செயற்பாடுகள் எண்ணிலடங்காதவை, ஆனால் அவற்றின் வகைகளில் ஒத்த தன்மையைக் காணலாம்.

இந்தச் செயற் பாடுகள் எல்லாம் ஒன்றிணைந்து ஒரு தொடர்பினையும் உறவினையும் உருவாக்குகின்றன. தன்னீரைப் பிரிந்து பல பாத்திரங்களில் வடிக்கலாம். இந்த முறையில் எண்ணிக்கைகள் ஆதிகரிக்கலாம். ஆனால் எல்லாம் ஒரே வகையின் அவற்றின் இயல்பும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. தன்னீர் எல்லாம் ஒரே இடத்தில் சேருமானால் அவற்றின் சக்தி மிகவும் வலுவானதாக இருக்கும்.

★ ★ *

மனிதர்களுக்க அறிவுட்டுவதிலும், மகிழ்ச்சியை நோக்கி அவர்களை வழி நடத்துவதிலும், இந்த உண்மையின் மீது, இஸ்லாம் மிகக் கூடிய சிரத்தை காட்டியுள்ளது. அதாவது மனிதன் என்பவன் சட்டங்களுக்கு

கட்டுப்பட்ட ஒரு தனிப்பிறவியாகும்.⁷ இஸ்லாம் ஒரு போதும் தனி மனிதனுக்காக சட்டங்களைப்படிக்கவில்லை.

★ ★ ★

ஒரு தனி மனிதனுக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையில் நிலவுகின்ற இந்த உண்மையான உறவு, சமூகத்தில் ஒரு வித்தியாசமான தனி மனிதனை உருவாக்குகின்றது. தனிப்பட்டவர்கள் தங்களது எல்லா சக்திகளையும், பண்புகளையும் கொண்டு சமூகம் நிலைத்திருப்பதற்காக உழைக்கின்றார்கள். இதை ஒத்த சக்திகளும், பண்புகளும் அந்த சமூகத்திலும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

ஆகவேக்குரு ஆன் ஒரு “மனிதனின்” மரணத்தில், புனித வேதத்தில், விவேகத்தில் புரிந்துணர்வில், செயற்பாட்டின், பக்தியில், பாவத்தில் நம்பிக்கை கொள்வதை நீங்கள் காணலாம்.⁸

இவ்வாறாக குரு ஆன் தனிப்பட்டவர்களின் நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்தியிருப்பதை நாம் உணருகின்றோம். அது நாடுகளின் வரலாற்றிலும் சிரத்தை காட்டியுள்ளது. குரு ஆனின் இந்த விவேகத் தீர்த்தை, வரலாறு என்பது பிரபல மனிதர்களினதும், அரசர்களினதும் நடவடிக்கைகளத்தை விவர வேறு எதனையும் கொண்டிராத ஒரு கால கட்டத்திலும், வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கு சமூகங்களினதும் நாடுகளினதும் வரலாற்றில் எவ்வித அக்கறையும் இல்லாத ஒரு கால கட்டத்தில் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும், குரு ஆனுக்குப் பின்மருதி, இப்னு கல்தூண் போன்ற சில வரலாற்றாய்வாளர்கள் இந்த விடயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைவரைக்கும் வரலாற்றில் அண்மைய மாற்றங்கள் நிகழும் வரைக்கும், மேலும் அது நாடுகளுக்கான விவரணத்தில் தனிப்பட்டவர்களின் சுயசரிதையாக உருமாற்றப்படும் வரைக்கும் தம்மைத் தீவிரமான ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர்.

வரலாற்றில் விவரணமுறையை முதன்முறையாக புகுத்தியவர் பிரான்ஸிய வரலாற்றாசியரான அகஸ்ட்டிகொண்ட் என்று ஆவார், அவர் கி.பி. 1858இல் காலமானார் என்று கூறப்படுகின்றது.

தனி மனிதனுக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையிலான உண்மையான

உறவுக்கு தேவையானது வலுவானதனிமனித சக்திகளுக்கு சமூகத்தில் எதிர்ப்புக்களும், முரண்பாடுகளும் தென்படுகின்றபோது உறுதியான பல சமூக சக்திகளும், பண்புகளும் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் என்று சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

இன்னும், விளைவுகளையும் எதிர் விளைவுகளையும் உண்டாக்குகின்ற அந்த சக்திகளையும், பண்புகளையும் பற்றிய எமது கருத்துக்களை எமது அனுபவங்களும் அறிவு ஞானங்களும் உறுதி செய்கின்றன. அதாவது ஏனைய சக்திகள் மீதும், பண்புகள் மீதும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்ற அந்த சக்திகள் அவற்றின் சமூகத்தியில் பாதிக்கப்படுகின்றன.

சமூகக் கலவரங்களோடும், கிளர்ச்சியோடும் தொடர்புடைய தனி மனிதனின் சித்தங்கள், மேலும் அந்த விடயத்தில் வேறு ஏதாவது நிகழ்வுகள் சமூகத்தின் விருப்பத்தையும், பிரயத்தனத்தையும் எதிர்க்கவோ, தடுக்கவோ முடியாது என்று தான் கூற வேண்டும். ஒரு பகுதிக்கு முற்றாக கீழ்ப்படிவதையும் முற்றாக ஒரே பாதையை யின்பற்றுவதையும் தவிர வேறு மாற்று வழிகள் இல்லை. சமூகத்தின் பலம் எந்த அளவு விவேகத்தையும், சிந்தனைகளையும் அது கொண்டுள்ளது என்பதைப் பொறுத்தே அளவிடப்படுகின்றது.

தோல்வி, பாதுகாப்பின்மை, பூமி அதிர்ச்சி, பஞ்சம், வாந்தி பேதி, அல்லது தோல்வியும் அதுபோன்ற ஏனைய விவகாரங்களும் எற்படுத்தும் பாதிப்பைவிடக் குறைவான பாதிப்பினையுடைய சாதாரண தேசிய பழக்கவழக்கங்கள், பரம்பரை பழக்கங்கள் ஆகியவற்றால் உண்டாகும் பொதுவான பீதி போன்ற விடயங்களிலும் இதுவே உண்மையாகக் காணப்படுகின்றது. சமூகம் தனி மனிதர்களிமிருந்து சிந்தனை சக்தியையும், புரிந்துணர்வு சக்தியையும் கிரகித்துக் கொள்கின்றது. ஆனால் அது அவர்களை சமூகத்துக்குக் கீழ் படியுமாறு நிர்ப்பந்திக்கின்றது.

★ ★ ★

வேறு எந்த ஒரு மார்க்கத்திலும், நாகரிகமடைந்த நாடுகளின் சட்டங்களிலும் காண முடியாத அளவுக்கு சமூக அந்தஸ்தை

உயர்த்துவதற்கு இல்லாம் பெரும் பிரயத்தனங்களை எடுத்துள்ளது. இந்தப் பிரயத்தனத்துக்கான அத்தாட்சியை ஏற்கனவே நாம் விளங்கப்படுத்தினோம். தனி மனித ஒழுக்கத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற ஒழுக்கவியலும் இயல்பூக்கங்களும் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் சக்தியையும் மீறி, சமூக உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படையான தனி மனித ஒழுக்கம், இயல்பூக்கம் என்பவற்றின் பயற்சிக்கு வெற்றிவாய்ப்புகுறைவாகவே உள்ளது. இந்த காரணத்தால் தான் இல்லாம் சமூக அத்திவாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அதன் சட்டங்களிலும் தெய்வீகக் ஆக்ஞங்களிலும், எடுத்துக்காட்டாக, யாத்திரை மேற் கொள்ளல்(ஹஜ்), தொழுகை, ஜில்ஹாத், (இல்லாத்தின் நன்மைக்காப் போராடுதல்). தானம் செய்தல், மேலும் விரிவாகக் கூறுவதாயின் கலை சமயத் தேவைகளிலும், கடமைகளிலும் இல்லாம் சமூக அத்திவாரத்தை மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகக் கொண்டுள்ளது.

இல்லாம் உண்மையான சந்தோஷத்தை சுவிகாரம் செய்துள்ளது. இல்லாமிய சமூகத்தின் இலக்குகளாக இறைவனை சமீபிப்பதும், இறைவனின் அன்பைப் பெற்றுக் கொள்வதும் உள்ளன. சமூகத்தில் இந்தக் குறிக்கோள் என்பது கண்டிப்பான ஒரு உள்ளார்ந்த கண்காணிப்பாக உள்ளது. எந்த ஒரு மனிதனுடைய சிந்தனையும், பண்பும் இதில் இருந்து மறைந்திருக்க முடியாது.

இந்தக் குறிக்கோள் மேற்கூறிய ஆணைகளைப் பாதுகாக்கும் உத்தரவாதமாக அமைகிறது.

பொதுமக்களின் பழக்கங்களையும், சமயவரம்புகளையும் பாதுகாக்கும் இல்லாமிய அரசு என்ற சக்தியும் அதுபோலவே “தர்மம் கொடுப்பதற்கான” பொதுசட்டங்கள், நன்மையை ஏவி திமையை தடுக்கும்” சட்டங்கள் என்பனவும் மேலே கூறப்பட்ட இந்த உள்ளக சக்திகளோடு சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

இவ்வாறக சமூகம், பிரத்தியட்சமான பாதுகாவலரை மட்டும் கொண்டிருக்கவில்லை. அது இரகசியமான உள்ளக காவலாளியையும் கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். மேலும் சில சமூக வழிபிறந்தல்கள் பொதுசட்டங்களை நிறைவேற்றும் பொறுப்புடைய சமூகத் தலைவர்களாலேயே கவனியாது விடப்பட்டாலும் கூட மனச்சாட்சியின் அவதானிப்புமிக்க பார்வையில் இருந்து தப்ப முடியாது.

இதனால் தான் சமூக விவகாரங்களில் இல்லாமும் அதன் பிரயத்தனங்களும் பின்பற்றிய முறைகள் என்னை எல்லா வழிகளையும், முறைகளையும் விட சிறப்பானவை என்று நாம் உரிமை கோருகின்றோம்.⁹

ந. இல்லாமியச் சமூகச் சட்டம் நிலையானதும் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதுமா?

சிறப்பான வாசகர்களான நீங்கள் முன்னைய குறிப்புக்கள் உண்மையானவை என்று நீங்களாகவே கூறக் கூடும். பெறுமதியிக்க, முறையான ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதில் இல்லாத்தின் கண்ணோட்டம் மிகவும் முன்னேற்றகரமானதாகும், இந்த அடிப்படையில் இன்று நாகரிகத்தில் முன்னேற்றம் கண்டுள்ள நாடுகளால் உருவாக்கப்பட்ட சமூகங்களின் அடித்தளத்தை விட இல்லாமிய சமூகத்தின் அடித்தளம் மிகவும் சிறப்பாக உள்ளது என்று நீங்கள் கூறிக் கொள்ளலாம். அப்படி யானால் அது ஏன் நடைமுறைச் சாத்தியமற்றது? ஒரு சிறு காலப்பகுதியைத் தவிர அது ஏன் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை? தன்னுடைய சொந்த சமூகத்தை வைத்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாத இல்லாத்தால் எப்படி சீஸர்களினதும், ஷாக்களினதும் அரசாங்கங்களை மாற்ற முடிந்தது?

இல்லாமிய அரசாங்கம் அதற்கு முன்னைய பேரரசுகள் செய்ததைவிட கொடிய, வருந்தத்தக்க காரியங்களைச் செய்து பேரரசுகளாக மாறின. ஆனால் மேலைத் தேச நாகரிகம் மிகவும் முன்னேற்றகரமானதாகவும் அவற்றின் சட்டங்கள் உறுதியானவை யாகவும் நம்பக் கூடியவையாகவும் இருந்தன.

மேலைத் தேச நாடுகள் அவற்றின் சமூக மாதிரிகளையும், சட்டங்களையும் “தேசத்தின்” நலனையும், இயற்கைத் தேவைகளையும் பெரும்பான்மையினரின் விருப்பத்தையும் அடிப்படையாக வைத்தே அமைத்துக் கொண்டன என்றும், வழமையாக ஒரு விடயத்தில் எல்லோருடைய சம்மதத்தையும் பெற்றுக் கொள்வது சாத்தியமற்றதாக இருந்து என்றும் ஒருவர் கூறலாம். வஸ்துக்களின் இயற்கை ஒழுங்கமைப்பிலும் கூட பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் இந்தக் காரணிகள் பெறுமதியானவையாக இருந்தன. ஆனால் எல்லாவற்றிலும் அல்ல.

இன்னும், பல்வேறு காரணிகள் ஒன்றோடு ஒன்று விரோதமாக இருக்கையிலும், ஒரு காரணி விரோதமான முறையில் இன்னொரு காரணி மீது தாக்குதலை ஏற்படுத்த உத்தேசிக்கும் போதும், பெரும்பான்மை பலத்தைக் கொண்டிருப்பதாலேயே அதனைச் செய்ய முடிகின்றது. சிறுபான்மையால் அது முடியாது என்பதோடு எல்லாவற்றின் மீதும் செல்வாக்கு செலுத்தப்படுவதுமில்லை.

இனி இதுதான் காரணிகளின் வழியாகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் கட்டமைப்பை பெரும்பான்மையினரின் விருப்பத்தின் அடித்தளத்தில் உள்ள சட்டங்களிலும், வழிமுறைகளிலும் அமைத்துக் கொள்வது எவ்வாறு சமயோசிதமாகும்? நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தர்க்கமே இதுதான்.

இன்றைய உலகில் சமயத் தத்துவம் என்பது வெறும் கற்பணையும் கனவுமன்றி வேறொன்றுமில்லை. அது தத்துவம் என்ற கட்டத்துக்கு அப்பால் செல்வதுமில்லை. சமயத்தை எந்தக் குறிக்கோளாகுமின்றி மனதுக்குள் ஊடுருவிய ஒன்றாகத்தான் அவர்கள் கருதுகின்றார்கள். நவநாகரிகம் எல்லா நாடுகளிலும் இடம் பிடித்துள்ளது. அதிகாரத்தின் பாதுகாவலனாகவும் அது செயற்பட்டுள்ளது. மகிழ்ச்சி தனி மனித ஒழுக்க சுத்திகரிப்பு, தூய்மை, ஒழுக்க சீர்கேடுகளைக் கலைத்தல் எனவற்றின் காவலனாகவும் அது செயற்பட்டுள்ளது. சமூகம் ஒரு போதும் அங்கீகரிக்காத வஞ்சகம், தேசத்துரோகம், அடக்கமுறை, அயோக்கியத்தனம், குற்றங்களின் சேர்க்கையுடனான நீசத்தனம் என்பவை நாகரிகங்களால் அழிக்கப்பட்டவைகளாகக் கருதலாம்.

மேலே கூறப்பட்டவை சுறுக்கமானவை. சில விடயங்கள் கலந்துரையாடவில் ஈடுபட்டிருக்கும் கீழைத்தேசத்தவராக எம் மில் சிலரது, குறிப்பாக சமூக, அறிவு பூர்வமான விவாதங்களில் ஆர்வமுள்ள மாணவர்களினதும், கல்விமான்களினதும் சிற்தனையைத் தூண்டுவதாகவும், அந்த விடயங்களைப் படிக்க வேண்டும் என்ற மனோபாவத்தை ஏற்படுத்துபவையாகவும் உள்ளன.

ஆனால் இத்தகைய ஒரு விவாதம் முறையற்று எனக் கூறுவதற்காக நாம் வருத்தப்படுகிறோம். மேலும் அதனை விவரித்தவர்கள் உண்மைக்கு மிக அருகாமையில் உள்ள ஒரு கண்ணோட்டத்தை தவறாகப் புரிந்து கொண்டார்.

இந்த விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக, மேலே குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு விடயத்துக்கும் நாம் பதில் தருகின்றோம்.

1. இஸ்லாத்தின் சமூக மாதிரி உலகில் நடைமுறைப்படுத்த முடியாதது என்றும், அதேவேளை தற் போதைய நாகரிகம் அதன் தற் போதைய நிலைமையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுத்தக் கூடியது என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இந்தக் கூற்றின் கருத்தானது இஸ்லாம் விதிக்கின்ற சட்டங்களுக்கு இப்போதைய உலக குழும் பொறுத்த மற்றது என்பதாகும். இது தெளிவானது, உலகத்தில் வழக்கில் இருக்கின்ற எல்லாக் குறிக்கோள்களும் முன் உதாரணங்கள் இல்லாதவை. பிற்காலத்தில் தோன்றியவை. மேலும் அவை தோற்றம்பெற்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் எல்லா நிலைமைகளும் அவர்களுக்கு எதிராகவும் சார்பின்றியுமே இருந்ததோடு அவர்களை நிராகரித்து துரத்தி அடிக்கவும் தவறவில்லை.

முன்னைய வழிமுறைகள் புதிய வழிமுறைகளுக்கு எதிராக கிளர்ந்து எழுந்து, அவற்றோடு சர்ச்சை புரிந்து, அவற்றுக் கீழ்க்கண்ட போராடின. மிகவும் சாத்தியமான புதிய குறிக்கோள்கள், எதிர்ப்புகளுக்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் ஆரம்பத்தில் தோல்வியுற்றன. ஆனால் அவை தமக்கெண ஓர் இடத்தையும், ஆதிக்கத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளும் வரை மீண்டும் மீண்டும் தோன்றி இருதி வெற்றியைப் பெற்றன.

இவற்றில் சில குறிக்கோள்கள், அவற்றுக்கு சாதகமான நிலைமைகள் தாக்கியெறியப்படவும், அழிக்கப்படவும் வேண்டியதாயிற்று.

எல்லா சமய, உலகாய குறிக்கோள்களிலும், ஜனநாயக, கம்யூனிஸ குறிக்கோள்களிலும் கூட வரலாறு இந்த உரிமைகோரலுக்கு ஆதரவளிக்கின்றது.¹⁰ குர்அன் கூறுகின்றது “ உங்கள் குரு முன் வழிமுறைகள் வந்து சென்றுள்ளன. பூமியில் அலைந்து திரிந்து, உண்மையை நிராகரித்து அதைப்பொய்யாகக் கருதியவர்களின் முடிவுகளைப் பாருங்கள்”¹¹ குர்அனின் இந்தக் கூற்று இதே வரலாற்று உதாரணங்களைத்தான் மீட்டிக் காட்டுகின்றது. மேலும் இறைவசனங்களை நிராகரிக்கும் பண்படைய ஒரு வழிமுறை நல்லதோரு முடிவினை அடையமுடியாது என்று கூறுகின்றது. ஆகவே

ஒரு வழிமுறை நடைமுறையிலுள்ள மனித நிலைமைகளோடு இணக்கமாகாவிட்டால் அது தவறானதும், நேர்மையற்றதும் என நம்புவதற்கு எவ்வித காரணமுமில்லை. ஆனால் இது அதுவாகவே ஒரு இயற்கைக் கோட்பாடாக பல்வேறு விளைவுக்கும் எதிர்விளைவு களுக்கும், பல்வேறு இயற்கைக் காரணிகளின் எதிர்ப்புக்கும் பின்னால் நிகழக் கூடிய புதிய நிகழ்வுகளுக்கு மிகை நிரப்பாகவும், முழுமையான தாகவும் இருக்க வேண்டும்.

இயற்கை சமூக்க கண்ணோட்டத்தில் இந்தச் சட்டத்துக்கு இல்லாம் விதிவிலக்கானதல்ல. ஆனால் அது எனைய சிந்தனைப் பிரிவுகளைப் போலவே சில சமயங்களில் வளர்ச்சியையும். சில வேளைகளில் பின்னடைவுகளையும் சந்திக்கிறது. மேலும் அவற்றைப் போலவே அது, காரணிகளிலும், சூழ்நிலைகளிலுமே தங்கியுள்ளது.

இன்று நானாறு மில்லியன் மக்களுக்கும் அதிகமானவர்களின் இதயங்களில் இல்லாம் ஊடுருவியுள்ளது. நூற்று நபி, இப்ராஹிம் நபி, முஹம்மது நபி (ஸல்) ஆகியோரின் காலங்களில் விடுக்கப்பட்ட அழைப்பினை விட அது பலவீனமானதுமல்ல.¹² இந்த தெய்வீக மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் உலகம் வழிகேட்டையும், நாசத்தையும் தவிரவேறு எதனைம் உணர்ந்திராத நிலைகளிலேயே தமது அழைப்புப் பணியை தொடங்கினர். படிப்படியாக அவர்களின் பணி கிளைவிட்டு மனித இதயங்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தது. அவர்கள் மறு சிரமைக்கப்பட்டு ஒன்று திரண்டனர். அவர்களின் உறுதியான பினைப்பு இன்னும் தளரவில்லை.

தனக்கு ஒரு ஆணும், ஒரு பெண்ணும் மட்டுமே ஆதரவான நிலையில்தான் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் தமது பணியைத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் மற்றவர்கள் இறைவன் அவர்களுக்கு உதவியளித்து, ஒவ்வொருவரையும் பக்தியும், நன்மையும் ஆட்சி செய்யும் ஒரு சமூகமாக மாற்றும் வரைக்கும் ஒருவர் பின் ஒருவராகவே அவரோடு இணைந்து கொண்டனர். அந்த நாட்கள் மிக கஷ்டமானதும் இன்னால்கள் நிறைந்ததுமான காலகட்டமாகும்.

இந்த சமூக நலனில் ஒரு சிறிய இடை நிறுத்தம் இருந்தது. ஆனால் நபி (ஸல்) அவர்களின் மரணத்துக்குப் பின் அவர்களுடைய தலைகளிலே குழப்பங்கள் குடிபுகுந்து இந்த இயக்கத்தின் அசலான காரணத்தில் இருந்து விலகிச் செல்லவைக்கும் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன.

இருந்த போதிலும் இந்த சிறிய மாதிரி, அதன் வாழ்நால் குறுகியதாக இருந்தாலும் அரை நூற்றாண்டுக்கும் குறைவான காலப்பகுதியில் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் மிக வேகமாகப் பரவியது. மேலும் இன்றும் கூட நாம் அதன் அடிச்சுவடுகளைக் காணக் கூடியதாக, வரலாற்றையும் மாற்றியமைத்தது. இந்த அடிச்சுவடுகள் சாகவதமானவை.

★ ★ ★

தற்கால உலகின் எல்லா மாற்றங்களினதும் மூலதாரங்களும், காரணிகளும் இல்லாமிய வழியில் உதயமானவதான் என்ற உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர சரியான, துணிச்சலுடன் வரலாற்றை கருத்தில் கொண்டு நடத்தப்படும் ஆத்மீக, சமூகக் கலந்துரையாடல்களால் இந்த உண்மையை நிராகரிக்க முடியாது¹³ ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக விவாதங்களில் ஈடுபடும் ஐரோப்பியர் தவறான சமய எண்ணங்களாலோ அல்லது அரசியல் காரணங்களாலோ மனித சமூகத்தில் இல்லாமிய உயத்தின் செல்வாக்கைதிருப்திகரமான முறையில் முன்வைக்கத் தவறிவிட்டனர். தான் ஆத்மீகத்தில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துவதாகவும், பெளதீக விவகாரங்களிலோ அல்லது அரசாங்கத்திலோ அரசியலிலோ அக்கறை செலத்தவில்லை என்று உறுதியாக¹⁴ கூறும் போது சரியான தகவல்களைக் கொண்டு வாதம் புரியும் ஒருவர், எவ்வாறு புதிய நாகரிக இயக்கத்தை ஒரு கிறிஸ்தவ இயக்கமாகும் என்றோ அல்லது அதன் பதாகையைத் தாங்கி நிற்பவர் இயேகதான் என்றும், அவரே அதன் தலைவர் என்றும் கூற எவ்வாறு அனுமதிக்க முடியும்?

கூட்டுவாழ்க்கைக்கும், திருமண உறவுக்கும் அழைப்பு விடுத்து மனிதனின் சமூக விவகாரங்கள் அனைத்திலும் எவ்வித விதி விலக்குமன்றி கவனம் செலுத்துவது இல்லாம் மட்டுமே.

ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் இந்த அலட்சிய போக்குக்குக் காரணம், இல்லாமிய ஒளியை அனைத்து மனித இதயங்களில் அது கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்யும் தீயினை அனைத்துவிடும் நோக்கத்தைத்தவிர வேறு எதுவும் இருக்க முடியுமா? இவையெல்லாம் நியாயமற்ற முறையில் செய்து இல்லாத்தை இனவாதப்

பொருளொன்றாகக் காட்டுவதே அவர்களின் நோக்கமாகும். இஸ்லாத்தில் இனவாத பாகுபாட்டைத்தவிர வேறு பலன்கள் எதுவும் இல்லை எனக் காட்ட முனைந்தனர். ஆனால் இறைவனின் நாட்டம் இந்த ஒளியை பூரணப்படுத்துவதாக இருந்தது.

சுருக்கக் கூறின்மக்களுக்கு சந்தோஷமானவாழ்வை அளிப்பதிலும், இந்த இலக்கை நோக்கி அவர்களுக்கு வழி காட்டுவதிலும் இஸ்லாம் தனது தகுதியை உறுதிப்படுத்தி உள்ளது. இத்தகைய பயன் பாடுகளாடங்கிய நம்பிக்கையொன்றை மனித வாழ்க்கைக்கு பொருத்தமற்றது என்றும், ஆதாரமற்ற அநுமானம் என்றும் கூறமுடியாது. உள்மையான சந்தோஷத்தை தனது இறுதி இலக்காகக் கொண்ட இத்தகைய ஒரு குறிக்கோள் மனிதர்களின் உலக விவகாரங்களின் பாதுகாப்பில் ஒரு போதும் நம்பிக்கையற்ற நிலையில் இருக்க முடியாது.

★ ★ ★

ஜீவன்களின் நிலைமை பற்றி ஆழமான ஆய்வு மனித சமூகம் எதிர்பார்த்திருக்கும் இறுதி இலக்கை அடைந்து கொள்ளும் என்ற முடிவுக்கு எம்மை இட்டுச் செல்கின்றது. அப்போது இஸ்லாம் அதன் எல்லா யதார்த்தங்களுடனும் உயர்ந்து நிற்கும். மேலும் மனித சமூகத்தின் மேற்பார்வையை மொத்தமாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளும். இந்தக் கண்ணோட்டத்தின்படி இறைவன் இந்த உறுதியை அல்குர்஝னில் வழங்கியுள்ளன. ¹⁶

★ ★ ★

அலட்சியம் செய்யப்பட்ட இன்னொரு விடயம் என்னவென்றால்¹⁷, அடிப்படைக் கோட்பாட்டில் இஸ்லாத்தின் சமூகக் குறியீடானது சிந்தனையிலும், செயலிலும் நல்லவற்றை பின்பற்ற வேண்டும் என்பதும் அதேவேளை நவ நாகரிக சமூகம் பெரும்பான்மையினரின் விருப்பத்தையும், சம்மதத்தையும் பின்பற்றுகின்றது என்பதும் ஆகும்.

22

இவ்விரு தரங்களும், பொதுவாக நடைமுறையில் இருக்கும் சமூகங்களின் இரண்டு குறிக்கோள்களுக்கும் இடையில் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துகின்றது. அதாவது இஸ்லாத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட சமூகம், நாகரிகத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட சமூகம் என்பனவே அவை. முன்னையதன் இலட்சியம் ஓவ்வொரு தனி மனிதனுக்கும் உண்மையான சந்தோஷத்தை வழங்கல். அதாவது ஒரு மனிதன் தனது சொந்த சக்திகளின், சூழ்நிலைத் தேவைகளுக்கு எதிராக நிதானத்தை அனுஷ்டித்தல். அவனுக்கு அவனுடைய பொதிகத் தேவைகளும் வழங்கப்படல் வேண்டும். இறைவனை உணர்ந்து, அவனுக்கு தன்னை அர்ப்பணிக்கும் வழியில் இருந்த திசை திரும்பிடாத அளவுக்கே அவனது பொதிக தேவைகள் வழங்கப்படல் வேண்டும். மேலும் உடம்பைப் பாதுகாத்தல் என்பது இறைவனை அறிந்து கொள்வதற்கான முன்னுரையாக மட்டுமே இருக்க வேண்டும்.

இந்த வழிமுறை உலகின் எல்லா விடயங்களிலும் மனிதனுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கும். அவனுடைய எல்லா சக்திகளும் மகிழ்ச்சியை அடைந்து கொள்ளும். எமது சமூகத்தில் இஸ்லாமியக் கல்வியின் ஒழுங்கினம் காரணமாக, நாம் இதனை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத போதிலும் இது பெரும் நிம்மதியான ஒரு நிலையாகும். இத்தகைய ஒரு இலக்கை மனிதனுடைய இறுதி சந்தோஷத்துக்காக இஸ்லாம் சிபார்க் செய்கின்றது. ஆகவே இந்த சமயம், அதன் சட்டங்களை நியாய அவதானிப்பின் அடிப்படையில் அமைத்திருப்பதை நாம் காணலாம். அந்த நியாயம், உள்மையானதையும் சரியானதையும் பின்பற்று வதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. பொது அறிவினைக் குழப்பும் எல்லா விடயங்களையும் இஸ்லாம் கண்டிப்பாகத் தடுத்துள்ளது.

இஸ்லாமிய சமூகத்தின் மீது ஒழுக்கம், இஸ்லாமியக் கல்வி, ஆகிய எல்லா காரியங்களையும் தொடர்ந்து செய்வதற்கான உத்தரவாதத்தை இஸ்லாம் விதித்துள்ளது. இஸ்லாமிய அரசாங்கத்தின் கடமைப் பாடுகள் மேலதிகமாக அரசியல் ஆக்களுக்களை நிறைவேற்றல், இஸ்லாமிக் கடமைப் பாடுகளை நிறைவேற்றல், ஆகியவற்றையும் இஸ்லாம் விதித்துள்ளது.

இத்தகைய ஒரு வழிமுறை எல்லாம் மக்களினதும் விருப்பங்களோடு இணக்கமுடையதல்ல. ஆனால் இஸ்லாம் இந்தக் குறைப்பாட்டிலிருந்து விடுபட முனைகின்றது. இங்கு பேரவாமிக்க சிற்றின்ப விருப்பங்களை யும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

இஸ்லாம் சிற்றின்ப ஆசைகளையும், விபசாரம் மற்றும் மிருகத்தனத்தையும் கட்டுப்படுத்துமாறு வற்புறுத்துகின்றது.

இஸ்லாம் கல்வியிறைவை பரவ்ச செய்வதற்கு கடும் பிரயத்தனங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் மக்களிடையே தமது சிற்றின்ப ஆசைகளையும், தமது சொந்த இயல்புகளையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய வகையில் மாற்றங்களைக்கொண்டு வரமுடியும். இது சமயப் பயிற்சியில் உள்ளடக்கப்படவில்லை. மனிதனுக்கு அவனுடைய எல்லா முன்னேற்றங்களிலும் தொடர்ச்சியான மேற்பார்வைக்கும், முறையான செயற்பாட்டுக்கும் இத்தகைய முயற்சி அவசியமாகின்றது.

இதுதான் இஸ்லாத்தின நோக்கம், ஆனால் நவ நாகரிகத்தின் குறிக்கோள் வஸ்துக்களின்சரண்டலே. இத்தகைய ஒரு குறிக்கோரும், தத்துவமும் மனோபாவமாக வழக்கையுடன் சேர்ந்து இச்சைகளுக்கு கீழ்ப்பிந்து இருப்பது தெளிவானதாகும். இந்த இச்சை, அறிவாலும் காரணத்தாலும் பேதம் காணப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய வாழ்வு அறிவினைப் பின்பற்றுவது, அதன் குறிக்கோருக்கு அதாவது வஸ்துக்களின் சரண்டலுக்கு எதிர்ப்பு இல்லாத போது மட்டுமே.

சட்டங்களை உருவாக்குவதும், நிறைவேற்றுவதும் பெரும்பான் மையினரின் விருப்பத்தோடு இசைந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறவதன் இரசக்கியம் இதுவே. செயற்பாடுகளோடு தொடர்படைய சட்டங்களை நிறைவேற்றுதலை மட்டுமே நாகரிக உலகால் உத்தரவாதம் செய்யமுடியும். ஆனால் ஒழுக்கத்திலும், உண்மையானதும், எனிதில் அசைக்க முடியாத கல்வியும் சம்பந்தப்பட்டவையில் அதற்கு எவ்வித அதிகாரமும் இல்லை. மனிதர்களுக்கு அவர்களுடைய நம்பிக்கையிலும், எந்த ஒரு ஒழுக்க கல்வி முறையை தெரிவு செய்வதிலும், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளல் அல்லது நிராகரித்தலிலும் சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்களைக் குழப்பிக் கொள்ளாத வரைக்கும் சுதந்திரம் உண்டு.

இத்தகைய ஒரு முறைமைக்கு அவசியமாக இருப்பது, சமூகம், அதன் விருப்பங்களோடு இணக்கமான சிற்றினபவாதிகளினதும், அநியாயக்காரர்களினதும் கபடச் செயல்களுக்கு பழக்கப்பட்டு அதன் முடிவாக, சமயத்தால் வெறுக்கப்பட்ட பல விடயங்களை அங்கீகரிப்ப

தாகும். இந்த முறைமை விடுதலை, சட்டூர்வமான சுதந்திரம் என்ற போர்வையில் சமயத்தால் மேன்மைப்படுத்தப்பட்ட ஒழுக்கப் பெறுமானங்களோடு வீண்பிடிவாத முறையில் செயல்படுகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட முறைமைக்கு அவசியமான இன்னொரு விடயம் சிந்திக்கும் முறையில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதாகும். அதாவது நியாய வழிமுறையிலிருந்து சிந்தனை அகற்றப்பட்டு அது மனவெழுச்சி, மனோபாவம் ஆகிய வழிமுறைகளுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்பதாகும். இவ்வாறாக நியாயத்தின் அடிப்படையில் சிற்றினப்மானதாகவும், நெறியற்றதாகவும் அல்லது ஒழுக்கமற்றதாகவும் கருதப்படுகின்றவை மனோபாவம், மனவெழுச்சி ஆகிய வற்றின்படி ஒழுக்கமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும் தவறுதலாக அவை சந்தோஷமானவையாகவும், ஆன்மையிக்கவையாகவும், விநாயமானவையாகவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இன்று இந்த நிலைக்கு உயிர்வாழும் அத்தாட்சியாக, இருப்பது ஜரோப்பாவில் தற்போதைய நிலைமையாகும். இளம் வயதினர்களுக்கு இடையிலான உறவு, ஆண்களுக்கும் திருமணமான பெண்களுக்கும் இடையிலான உறவு, ஆண்களுக்கும் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கும், கிட்டிய உறவினர்களுக்கும் இடையிலான உறவுகள், இரவு நேர கேளிக்கைகளிலும் நடன வைபவங்களிலும் நிலவிகின்ற சூழ்நிலைகள் இன்னும் இது போன்ற எத்தனையோ விடயங்களை கண்ணியம் கருதி இங்கு குறிப்பிடாமல் விடுவதே சிறந்தாகும்.

இத்தகைய மனிதர்களுக்கு இந்த விடயங்கள் சாதாரணமானவையாகவும், வழுமையானதாகவும், வினோதமானதாகவும், நகைச்சுவையாகவும் இருக்கின்றது. இவற்றுக்கு எல்லாம் காரணம் சிந்தனையினதும், புரிந்துணர்வினதும் வித்தியாசமான வழிமுறையே. இதற்கு காரணம்: நாம் ஏற்கனவே கூறியதுபோல் பரிபூரணத்துவத்துக்கு வித்தியாசமான ஒரு வழிமுறையை பின்பற்றியதே.

இந்த மனோபாவமான குறிக்கோவில் சரண்டலுக்கும், இனப்ததுக்கும் வழி விடப்படுவதைத் தவிர வேறு எந்த நியாயமான பலனையும் நீங்கள் காண முடியாது.

தற்கொலை, மற்றும் அது போன்ற சில செயல்களுக்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருப்பதையும் இங்கு நடை முறையிலுள்ள சட்டங்களில் நீங்கள் அவதானிக்கலாம். சுருக்கமாக சுருவதாயின் மனித

விருப்பத்துக்கு, சமூக விருப்பத்துக்கு இடையூறு ஏற்படுத்தாத எல்லா வேடிக்கை விநோதங்களுக்கும் உரிமையுண்டு.¹⁸ இந்த வித்தியாசத்தை நீங்கள் முறையாக சிந்தனை செய்தால் மேற்கத்திய சமூகம் சமய சமூக மாதிரியைவிட, மனித மன விருப்பங்களோடு ஏன் பெரிதும் இசைவாகக் காணப்படுகின்றது? என்பதையும் நீங்கள் கண்டு கொள்ளலாம். இங்கே குறிப்பிடப்பட வேண்டியது என்னவென்றால், மேலைத் தேச நாகரிக மாதிரி மட்டும் மக்களின் கலையோடு ஒத்துப்போகவில்லை. பண்ணைய காலம் முதல் இன்றுவரை உலக மக்களிடையே பரிச்சயமாகவுள்ள எல்லா மாதிரிகளும், அவை கூடாரங்களில் வாழ்ந்த காலப்பகுதிக்கு சொந்தமாயிருப்பினும் சரி, அல்லது நாகரிகத் தோடு பின்னிப் பினைந்திருப்பினும் சரி, அவர்களுக்கு முதன்முறையாக ஒரு மார்க்கம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டபோது மார்க்கத்துக்கு பழைய மாதிரிகளே உசிதமானது என அவர்கள் நினைத்தனர். மனிதனை நேரான பாதைக்கு சமயங்கள் அழைத்தன. இருப்பினும் அவன் உலகாயத விக்கிரக ஆராதனைகளுக்கு முன் அடிமைப்பட்டே கிடந்தான்.

இந்த விடயத்தில் இன்னும் ஆழமாக நீங்கள் சிந்தித்தால், நவீன நாகரிகம் தனி மனிதனிடமிருந்து சமூக வடிவை மேற் கொண்டிருப்பதையும் சாதாரண ஒன்றில் இருந்து முழுமையான வடிவத்தை மேற் கொண்டிருப்பதையும் தவிர, நவநாகரிகம் பண்ணைய விக்கிரக ஆராதனையில் இருந்தே பெறுவிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இஸ்லாமிய சமூக மாதிரி, உண்மையைப் பின்பற்றும் அடிப்படைத் தத்துவத்தில் அன்றி, மனோநிலைக்கு ஏற்ப அமையப்பெறவில்லை என்ற எமது கூற்று திருக்குர்தூனில் மிகத் தெளிவாகவுள்ளது.¹⁹ குர்ஆன் கூறுகின்றது: பெரும்பாலானோரின் சலாங்களுடனும் விருப்பங்களுடனும் ஒத்துப் போவது அழிவுக்கும், நாசத்துக்குமே இட்டுச் செல்லும். மேலும் அவர்களைப் பின்பற்றக் கூடாது.²⁰ சம்பவங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து, ஒவ்வொரு நாளும் நேர்மையீனம் திவரமாகும் என்று.²¹ குர்ஆன் மேலும் உறுதியுடன் கூறுகிறது:

ஆகவே தற்காலத்தில் இஸ்லாம் பின்பற்றமுடியாத ஒரு கோட்பாடு என்று அவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றார்கள். ஆனால் “ஏன் இஸ்லாம் பின்பற்றமுடியாதது? என்ற ஒரு கேள்வியும் எழுகின்றது? முன்னைய நீண்ட கலந்துரையாடலில் இதற்கான பதில் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. இஸ்லாத்தின் இலட்சியம் அறிவு, நியாயம் என்பவற்றின்

அடிப்படையிலான உண்மையான மகிழ்ச்சி என்பது தான் இந்த இரகசியம். ஆனால் அதேவேளை நாகரிக சமூகத்தின் குறிக்கோள் உலகாயுத் சுரண்டலாகவே உள்ளது. மனித சமூகத்தின் நலனில் உண்மையான அக்கறை கொண்டது எது என்பதையும் இந்த விளக்கங்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

2. பெரும்பான்மையைப் பின்பற்றுவதே உலகின் இயற்கையான தேவை என்றும், இயற்கை அதன் அவதாரத்தில் பெரும்பான்மைக்கு கீழ்ப்படிகளின்றது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை என்றும் கூறப்படுகின்றது. இயற்கைக் காரணிகளும், விளைவுகளும் எப்போதுமே சக்திவாய்ந்தவை என்பதல்ல இதன் கருத்து. ஆனால் அவை தடைகளைச் சந்திக்காத நிலையில் அநேகமான விடயங்களில் அவற்றின் செல்வாக்கு நிறுபிக்கப்பட்டுள்ளது. இருந்த போதிலும் இந்த நடவடிக்கை உண்மையை பின்பற்றுவதை தடை செய்ய வேண்டிய ஒரு அவசியத்தையோ அல்லது அதற்கு எதிராக வேண்டிய நிலைமையையோ தோற்றுவிக்கவில்லை. இந்த அடிப்படைக் கொள்கையே ஒர் உண்மையாக இருக்கையில் அது எப்படி தன்னையே தடை செய்ய முடியும்?

இந்த விடயத்தை விளக்க நீங்கள் பின்வரும் விடயங்களில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

அ. கோட்பாட்டு ரீதியானதும் செயல் நீதியானதுமான் மனித நம்பிக்கைகளின் ஆணிவேராக இருக்கும் வெளிவாரியான விடயங்கள். படைப்பிலேயே அவற்றின் காரணி, விளைவு என்பவற்றின் ஒழுங்குமுறையைப்பொறுத்த மட்டில் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உட்படுகின்றன.

இந்த ஒழுங்குமுறை ஏதோ மாற்றமில்லாததும், நிலையானதும், ஆகும். அது விதிவிலக்குகளை அனுமதிப்பதுமில்லை. எல்லா கல்விமான்களும், தெளிவான பார்வையுடையவர்களும் இந்த விடயத்தில் ஒருமித்த கருத்தினைக் கொண்டுள்ளனர். இந்த உண்மை குர்ஆனும் கூட ஊறுதிப்படுத்துகின்றது.²²

ஆகவே வெளிவாரியான நிகழ்வுகள் நிரந்தரமானவை. மாற்றங்கள் இல்லாதவை. மேலும் எந்த வன்முறையையும் அனுமதிப்பதில்லை. அனுமானத்தின் மூலம் நாம் ஓரளவுக்குத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடிய

அடிக்கடி நிகழுகின்ற சம்பவங்கள் கூட அவற்றின் பெரும்பான்மையில் மாற்றமில்லாததும், நிரந்தரமானவையுமாகும்.²³ (அடுத்தடுத்து காணப்படும் அடிச்சுவடுகள் என்பன).

உதாரணமாக, வெப்பநிலை கூடிய நிலையில் நெருப்பு சுவாலையைக் கிளப்புகின்றது என்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மையாகும். இந்த பெளிக்கக் காரணியான நெருப்பு எப்போதும் உய்த்துணரக் கூடியது என்பது உண்மை.

(ஆகவே வெளிவாரியான எல்லா விடயங்களும் காரணி, விளைவு, முறைமைக்கு உட்பட்டவை என்றும், மேலும் இந்த முறைமை நிரந்தரமானதால் வெளிவாரியான நிகழ் வுகளுக்கும் கூட நிரந்தரமானதும், மாறாததும் என்பது தெளிவாகின்றது.)

ஆ. மனிதன் இயல்பாகவே ஏதோ ஒருவகையில் உண்மையானதும், வெளிவாரியானதும் எனக் கருதுகின்ற ஒன்றினைப் பின்பற்று கின்றான். (மனிதன், இல்லாத ஒன்றுக்குமட்டும் கீழ்ப்படிவில்லை. அவன் இருப்பது - இல்லாதது அகிய விடயங்களில் தவறு செய்யவும் கூடும். ஆனால் அவன் முதலில் நிலையானது எனக் கருதுவதைப் பின்பற்றுகின்றான்).

மனிதன் இயல்பாகவே உண்மையைப் பின்பற்றுகின்றவன். தீர்க்கமான அறிவு ஒன்று இருப்பதை மறுப்பவர்கள் கூட (மனிதன் எந்த ஒரு விடயத்திலும் இறுதியான அறிவை பெற்றுவிட முடியாது எனக் கூறுகிறவர்கள்) அவர்களுக்கு சந்தேகமில்லாத ஒன்றினை நீங்கள் கூறுகின்றபோது மிகவும் தாழ்மையாக ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

ஆகவே மனிதன் உண்மையைப் பின்பற்றுகின்றான் எனக் கூறி நாம் முடிக்கின்றனரோம்.

இ. நீங்கள் அவதானித்தபடி, உண்மையைப்பது மனிதன் நம்பி, நடைமுறையில் பணிவோடு பின்பற்றுகின்ற ஒரு வெளிவாரியான விவகாரமாக உள்ளது. ஆனால் மனிதனின் சிந்தனையும், புரிந்துணர்வுமே அவனது புறத்தோற்றுத்துக்கு வழி காட்டும் துணைக்கருவிகளாக உள்ளன. ஒரு பொருள் கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பதைப் போல்.

இப்போது, உண்மையாக இருப்பது என்பது வெளிவாரியாக

இருக்கும் நிலையானதும் அடிக்கடி நிகழ்வதுமான விழேட பண்பு என்றும் அறிவினுடைய அல்லது புரிந்துணர்வினுடைய ஓர் உடமையல்ல என்பதும் உங்களுக்குத் தெளிவாகியிருக்கும். வேறுவார்த்தையில் கூறுவதாயின், அது அறிவுக்கு சொந்தமற்ற ஏற்கனவே தெரிந்த ஒரு விழேட பண்பு எனலாம். உண்மையாக இருப்பது என்பது இயல்பாகவே நிலையானது அல்லது அடிக்கடி இருப்பது என்பது இயல்பாகவே நிகழ் வுகளின் இறுதி இலக்கு நிரந்தரமானதாகும்.

ஆகவே, ஒரு நிலையான சம்பவம் உண்மையாகும். இதே வழியில் அடிக்கடி ஏற்படும் நிகழ்வும் வெளிப்புறத்தோடு தொடர்புடைய ஓர் உண்மையாகும். ஆனால் பெரும்பான்மையினரின் கண்ணோட்டங் களும், நம்பிக்கைகளும் எப்போதும் உண்மையாக இருப்பதில்லை. (எங்களுக்கு நாம் கூறுவோம் ! உண்மை என்பது ஸ்துலமான ஒரு யதார்த்தம். அது ஒருவரின் அறிவு, புரிந்துணர்வு என்பவற்றால் பொருளுக்குரிய வகையில் பாதிப்புக்குள்ளாகிறது. பெரும்பான் மையினரின் கருத்துக்களும், எண்ணங்களும் யதார்த்தத்தோடு பெருந்தியிருக்குமானால் அப்போது அது உண்மையாகின்றது. மேலும் அவ்வாறு இல்லாத பட்சத்தில் அது பொய்யாகின்றது. ஆகவே மனிதன் அதன் முன்னிலையில் அடக்கமாயிருக்க வேண்டும் என்பது சரியானதல்ல. மேலும் அவன் அதனை உணர்ந்து கொண்டால் அதன் முன்னிலையில் அவன் அடக்கமாயிருக்கமாட்டான். ஒரு விடயத்தைப் பற்றி நீங்கள் உறுதியாக இருந்தால், ஆனால் எல்லோரும் உங்களோடு அதில் முரண்பட்டால், நீங்கள் அதற்கு வளைந்து கொடுக்க வேண்டி, இருந்தாலும் கூட, நீங்கள் தாழ்வடையவில்லை. ஆனால் அச்சும், வெட்கம் அல்லது வேறு காரணிகளால் வளைந்து கொடுத்திருக்கலாமே உண்மையானவையும், ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதும் என்பதால் அல்ல.

பெரும்பான்மையினரின் கருத்துக்கள் எப்போதுமே உண்மையான தல்ல. அல்லது கீழ்ப்படியவேண்டிய அவசியமுள்ள ஒன்றுமல்ல என்பதை சிறப்பான சொற் பொழிவுகள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. அல்குருவுள்ளின் சூரா மூமினைனில் 23:70 வசனம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“நபியவர்கள் உண்மையை கொண்டுவந்தார்கள். ஆனால் அநேக மக்கள் அதற்கு வெறுப்பினைக் காட்டினர்.”

பெரும்பாலானவர்களின் கருத்துக்கள் உண்மையின் அடிப்படையில் இருந்தால் உண்மையை வெறுப்பதோ அல்லது எதிர்ப்பதோ மக்களுக்கு முடியாத காரியமாகும்.

இயற்கையின் தேவையின் அடிப்படையில் பெரும் பான்மையினரைப் பின்பற்றுவது தவறானது என்பது இப்போது தெளிவாகின்றது. பெரும்பான்மையினரின் சட்டத்துக்கு வெளி வாரியாக அறிவு மட்டுமே சொந்தமாகின்றது. அறிவும் சிந்தனையும் சொந்தமாவதில்லை. மனிதன் தனது இயக்கங்களிலும் தீர்மானங்களிலும் பெரும்பான்மையினரின் கருத்துக்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். அதாவது, அவன் பெரும்பான்மையினரின் நலனை தனது நடத்தை களின் அடிப்படையாகக் கொள்கின்றான். (மேலும் பெரும்பாலும் அவன் தனது செயல்களும், நடைமுறையும் தன்னுடைய நன்மைக்கே என்பதையும் கவனித்துக் கொள்கிறான்.) குர்ஆனும் தன்னுடைய சட்டம் இயற்றவிலும் சட்டம் இயற்றவின் நன்மையைக் கருதியும் இதனைப் பின்பற்றுகின்றது.

குர்ஆன் கூறுகின்றது: ““இறைவன் உங்களுக்கு நோவினையையும், துன்பத்தையும் உருவாக்க விரும்பவில்லை. உங்களை தூய்மையாக வைத்திருக்கவே இறைவன் விரும்புகின்றான். மேலும் பரிபூரணமாக தனது கொடைகளை உங்களுக்கு வழங்குகின்றான். ஆகவே நீங்கள் நன்றியுடையவராக இருங்கள்”

குர்ஆன் கூறுகின்றது: ““உங்களுக்கு முன் இருந்தவர்கள் மீது கடமையாக்கப்பட்டது போலவே, நீங்கள் ஒழுக்கம் உள்ளவர்களாக ஆகும் பொருட்டு உங்களுக்கும் நோன்பு விதியாக்கப்பட்டுள்ளது” இப்போது பெரும்பான்மையினரின் நலன்கள், முடிவுகள், நன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே கட்டளைகள் இருப்பதை நீங்கள் பார்க்கலாம்.

ஆகவே பெரும்பான்மையினரின் கருத்துக்களைப் பின்பற்றுவது உலகின் இயல்பான ஒரு தேவை அல்ல எனக் கூறி நாம் முடிக்கின்றோம்.

3. “முன்னேற்றமடைந்து வரும் நாடுகளுக்கு சமூக உத்தவாதத்தை தற்கால நார்கிகம் வழங்கியுள்ளது என்றும், தனி நபர்களை அது தூய்மைப்படுத்தியுள்ளது என்றும், சமூகம் நிராகரிக்கின்ற தூர்க்குணங்களை அது அகற்றியுள்ளது” என்றும்

கூறப்படுகின்றது. இந்தக் கூற்றில் தவறும் குழப்பங்களும் இல்லை என்று கூற முடியாது.

சனத் தொகையிலும், அதிகாரத்திலும் உலகாயத வளர்க்களில் இருந்து கூடுதலான இலாபம் உழைத்தும் மற்ற சமூகங்களின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதையுமே அவர்கள் சமூக மகிழ்ச்சி எனக் கருதுகிறார்கள் போலும்.

அன்பின் வாசகர்களே ! இஸ்லாம் இந்த நம் பிக்கையை மகிழ்ச்சியாகக் கருதவில்லை என்று நாம் திரும்பதிரும்பக் குறிப் பிட்டுள்ளோம். மேலும் நியாயத்தின் அடிப்படையிலான கலந்துரையாலும் குர்ஆனின் கண்ணோட்டத்தை உறுதி செய்கின்றது.

மனித மகிழ்ச்சி என்பது உலகாயத, ஆன்மீக மகிழ்ச்சிகளின் சேர்க்கையாகும். அத்தகைய மகிழ்ச்சி மனிதனுக்கு உலகாயத ஆசிரவாதத்தை மட்டும் வழங்கவில்லை. அது அவனை ஒழுக்க மேம்பாடுகளாலும், தெய்வீக போதனைகளாலும் அலங்கரிக்கின்றது. உடம் பின்னும், ஆன்மாவினதும் மகிழ்ச்சி இந்த உலகிலும் மறு உலகிலுமான மனிதனின் மகிழ்ச்சியை உறுதி செய்கின்றது.

இஸ்லாத்தின் கருத்துப்படி உலகாயத மகிழ்ச்சிகளில் முழுமையாக ஈடுபட்டு ஆன்மீக மகிழ்ச்சிகளை நிராகரிப்பது துரதிஷ்டமேயன்றி வேறொன்றுமில்லை. முன்னேற்றமடைந்த நாடுகளில் தனிமனிதர் களிடம் நாம் காணும் உண்மைதூய்மை, நேர்மை, மகிழ்ச்சி என்பனவும் இதுபோன்ற வேறு சில பண்புகளும் சில மனிதர்களை அதிர்ச்சியடையச் செய்துள்ளது. ஆனால் இந்த விடயத்தில் அவர்கள் உண்மையைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டனர். காரணம் இது பற்றி கலந்துரையாடுகின்ற பல கிழைத்தேச சிந்தனையாளர்கள் சமூக ரதியாக சிந்திக்க முடியாதுள்ளனர் என்பது தான். அவர்களுடைய சிந்தனைதனி மனித மயமானது நாம் ஒவ்வொருவரும், அவரவர் முன்னிலையில் காண்பது என்ன வென்றால் அவனும் எல்லாவற்றிலும் கதந்திரமான ஒரு மனிதன் என்பதையும் அவனுடைய சுதந்திரத்தை அழிக்கும் வகையில் அது அவனோடு தொடர்புபடவில்லை என்பது தான். ஆனால் இந்த வகையான சிந்தனை முற்றிலும் தவறானதாகும்.

வாழ்க்கையில் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் எமது சொந்த இலாபங்களை ஈடுபடுவதையும் நட்டங்களைத் தவிர்ப்பதையும் பற்றிய

சிந்தனையைத் தவிர வேறு சிந்தனை எதுவும் இல்லை. அதன் தொடராக ஒருவருக்கு அவருடைய சொந்த விவகாரங்களைவிட எந்த வேலையும் இல்லாமல் போய்விடுகின்றது. இது தான் தனி மனித மயமான சிந்தனை என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இத்தகைய ஒரு சிந்தனையின் விளைவு ஒருவர் தன்னோடு மற்றவர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதும், ஒருவர் தன்னை சுதந்திரமான வணாகவும், தனியானவனாகவும் கருதுவதுமாகும். அவன் மற்றவர் களையும் சுதந்திரமானவர்களாகவே என்னுகின்றான். இத்தகைய ஒரு தீர்ப்பு சரியாயின், அது தனி நபர் நிலைப்பாட்டில் மட்டுமே சரியானதாக இருக்கும். ஆனால் சமூக முறையான சிந்தனை இருக்கும் ஒருவர், தனக்கு முன் அவர் கானுகின்றவை ஒரு பகுதியே என்றும், அது சமூகத்தில் இருந்து எந்த வகையிலும் சுதந்திரமானதோ, பிரிக்கக் கூடியதோ அல்ல என்றும் உணருகின்றார்.

அவர் தனது சொந்த நலனை சமூக நலனின் ஒரு பகுதியாகக் கருகின்றார். சமூக நலனை தனது சொந்த நலனாகவும், சமூகத் தீமைகளை தனது சொந்தத் தீமைகளாகவும் அவர் கருதுகின்றார். சுருக்கமாகக் கூறுவதாயின், அவர் சமூகத்தின் எல்லா நிலைமைகளையும், விஷேடங்களையும் தனது சொந்த விடயமாகவே கருதுகின்றார். இத்தகைய ஒரு மனிதர் வித்தியாசமான சிந்தனை முறை உள்ளவராவார்.

மற்றவர்களுடனான தனது உறவில், இத்தகைய ஒரு மனிதர் தனது சொந்தக் குழுவிற்கு வெளியே உள்ளவர்களைத் தவிர, யாரோடும் தொடர்பு கொள்கின்றார். அதற்குள்ளே இருப்பவர்களின் கவனம் செலுத்துவதுமில்லை.⁵⁶ இதனை ஓர் உதாரணம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. மனிதன் என்பவன் பல உறுப்பினர்களினதும், சக்திகளினதும் சேர்க்கையாவான். அவை ஒரு உண்மையான ஜக்கியத்தை உருவாக்க இணைந்துள்ளன. இந்தக் கூட்டடைத்தான் நாம் “மனித வர்க்கம்” என்கிறோம். இது மொத்தமான இயல்பாகவும், செயல் ரதியாகவும் எல்லைப்பகுதிகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தி தனது சுதந்திரத்தால் உறிஞ்சிக் கொள்கின்றது.

கண்கள் பார்க்கின்றன, காதுகள் கேட்கின்றன, கைகள் கீழ்ப்படிகின்றன. கால்கள் நடக்கின்றன, ஆனால் இவை எல்லாமே மனிதனுக்காக தங்களது கடமைகளைச் செய்கின்றன. ஏனெனில்

அவற்றினுரைநூடான கடமைகளைப் பெற்றிருப்பதில் அவை மகிழ்ச்சியறுகின்றன. ஒவ்வொரு பகுதியும் வெளிப்பகுதியைத் தொட்டுப்பார்க்க பிரயத்தனம் செய்கின்றன. மனிதன் நன்மையேரா, தீமையேரா தொடர்புப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பும் வெளிப்பகுதையைத் தொட்டுப்பார்க்க முயல்கின்றன. ஒரு மனிதன், காப்பாற்ற அல்லது துன்புறுத்த விரும்பும் ஒருவருக்காக நன்மையை அல்லது தீமையைக் கண்ணும், காதும், கைகளும், கால்களும் செய்கின்றன.

ஆனால் மனிதவர்க்கம் என்ற பதாகையின் கீழ் இருக்கும் இந்த உறுப்பினர்கள் ஒருவர் மற்றவரோடு எப்படி நடந்து கொள்கின்றனர். ஒருவர் மற்றவரை துன்புறுத்துவதோ அல்லது ஒருவருக்கு ஒருவர் நட்டம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதோ அரிதாகவே நடக்கின்றது. தனித்துவமான பாதையைப் பின்பற்றுகின்றபோது மனிதனின் பகுதிகள் இப்படித்தான் செயல்படுகின்றன.

மனித சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் சமூக ரதியாகவும் இதே வழி முறைதான் உண்டு என நினைக்கின்றார்கள். இந்த உறுப்பினர்கள் சமூகத்தை ஒரு தனி மனிதராகக் கருதினால் அவர்களின் தனிப்பட்ட நேர்மை, நேர்மையின்மை, ஒழுக்கம், கபடம், தூர் நடத்தை, நன்மை, தீமை எல்லாமே அவர்களின் சமூகத்திலும் உள்ளதாகவே இருக்கும்.

(சமூக சிந்தனை, ஒரு சிந்தனையாளரை தனி மனித பண்புகளை சமூகத்தில் இருந்து பிரித்து சிந்திக்க விடுவதில்லை. ஒரு தனி மனித நலம் சமூகத்தின் நலத்தினை போன்றதே, அவரின் நேர்மையீனமும் சமூகத்தினரைப் போன்றதே).

நாடுகளைப் பற்றி தீர்ப்பவிக்கையில் குர்ஆன் இதனையே செய்துள்ளது. அதாவது யூதர்களைப் போன்ற மக்களும் நாடுகளும், அராபியர்களும், முன்னைய மக்களும் இவர்கள் எல்லோருமே சமூக சிந்தனைக்கு சமய அல்லது தேசிய தப்பெண்ணங்களால் வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். குர்ஆன் முன்னைய ஒரு கூட்டத்தின் பாவங்களுக்காக பின்னையவர்களைக் குற்றம் கூறுவதை நீங்கள் காணலாம். மேலும் முன்சென்றவர்களின் செயல்களுக்காக இருப்பவர்களைக் கடிந்து கொள்கின்றது. இவை எல்லாம் ஏனெனில் சமூக அடிப்படையிலான சிந்தனை உள்ள ஒருவர் இந்த முறையில் தன் மதிப்பிட வேண்டும்.

இங்கே தவிர்த்துவிட முடியாத ஒரு விடயமும் உள்ளது. சமூகமும் தனிநபரும் மதிக்கப்பட வேண்டியிருப்பதால், ஊழல்மிக்க சமூகத்தில் வாழுகின்ற ஒரு சேர்மையான தனிமனிதரின் உரிமைகளை நகச்கிவிடாமல் காப்பதே நீதியானது. அவர்கள் ஊழல்மிக்க ஒரு சமூகத்தில் மோசடியாளர்களோடு கலந்துள்ள போதிலும் அந்தக் கருத்துக்களால் அவர்களின் இதயங்கள் பாதிக்கப்படவில்லை. மேலும் அந்த சமூகத்தில் ஆழமாகப் பரவியிருக்கும் உள்ளார்ந்த நோய்களாலும் அவர்கள் பாதிக்கப்படவில்லை.

இத்தகைய மனிதர்கள் ஊழல்மிக்க சமூகத்தின் மிதமிஞ்சிய பகுதிகளாவர். குர்ஆன் கூட பொதுவான தனது கடிந்துரைக்கும் வசனங்களில், இத்தகைய நன்மையும், ஒழுக்கமும் உள்ள மனிதர்களுக்கு விதவிலக்களித்துவுள்ளது.

★ ★ ★

மேலே கூறப்பட்டவற்றிலிருந்து நாகரிக சமூகத்தில் யாராவது ஒருவர் தனி நபர் ஒருவரின் பெறுமதியை அல்லது பெறுமதியற்ற நிலையை மதிப்பீடு செய்ய விரும்பினால் அத்துடன் முற்போக்குள்ள நாடுகள்ஏனைய நாடுகளிலும் வேறுபட்டவை எனக் கூற விரும்பினால், அவர் தன்னுடைய மதிப்பீட்டை அவர்களின் உள்ளார்ந்த நட்பு, தொடர்புகள், தனிப்பட்ட வாழ்க்கை என்பவற்றின் அடிப்படையில் அமைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அவர் சமூக ஆளுமையையே அதன் அடித்தளமாகக் கொள்ள வேண்டும். சமூக ஆளுமை பல வீனமான நாடுகளுடனான அதன் எதிர்த்தாக்குதலிலும், எதிர்ப்புத் தன்மையிலும் உலகின் ஏனைய சமூக ஆளுமைகளுடனான தொடர்பிலும் மிகவும் வெளிப்படையானதாகும்.

சமூகத்தின் தகுதி, தகுதியின்மை, மகிழ்ச்சி, மகிழ்ச்சியின்மை மதிப்பிடுவதில் சரியானதும், கவனிக்கப்பட வேண்டியதும் என்ன வென்றால் கிழக்கத்தியதலைப்புக்களில் சிந்திப்போர் அவசியம் இந்த நெறியினைப் பின்பற்றியாக வேண்டும் என்பதுதான். மேலும் இந்த வழிமுறையில் விடயங்களைப் படித்தபின் அவர்கள் வியப்புக்குள்ளா வார்கள்.

உண்மையிலேயே, முறையான வாதப்பிரதிவாதங்களுடன், ஒருவர் நவீனஜோப்பிய இயக்கம் முதல், நாகரிக நாடுகளின் சமூக வாழ்க்கை வரலாறைப் படிப்பதோடு, பலவீமான நாடுகளையும், இனங்களையும் அவர்கள் நடத்திய விதம் பற்றி ஆழமான கவனமும் செலுத்துவாரானால் மனித வர்க்கத்தின் மீது கருணையும், தயயும் அவர்கள் செலுத்தினார் களா என்பதை தெளிவாக உணர்ந்து கொள்வார். அதுமட்டுமென்றி உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உதவிக்காகவும் விடுதலைக்காகவும் தனது வாழ்க்கையையும், செல்வத்தையும் தியாகம் செய்யவும் முன் வருவார்.

அவர்களுக்கு பலவீனமான நிர்க்கதியற்ற மக்களை அடிமைப்படுத்து வதைத் தவிர வேறு என்னம் இல்லைஎன்பதையே இத்தகைய ஒரு ஆய்வு எடுத்துப் பாட்டுகிறது.

அவர்கள் தங்களால் முடியுமான போதெல்லாம் சந்தர்ப்பத்துக் கேற்றவாறு தமது குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கொண்டனார். ஒரு நாள் பலாத்காரமாகவும், அடுத்த நாள் மற்றவர்களின் சொத்துக்களை தமது சொந்தமாக்கி விழுங்கிக் கொண்டதன் மூலமும், இன்னும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மக்கள் பாதுகாப்பாளர் என்ற போர்வையிலும், மேலும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பொது நலன்களைப் பாதுகாத்தல் என்ற பெயரிலும், மற்றொரு நேரத்தில் சுதந்திரத்தின் பாதுகாவலன் என்ற பெயரிலும், மேலும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சமாதானத்துக்கான அச்சுறுத்தல்களை நீக்கி சமாதானத்தை நிலை நிறுத்துகின்றோம் என்ற பாசாங்கிலும், இன்னும் சில நேரங்களில் நிர்க்கதியானவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க குரல் கொடுக்கின்றோம் என்று கூறிக் கொண்டும் தமது குறிக்கோள்களை அவர்கள் நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். சுருங்கக் கூறின், அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் புதுப்புது பெயரில் ஏனைய நாடுகளுக்கு பெரும் துன்பங்களையே அளித்தனர். சந்தோஷம் என்பதன் பொருள் பற்றிய சமயத் தீர்ப்புகளும், வெளிப்பாடுகளும், நபித்துவமும் ஒரு புறம் இருக்க சமாதானப்பிரியர்களின் இயல்பான பண்பு, இவ்வாறன விவேஷ்ட குணங்களையுடைய இத்தகைய சமூகங்களை, நேர்மையானதாகவோ, மகிழ்ச்சியானதாகவோ கருத இடமளிக்கவில்லை.

மனித இயல்பு, எவ்வாறு தனி மனிதனுக்குத் தேவையானதை சமமான முறையில் வழங்கி, பின் அவனுக்கு முரணாகச் செயற்பட்டு,

தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை ரத்துச்செய்ய முடியும்? எவ்வாறு அவனுக்கு, மற்றவர்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ளும் தகுதியை ஒருதனி மனிதனுக்கு வழங்கி அவர்களின் இரத்தம், நேர்மை, சொத்து என்பவற்றை சட்ட பூர்வமாக அவனுக்கு சொந்தமாக்க முடியும்? இந்த நாடுகளின் வாழ்க்கை மையத்தோடும், வாழ்வோடும் விளையாட வழிவிட்டு, ஆரம்பநூற்றாண்டுக்காலம் மனிதனோடு கூடாய்விட முடியாத அளவு குறை மனமும் சித்தமும் கொண்ட மக்களாக அந்த நாடுகளில் தமது அடியாட்களை மாற்றுமளவுக்கு அந்த நாடுகளின் வாழ்வோடும் நிலைபேற்றுத் தன்மையோடும் விளையாட வழியமைக்க அவர்களால் எப்படி முடியும்?

எமது இந்த உரிமை கோரல்களுக்கெல்லாம், நாம் இந்த நாடுகளில் வாழ்க்கை வரலாற்றிலும்⁷ இன்றைய தலைமுறையினர் அவர்களால் அடைந்த காயங்களிலும் தான் தங்கியியுள்ளோம்.

முந் போக்கு நாடுகளின் அகராதியின்படி, மகிழ்ச்சி, நன்மை, சுப்பிசம், தகுதி என்பவற்றின் கருத்து, சுய நலமும், அநியாயமுமே என்று தான் கூற வேண்டும்⁸

6. இல்லாமிய சுழுகும் எவ்வாறு நிலை பெற்றது? அதன் நிலைபேறு எவ்வாறு தொடர்கிறது?

பல்வேறு உறுப்பினர்களினதும் தினக் குறிக்கோளின் முடிவாகவே ஒவ்வொரு சமூகமும் உருவாக்கப்பட்டது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. இந்த தனி குறிக்கோள், எல்லாத் திசைகளிலும் பரவி, ஏதோ ஒரு வகையில் அவர்களை ஜக்கிப்படுத்தும் ஒரு அழுர்வு உணர்வாகும்.

சமய சார்பற்ற சமூகங்களில் இந்தக் குறிக்கோள் மனிதனின் உலக வாழ்க்கையாக இருக்கின்றது. உண்மையில் இது எல்லா உறுப்பினர்களிடையேயும் பொதுவான வாழ்க்கையே அன்றி தனிப்பட்ட வாழ்க்கை அல்ல. அதாவது உலகாயத நன்மைகளைக் கட்டாகச் சுரன்டும் ஒரு முறையாகும்.

வினாவுகளின் கண்ணோட்டத்தில், கூட்டானதும், தனியானதுமான மகிழ்வுக்கும், சுரன்டலுக்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசம் இதுதான். அதாவது மனிதனுக்கு தனியாக வாழ முடியுமானால் அவனுடைய வாழ்க்கையின் எல்லா இன்பங்களிலும் அவன் முழுமையாக சுதந்திரமாக இருப்பான். அவனுக்குப் போட்டியாகவோ, எதிராகவோ,

யாரும் இல்லையாதலால், ஒரு அங்கம் இன்னொரு அங்கத்தில் வரையறைகளை தினிக்காத வரைக்கும், உதாரணமாக வளி மண்டலத்தின் வளி முழுவதையும் மனிதனால் பயன்படுத்தமுடியாது. அவனுடைய சுவாசப்பை எல்லா வளியையும் ஜீரணிக்க முடியாது. (அவனுக்கு அவ்வாறன் ஒரு ஆவல் இருந்தாலும் அது சாத்தியமற்றதே). இத்தகைய ஒரு நிலை வரைக்கும் அவன் இன்பங்களில் முழுமையாக சுதந்திரமாக இருப்பான். இது போலவே மனிதனுக்கு எவ்வளவு தூரம் ஆவல் இருந்தாலும் எல்லா பண்டங்களையும் அவனால் உண்ண முடியாது. காரணம் அவனது வயிற்கென்று ஓர் அளவுண்டு.

ஆனால் வஸ்துக்களில் இருந்து நன்மைபெற அவனுக்கு வேறு பங்காளிகள் இல்லை எனக்கொண்டால், அப்போது அவன் தனது காரியங்களுக்கு வரம்பினை விதித்துக்கொள்ள வேண்டிய காரணமும் இல்லாமல் போகின்றது. இத்தகைய ஒரு மனிதனின் நிலை சமூகச் சூழலில் நிறுத்தப்பட்ட ஒரு மனிதனின் நிலைக்கு முரணானதாகும். ஆகவே இந்த மனிதன் செயல்களினதும், நடத்தையிலும் சுதந்திரமாக இருந்தால் அதன்முடிவுதனி நபர்கள் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களைச் சரிபார்க்க வேண்டியதாகவும், தடுக்க வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கும். இத்தகைய ஒரு நிலை வாழ்வையும் அழித்து மனித வர்க்கத்தையும் நாசமாக்கிவிடும்.⁹

சட்டத்தை சமூகத்தில் ஸ்தாபிப்பதற்கும், சட்டம் சமூகத்தை ஆட்சி செய்ய வைப்பதற்குரிய ஒரே காரணி தனி இலக்காகும். ஆனால் சுய வளர்ச்சி காணும் சமூகங்களுக்கு தமது சொந்த நிலையை வாதப்பிரதிவாதங்களினாடாகவும், சிந்தனையினாடாகவும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. சமூகங்களில் பாரம்பரியங்களும், வழமைகளும் உறுப்பினர்களுக்கு இடையிலான எண்ணற்ற பினக்குகளாலும், முரண்பாடுகளாலும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த முரண்பாடுகளினதும், போராட்டங்களினதும் முடிவு ஒவ்வொருவரையும் ஒரு குறிப்பிட்ட பாதைக்குக் கீழ்ப்படிய நிர்ப்பந்திப்பதாகும். ஆகவே அந்த கட்டளை ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையில் வைக்கப்படல் வேண்டும். மேலும் இந்த நிபந்தனைகளுக்கும் விவகாரங்களுக்கும் உறுதியான அத்திவாரம் இல்லை. அவை வன்முறைக்கும், நிராகரிப்புக்கும் உட்பட்டவை. மேலும் அவை விரைவாக மாற்றமடைந்து மறைந்துவிடக்கூடியவை.

ஆனால் நாகரிக சமூகங்கள் அவற்றின் சமூக நிலைப்பாடுகளை உறுதியான, நிலையான அஸ்திவாரத்தின் அடிப்படையில் கொண்டுள்ளன. மேலும் அவர்களுடைய போக்கில் சமூகத்தில் தனி நபரின் மன விருப்பத்துக்கும், செயலுக்கும் இடையிலான வரையறையில் எல்லா அதிகாரங்களும் ஒரே இடத்தில் ஒரு முகப்படுத்தப்பட்டு, அது சட்டத்தின் ஷர்த்துக்களை நிறைவேற்றுவதை உறுதி செய்கின்றது. இதனால் இன்னும் பல விடயங்கள் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன:

அ. சட்டம் என்பது மக்களின் விருப்பங்களையும், செயல்களையும் கட்டுப்படுத்தும் ஒன்றாகவும், அதன் மூலம் அவர்களுக்கு இடையிலான இடையூறுகளையும், பினைக்குகளையும் அகற்றுகின்ற ஒன்றாகவும் உள்ளது.

ஆ. சட்டத்தால் ஆளப்படும் மனிதர்கள் சட்டத்துக்கு அப்பால் சுதந்திரமானவர்கள். இது மனிதனின் புரிந்துணர்வுடனான தேவைகளையும், மனோவிருப்பத்தையும் இவ்விரண்டு சக்திகளுக்கும் இடையிலான உடன்பாட்டையும் வேண்டி நிற்கின்றது. (அதாவது மக்களின் மனோவிருப்பங்களும், செயல்களும் திருத்தப்பட்ட பின், புரிந்துணர்வையும் தீர்மானத்தையும் கொண்டுள்ள மனிதன் சுதந்திரமாக இருப்பான்.) ஆகவே நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்கள் தெய்வீக படிப்பினைகளுக்கும், ஒழுக்கவியலுக்கும் எதிரானவையல்ல என்பதை நீங்கள் காணலாம். மேலும் தெய்வீக படிப்பினை, ஒழுக்கவியல் ஆகிய இவ்விரண்டு முக்கிய விடயங்களும், சட்டம் அவர்களுக்கு வழங்கும் வடிவத்தைப் பெறுகின்றன.

தெய்வீக படிப்பினைகளும், ஒழுக்கவியலும் அவை தங்கி இருப்பதைப்பொறுத்தமட்டில் சட்டத்தோடு ஓர் இனக்கத்துக்கும், உடன்பாட்டுக்கும் வருகின்றன. இதன் முடிவாக விரைவாகவோ அல்லது காலம் தாழ்த்தியோ அத்மீகப் பெறுமானங்கள் குறைவான மேலோட்டமான பல பழக்கவழக்கங்களின் வடிவினைப் பெற வேண்டியுள்ளது.

இந்த காரணத்தினால் தான் அரசியல் சமயத்தோடு விளையாடுவதை நாம் அவதானிக்கின்றோம். ஒரு நாளைக்கு அது சமயத்துக்கு எதிரான கருத்துக்களை வெளியிடுகின்றது. அதை நச்க்கவும் முயல்கிறது. மறு நாள் அது சமயத்தின் பக்கம் சார்ந்து அதனை உயர்த்த வேண்டிய

அவசியத்தை மிகைப்படுத்தப்பட்ட வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கின்றது. சில நேரங்களில் அது சமயத்தில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு சமயத்தை அதன்பாட்டில் விட்டுவிடுகின்றது.

இ. இந்த வகையான சட்டம் இயற்றவில் குறைபாடுகள் இல்லாமல் இல்லை. ஒரு தனி மனிதனிடம் அல்லது சில தனி மனிதர்களிடம் சட்ட நிறைவேற்று அதிகாரம் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தபோதும், இதற்கு எந்த வகையான உத்தரவாதமும் இல்லை. அதாவது இந்த அதிகாரச் சக்தி அல்லது இறைமை நேர்மையில் இருந்து வழி தவறுமானால் மக்களின் அரசாங்கத்தை மக்கள் மீதான அரசாங்கமாக உருமாற்று மானால், சட்டத்தின் போக்கினை மாற்றுமானால், இந்த உருவமாற்றக் கொடுமையை வெற்றி கொள்ள யார் இருக்கின்றார்கள்? அத்தகையவர்களை நீதிக்கும், சமத்துவத்துக்கும் முன்னால் நிறுத்த யார் இருக்கின்றார்கள்?

இந்தக் கூற்றுக்கு பல்வேறு வரலாற்று ஆதாரங்களுக்கும் மேலதிகமாக, அறிவு, நாகரிகம் என்பவற்றின் யுகமான தற்காலத்தில் எண்ணிலடங்காத ஆதாரங்கள் உண்டு. மேல் சொன்ன குறைபாட்டுக்கு இன்னும் ஒன்றை நீங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அதாவது சட்டமீற்ற என்பது நிறைவேற்று அதிகாரத்தோடு தொடர்புபட்டாவோ அல்லது அதன் ஆட்சிப் பரப்புக்கு அப்பால் செல்லக் கூடியதாகவோ இருக்கலாம்.

★ ★ ★

எமது கலந்துரையாடவின் ஆரம்பத்துக்கு நாம் திரும்புவோம். ஒற்றுமையை உண்டாக்குவதற்காக தனிக்குறிக்கோள் மூலம் சிலில் சமூகம் அமைக்கப்படுகிறது. அதுவே அவர்கள் சந்தோஷம் எனக்கருதும் உலக வாழ்க்கையின் நன்மைகளை சுரண்டுவதாகவும் உள்ளது.

ஆனால் இல்லாம் மனித வாழ்க்கையின் ஒட்டத்தை உலகாயத்தை விட விசாலாமன் ஒன்றாகக் கருதுகின்றது. மறுமை வாழ்வே யதார்த்தமான வாழ்க்கை என்றும் அது நம் புகின்றது. தெய்வீகப் போதனை முடிவாக ஏகதெய்வக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர, உலக வாழ்க்கையில் வேறு எவ்வித பலனும் இல்லை என்று

இஸ்லாம் நம்புகின்றது. ஒழுக்கபண்புகளாலும், தரக்குறைவான தூர்க்குணங்களில் இருந்து சயவிடுதலை பெற்ற புனிதத்தாலும் அன்றி இந்தப் போதனைகளைப் பாதுகாக்க முடியாது என்றும் இஸ்லாம் நம்புகின்றது. மேலும் இறுதியாக இஸ்லாம் கூறுகின்றது: இறைவனுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட முறையான வாழ்க்கையின் ஊடாகவன்றி இந்த ஒழுக்கவியல் பரிபூரணத்துவத்தை அடையாது. அந்த வாழ்க்கை இறைவனின் தெய்வீகத்துக்கு முன்னால்தலை குனிந்து நிற்கும்; அந்த வாழ்க்கை சமூக நீதியின் அடிப்படையில் மக்களைப் பராமரிக்கும். இந்த ஆழமான கோட்பாடுகளிலும், நிலையான அத்திவாரத்திலுமே இஸ்லாம் மனித சமூகத்துக்கு ஒரு குறிக்கோளை வகுத்துள்ளது. மனித சமூகம் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்தக் குறிக்கோளின் அடிப்படையும், அதன் மூலம் அது பெறுகின்ற ஜக்கியமும் ஏக தெய்வக சமயமாகின்றது.

இஸ்லாம் அதன் எல்லாச் சட்டங்களையும் ஏக தெய்வக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் வகுத்துள்ளது. மேலும் சட்டங்களை முன்னேற்றுவதில் அது தன்னை மக்களின் விருப்பத்துக்கும், செயற்பாட்டுக்கும் ஏற்ப சரிப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் வரையறுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் பக்திமிக்க செயல்களுடனும், முறையான போதனைகளுடனும், ஒழுக்கநெறியுடனும் தன்னை பூரணப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது.

இஸ்லாம் சட்டங்களை நிறைவேற்றும் முழுமையான பொறுப்பினை முதன்மையாக இஸ்லாமிய அரசாங்கத்தின் மீது வைத்துள்ளது. இரண்டாவதாக அதனை சமூகத்தின் மீது வைத்துள்ளது. இந்த உத்தரவாதம் முறையான கல்வி, தத்துவம், செயல்முறை என்பவற்றை உள்ளடக்கி, நன்மையை எவி தீமையைத் தடுப்பதில் வழி காட்டுகின்றது. இந்த மார்க்கத்தில் மிகவும் முக்கியமான விடயானது அதன்பகுதிகள் மிகவும் உள்ளார்ந்த தொடர்புடையதாகவும், அவற்றினைடேயே முறையான ஜக்கியம் உண்டு பண்ணப்படுவது மாகும். இந்த சமயத்தால் ஊக்குவிக்கப்படும் ஏகதெய்வக் கோட்பாடு எல்லா உயர் ஒழுக்கநெறிகளிலும் வியாபித்துள்ளது. மேலும் சமூகத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் கட்டுப்பட்டுள்ள ஒழுக்கப்பண்பு எல்லா காரியங்களிலும் ஆட்சி செய்கின்றது.

இஸ்லாம் ஏகதெய்வக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக்

கொண்டது. இதன் கருத்து ஒரு இறைவனின் விருப்பத்தையும், குறிக்கோளையும் விகவாசிப்பதை வேண்டி நிற்கும் வெறும் ஒழுக்க நெறிகளுக்கு அப்பால் இஸ்லாம் செல்லுகின்றது. மேலும் வெறுவிதமாகக் கூறின் ஏகதெய்வக் கோட்பாட்டோடு சார்ந்து நிற்கும் அதிஉயர் ஒழுக்க நெறி இஸ்லாத்தின் அடிப்படையை அமைக்கின்றது.

சிவில் சட்டங்களில் காட்டப்பட்ட குறைபாடுகள் அதாவது, நிறைவேற்று அதிகாரத்தால் அவற்றை நிராகரிக்கக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் உள்ளன அல்லது சட்டங்களை மீறும் மக்களின் செயல்களுக்கு நிர்வாகியின் கணக்குக்கு மறைக்கப்படலாம் என்பன போன்ற கண்டனங்கள், இஸ்லாத்திலும் உண்மையானவையே என்றும் மக்கள் மீது அதன் போதனைகளை தினிக்க முடியாத நிலையில் இந்த சமயத்தின் மிகத் தெளிவான அத்தாட்சிபலவீனமடைந்துள்ளது என்றும் ஆழிக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் எமது வாசகர்கள் உரிமைகோரலாம்.

இவர்களுக்கு இந்த பதிலை நாம் முன்வைக்கிறோம் : பொதுச் சட்டத்தின் உண்மை அது தெய்வீகமானதாயினும்சரி, மனிதனுடைய தாயினும் சரி அதுமக்களுடைய மனதிலே பதிவு செய்யப்பட்ட மனோதியான தொகுப்புக்களின் வடிவமேயாகும். ஆனால் மனிதன் விரும்புகின்ற அது பின்பற்றக்கூடியதாகவும், உனரக்கூடியதாகவும் ஆகின்றது. மனிதனுடைய விருப்பம் கலகம் செய்யக் கூடியதாக ஆகின்ற போதும், அந்தச் சட்டங்களை செயற்படுத்த மறுக்கின்ற போதும், சட்டத்தோடு தொடர்பு கொள்ளக் கூடிய எந்தக் காரியமும் தென்படாது.

விடயம் இதுதான்: சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதை சாத்தியமாக்கக் கூடிய வகையில் ஏதாவது ஒன்று இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் சட்டம் அதன் சொந்தக் காலில் நிற்க முடியும். சிவில் சட்டத்தின் குறைபாடு இதுதான். அதாவது அது பெரும்பான்மையினரின் விருப்பத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. நடவடிக்கைகளை இடைநிறுத்துவதற்காக அன்றி வேறு நோக்கமும் இதில் இல்லை. இந்த விருப்பங்களை பாதுகாப்பது எது என்பதிலும் சிவில் சட்டங்கள் எந்தக் கவனமும் செலுத்தவில்லை.

ஒரு சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் பொறுப்புடனும், பெருந்தன்மையுணும் வாழ்வதற்காக தமது விருப்பங்களைத் தாங்கி

நிற்கின்ற வரைக்கும், சட்டத்தைப் பராமரிப்பது முதல் ஊழலை அழிப்பது வரைக்குமான தன்னுடைய இலக்கினை அது அடைந்து கொள்ள முடியும். சமூகத் தினமகளையும், சமூகத்தின் ஒழுக்க மாண்புகள் அழிந்து போகின்ற விடயங்களையும் பொறுத்த மட்டில் சட்ட ஆட்சியை அதனால் நிலை நிறுத்த முடியாது.

நிர்வாகத்துக்கு இவற்றைக் கண்டு பிடித்துக்கொள்ள முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் இருக்கிய குற்றங்கள் போன்ற சந்தர்ப்பத்தில் அல்லது தனது ஆதிக்கத்தை அவற்றின் மீது விஸ்தரிக்க முடியாத நிலையில் அதாவது தனது செல்வாக்குக்கு அப்பாற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் சட்டத்தை அழுல் செய்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகளோ, நம்பிக்கையோ அற்றுப்போகின்றன.

முதலாம், இரண்டாம் உலக யுத்தங்களின் பின் இடம் பெற்ற பல சம்பவங்கள் எமது உரிமை கோரலுக்கு சிறப்பான உதாரணங்களாகும்.

மக்களின் விருப்பங்களை, தனது சக்தி என்ற வகையில் பாதுகாப்பது எது என்பதில் சமூகம் கவனம் செலுத்தாமல் போகின்ற போதுதான். ஊழலும், சட்ட மீறலும், சமூக சிதைவுகளும் தலைதூக்குகின்றன. ஏனெனில் அது உயர் ஒழுக்கங்களே விருப்பங்களைப் பாதுகாப்பவை. உள்வியல் தெளிவுபடுத்துவதுபோல “விருப்பம்” அதன் நிலைப்பாட்டுக்கு நிறந்தர தன்மைக்கும் அதன் தொடர்ச்சியான வாழ்க்கைக்கும் ஒரு பொறுத்தமான ஒழுக்கவியலைத் தவிர வேறு எந்த உதவியையும் பெற்றுக் கொள்வதில்லை.

சமூகத்தின் மீது ஆட்சி செலுத்துகின்ற சட்டங்களுக்கும், வழிமுறைகளுக்கும் உயர் ஒழுக்கத்துடன் கூடிய உறுதியான அத்திவாரம் இல்லாவிட்டால் அவை நீடித்திருக்க முடியாத வேற்றற் காட்டு மரங்களைப் போன்றவையாகவே இருக்கும் கம்யூனிஸ்தத்தின் தோற்றம் நல்லதொரு எச்சரிக்கையாகும். இந்த சிந்தனை ஜனநாயகத்தாலேயே தயாரிக்கப்பட்டது. அது ஒரு வர்க்கம் இன்னொரு வர்க்கத்துக்குள்ளிராக மேற்கொண்ட சுரண்டவினால் உண்டான ஆடம்பரம், கேளிக்கை, களியாட்டம் என்பனவற்றின் முடிவே.

சமூகம் ஒன்றுக் கொண்று வெகுதுராத்திலைமைந்த முற்றிலும் எதிரான முனைகளை கொண்டிருந்தது. அவற்றுள் ஒன்று கல்நெஞ்சு, கொடுரே அந்தி, ஏனையவை கோபம் - பகை, காழ்ப்புணர்வு.

இன்னும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக தொடர்ந்த உலக யுத்தங்களும் மனிதவர்க்கத்தை இன்னும் அச்சறுத்திக் கொண்டிருக்கும் மூன்றாவது யுத்தமும் பல நாசங்களையும், அழிவுகளையும் உண்டாக்கி சில தாவரங்களைக் கூட அடியாடோடு நாசமாக்கியுள்ளது. பெருமை, சுயநலம், பேராசை இவற்றைத் தவிர யுத்தத்துக்கு வேறு காரணிகள் இருக்க முடியுமா?

இவ்விரண்டு சரித்திர ஆதாரங்களில் இருந்தும், சட்டங்களுக்கு அது உயர்வான ஒழுக்க அடித்தளங்கள் இல்லாத விடத்து, அவற்றின் நிறைவேற்றம், நீடித்த ஆயுள் என்பவற்றுக்கு எவ்வித உத்தரவாதமும் இல்லை.

நாகரிக சமூகத்தின் சட்டத்திற்கான காரணிகளை இப்போது வாசகர் உணர்ந்திருப்பார். அவர் இஸ்லாமிய சட்டங்களின் அடிப்படையிலும் கவனம் செலுத்தவேண்டும். இஸ்லாம் அதன் சட்டங்களையும் நடை முறை விதிகளையும் ஒழுக்கவியலின் அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது. அத்தோடு தூய்மையான ஒழுக்கத்தோடு மக்களை வளர்ப்பதை அது எப்போதும் வலியுறுத்தி வருகின்றது. நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்கள் சிறந்த ஒழுக்கத்தால் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒழுக்கம், மனிதனோடு வெளிப்படையாகவும், பொதுவாகவும் தனிப்பட்ட முறையிலும் இணைந்துள்ளது. மேலும் அது ஒழுங்கினை நிலை நாட்டும் பணியை பொலீஸ், அல்லது பொறுப்பு வாய்ந்த வேறு எந்த படையையும் விட சிறப்பாகச் செய்கின்றது.

அந்த நாடுகளில் பொதுக் கல்வி, மக்களுக்கு சிறந்த பண்புகளை ஊட்டும் நோக்கத்தின் அடிப்படையில் உள்ளன என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். மேலும் மக்களை இந்த வழியைப் பின்பற்றுமாறு தூண்டுவதிலும் அது கடினமாக முயன்று வருகின்றது. ஆனால் இந்த முயற்சிகள் அவர்களுள் எந்தப்பலனையும் இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டது.

இதற்கு காரணம், அதாவது கெட்ட பண்புகளுக்கான முதலாவது காரணம், உலகாயத் வஸ்துக்களில் வரைறைக்கு மீறிய அபகரிப்பும், உலகாயத் சிற்றினபங்களில் மிதமிருஷிய ஆவலுமேயாகும். சிலர் செல்வம் செறிந்த நிலை, ஓய்வு என்பவற்றின் ஊடாகவும் இன்னும் சிலர் துரதிஷ்டம் உதவியின்மை ஆகியவற்றாலும் தீய பழக்கங்களை நாடுகின்றனர்.

சட்டங்கள் இந்த விடயத்தில் மக்களை முழுமையான சுதந்திரத்தில் விட்டுவிட்டன. சுரண்டல்களுக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் சட்டவரையறைகள் கிடையாது. இந்தச் சுதந்திரம் சிலருக்கு செலவச் செழிப்பை வழங்கி மற்றப்பகுதியை எல்லா விடயங்களிலும் அபகரித்து வருகின்றது. இவ்வாறனானிலையில் ஒழுக்கு உயர்வுக்கான அழைப்பும், ஊக்குவிப்பும் இரண்டு முரண்பாடான விவகாரங்களுக்கான அழைப்பாக அன்றி வேறு அர்த்தம் கொண்டதாக இருக்க முடியுமா? சட்ட ரீதியான சுதந்திரமும், ஒழுக்கத்துக்கான அழைப்பும் இரண்டு முழுமையானதிர் விடயங்களுக்கான தேவையாகவன்றி வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்?³² மேலும் உங்களுக்குத் தெரியும், அவை சமூக- சிந்தனை உடையவை. ஆனால் அவர்களின் சமூகங்களை சிறிய சமூகங்கள் தொடர்ந்தும் நகக்கி வருகின்றன. அவர்களின் உரிமைகளை மிகுந்துவருகின்றன. அவர்களிடம் இருப்பதை எல்லாம் சுரண்டி வருகின்றன.

மேலும் தன்னால் இயன்றவரைக்கும் அது அவர்கள் மீது அடக்குமுறையை விஸ்தரித்து அவர்களை அடிமைப்படுத்த முயல்கின்றது. இவ்வாறனான நிலையில் ஒழுக்கத்துக்கான அழைப்பு ஒருமுரண்பாடான செயலாக இருக்கின்றது. மேலும் இத்தகைய முயற்சி முற்றிலும் பலனற்றதாகும். இரண்டாவதாக, ஒழுக்கம் தொடர்ச்சியானதாகவும், நிலையானதாகவும் இருக்க வேண்டுமானால், பாதுகாப்புக்கும், நிர்வாகத்துக்குமான உத்தரவாதம் அதற்கு அவசியமாகின்றது. இந்த கடமையைச் செய்வது ஏகதெய்வக கொள்கையாகும். ஏகதெய்வக கொள்கை³³ என்பது இந்தப் பிரபஞ்சத் துக்கு ஒரே இறைவன் தான் உண்டு என மனிதன் நம்ப வேண்டும்; அவனுக்கு பல சிறப்புப் பெயர்கள் இருக்கின்றன; மனிதனுக்கு பரி பூரணத்துவத்தையும், மகிழ்ச்சியையும் அளிப்பதற்காக இறைவன் மனிதனைப் படைத்தான்; இறைவன் நன்மையையும், ஒழுக்கத்தையும் விரும்புகின்றான்; அவன் திமையையும் கெட்ட நடத்தையையும் வெறுக்கின்றான். அவன் ஒரு நாளில் எல்லாப் படைப்பினங்களையும், தீர்க்கமான இறுதித் தீர்ப்புக்காக ஒன்று திரட்டி முழுமையான வெகுமதியை அளிப்பான். நன்மைகளுக்கான வெகுமதி நல்லதாகவும், திமைகளுக்கான தண்டனை மோசமானதாகவும் இருக்கும்.

மீள உயிர்ப்பித்தவில் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் பிரதான காரணி இருக்காது. மேலும் எதுவும் தனது இயற்கை மகிழ்வுகளை கட்டுப்படுத்தாது என்பதும் தெளிவாகும்.

மனிதனுடைய இயற்கையான பண்பு அவனின் சொந்த விருப்பத்தையே சார்ந்திருக்கும். மற்றவர்கள் அதிலிருந்து என்ன நன்மை அடைகிறார்கள் என்பதில் அல்ல.³⁴ மேலும் அவன் மற்றவர்களுக்காக எதையாவது விரும்பினால், அவனும் கூடவே அதில் இருந்து நன்மைகளை அடைந்துகொள்வான்.³⁵ இது பற்றி ஆழமாகச் சிந்தியுங்கள்.

இந்த வகையில், ஒரு மனிதன் மற்றவர்களுடைய உரிமையை மீறுவதில் வெற்றியடைந்தால், அவனை பரிசோதிப்பதற்கோ, தண்டிப்பதற்கோ யாருமே எதுவுமே இல்லையெனில், பாவத்தையும் அடக்கமுறையையும் புரிவதில் இருந்து அவனை எதுதான் தடுக்கமுடியும்? - அந்தப் பாவம் பெரிதானதாகவும், விவாதிப்பவர் களுக்கு தப்பான வழியை முன்வைக்கக் கூடிய கற்பனைத் தடைகள் இருந்தபோதிலும் இந்த விடயம் உள்மையானதே. உதாரணமாக நாட்டு பற்று, மனிதாபிமானம், நற்பெயர் முதலியனபல்வேறு உணர்வுகளும், உள்ளார்ந்த ஆசைகளும் ஆகும்.

இந்த உணர்வுகள் கல்வியின் மூலம் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. ஆனால் இந்த விடயத்தில் சுக்தி மிக்க மாற்றமுடியாத ஒரு காரணி குறைபாடாக உள்ளது. ஆகவே இந்த உணர்வுகள் தற்செயலானவையும், சாதாரண நிலையுடையவையும் மட்டுமே. இவற்றின் மறைவினை எதுவும் தடுக்கமுடியாது. என்னுரு மனிதன் மற்றவருக்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகின்றது? அப்போதுதான் அவனுடைய மரணத்துக்குப் பின் மற்றவர், வாழ்க்கையை அனுபவிக்கலாம்? அதே வேளை அவனுடைய கருத்தில் மரணம் என்பது நிச்சயமாக நிர்மூலமாகும். மேலும் அழிவுமாகும். “என்னுடைய நல்ல பெயர் நிலைத்திருக்கும். அது மற்றவர்களின் நாக்கில் நிலைத்திருக்கும். மேலும் ஒருவன் தன்னைத் தியாகம் செய்து, தனது வாழ்வு ஒருமுடிவுக்கு வந்த பின்னால் பெற முடியும்?” என அவன் கூறலாம். சுருக்கமாகக் கூறின், ஆழமான சிந்தனையும், தெளிவான நோக்குமுடைய மனிதன் ஒருவன், ஒன்றிலிருந்து தன்னையே அபகரித்துக் கொள்ளவில்லை என்பதிலும், அதில் அவன் வெகுமதியையோ, நன்மையையோ அடைந்து கொள்வான் என்பதிலும் சந்தேகம் கொள்ள முடியாது.

மேற் சொன்ன சந்தர்ப்பத்தில், ஒருவர் தன்னுடைய கெளரவும்,

நன்மதிப்பு என்பன இந்த உலகத்தில் மட்டும் நிலைத்திருக்கக் கூடியது என கற்பனை பண்ணுவது தவறானதாகும். அது மறு உலகிலும் அவன் அவற்றை வசதியாக அனுபவிக்க வழி வகுக்கின்றது.

மதுவை உட்கொண்ட ஒருவன் போதை நிலையில், செய்கின்ற ஒரு காரியத்தை நிதானமாக இருக்கின்ற வேளையில் செய்யமாட்டான். குடிபோதையில் அவன் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் நடந்து கொள்வான். தன்னுடைய கெளரவத்தை இழக்கவும் அவன் தயாராகின்றான். தன்னுடைய செல்வம் உட்பட தன்னுடைய பெறுமதி மிக்க எல்லாவற்றையும் விட்டுக்கொடுக்க அவன் தயாராகின்றான். இந்த மனிதன் குடிபோதையில் இருக்கின்றான். அவனிடம் நிதானம் இல்லை. அவன் தன்னுடைய செயலை வீரப்பண்புமிக்கதாகவும், ஆண்மைக்கதாகவும் கருதுகின்றான். ஆனால் அந்தச் செயல்கள் முட்டாள்தனமானதும் பைத்தியக்காரத்தனமானதுமன்றி அன்றி வேறில்லை.

மனிதன் தனக்காக ஏற்படுத்திக் கொண்ட இவை, அடிப்படையானவையல்ல. அத்துடன் வழி கேட்டையும், தவறுகளையும் தடுக்க முடியாதவை என்று கூறி நாம் முடிக்கிறோம். நாம் ஏற்கனவே கூறிய ஏக தெய்வக் கொள்கையைத் தவிர, தவறுகளுக்கு எதிராக மனிதனுக்கு புகவிடம் வழங்கக்கூடியது வேறு எதுவுமே இல்லை. ஆகவே, இல்லாம் ஒழுக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இல்லாமிய ஏக தெய்வக் கோட்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக ஒழுக்கம் அதன் வழியில் எங்கும் வியாபித்துள்ளது. இதில் ஒரு விடயம் தான் மீளாயிர்ப்பித்தல்.

இந்த விடயத்தில் அவசியமானது ஒரு மனிதன் நன்மையான காரியங்களுக்கு கீழ்ப்படிந்து தீமைகளைத் தவிர்ப்பதாகும். அதைப்பற்றி எந்த நேரத்திலும், எந்த இடத்திலும் தெரிந்திருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, அதற்காகப் பாராட்டப்பட்டாலும் இல்லாவிட்டாலும், அதற்காக பலவந்தப்படுத்தப்பட்டாலும் இல்லாவிட்டாலும் அது அவரில் எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. இறைவன் தன்னோடு இருப்பதாக அவன் நம்புகின்றான். அவன் செய்வதை எல்லாம் இறைவன் பார்க்கிறான். இறைவன் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இருந்து அவர்களின் செயல்களை அவதானிக்கிறான்.³⁴

அவனுடைய முன்னைய செயல்களுக்கெல்லாம் பதில் கூற

வேண்டிய ஒரு நாள் இருப்பதாக அவன் நம்புகிறான். நன்மையாயினும் சரி, தீமையாயினும் சரி அதற்குரிய வெகுமதி அவனுக்குக் கிடைக்கும் என அவன் நம்புகிறான்.

யதார்த்தம், உன்மை என்பவற்றின் அடிப்படையிலான இத்தகைய நம்பிக்கையே, சமூகத்தில் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கும் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாப்பதற்கும் ஒரே வழியாகும். இல்லாவிட்டால் யாராலும் சமூக வாழ்வுக்கும் சட்ட நிறைவேற்றத்துக்கும் உத்தரவாதம் வழங்க முடியாது.

7. இரு வகையான தரச்சுவியல்: நியாயவாத தரச்சுக்கும், உள்ளவு பூர்வமான தரச்சுக்கும்.

மனிதனுடைய புலன்கள் உலக நலன்களை நோக்கி அவனை அழைத்து விழிப்படையச் செய்கின்றன. ஒரு காரியம் இலாபத்தில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளது பற்றி ஒரு மனிதன் உணர்ந்து கொண்டால் அந்த உணர்வு இலாபம் தேடுவதில் ஆழமாகக் கிளர்ந்து எழுகின்றது.

ஆனால் நியாயவாததரச்சுக்கும் அவனை உன்மையைப் பின்பற்றுமாறு கூறுகிறது. மனிதனுக்கு நன்மை பயக்கக் கூடிய மிகச் சிறந்த சாதனம் உன்மையைப் பின்பற்றுவதே என சக்திமிக்க நியாயவாததரச்சுக்கும் கூறுகிறது. அது உலகாயத நன்மையைக் கொண்டு வந்தாலும் சரி, வராவிட்டாலும் சரி இறைவனுடன் இருப்பதே மிகச் சிறந்ததும் நிரந்தரமானதும் என்நியாயம் கூறுகிறது.

நாம் உங்களுக்கு இரண்டு உதாரணங்களைத் தருகின்றோம். ஒன்று நியாயவாதம் மற்றது உணர்ச்சி நியாயமானது. இரண்டு உதாரணங்களுமே யுத்தத்தைப் பற்றியது.

உள்பற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட அன்தெரா என்ற அரபி தன்னை ஆறுதல் படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் கூறுகின்றார், “நான் யுத்தத்தால் முழுமையாக ஒடுங்கிப் போய் கவலைப்பட்ட போதெல்லாம், எனக்கு நானே கூறிக் கொள்வேன்: உன்னுடைய நிலையை வைத்துக் கொள். ஒன்றில் நீ கொல்லப்படுவாய். அப்படி கொல்லப்பட்டால் அவர்கள் உன்னைப் புகழுவார்கள். அல்லது நீ கொல்லுவாய், அப்போது நீ பதிலளிப்பாய்” இவ்வாறாக அவர் கூற வேண்டும். யுத்தத்தின் சந்தடியால் என்னுடையதனிலை விகாரம் அடையும் போதெல்லாம்,

உறுதியாக இருந்து கொள்ளுமாறு என்னை நானே அறிவுறுத்திக் கொள்வேன். நான் மரணித்தால் என்னுடைய உறுதிக்காவும், விட்டுவிட்டு ஒடுவுதை தவிர்த்தமைக்காவும் நான் மக்களால் பெருமையாகப் பேசப்படுவேன். மேலும் நான் எதிரியைக் கொலை செய்தால், அப்போது என்னுடைய விருப்பத்தை அடைந்து கொண்டதாக ஆற்றலைடைவேன். மேலும் இவ்விரு நிலைகளிலும் உண்மைநடத்தை மேம்பட்டதாகும். இது ஒரு வகையானதர்க்கம்.

மற்றத்தர்க்கம் முழுமையாக நியாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அது குர்துனில் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது : “இறைவனால் விதிக்கப்பட்டவை அன்றி வேறு எதுவும் உம்மை வந்து சேர்வதில்லை. இறைவனே எமது எஜுமானும், பாதுகாவலனும் ஆவான். நம் பிக்கையாளர்கள் இறைவனில் தங்கியிருக்க வேண்டும். (எதிரிகளுக்கு) கூறுங்கள். எங்களுக்கு கிடைக்க கூடிய இரண்டு நன்மைகளைத் தவிர நிங்கள் வேறு எதையாவது எதிர்பார்க்கிறீர்களா? ஒன்றில் நாங்கள் கொண்றுவிட்டு கவர்க்கம் செல்வோம். அல்லது கொல்லப்பட்டு கவர்க்கம் செல்வோம். ஆனால் இறைவன் அவனாகவோ அல்லது எங்கள் மூலமாகவோ உங்களுக்கு தண்டனையை அனுப்பவேண்டும் என நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம். ஆகவே நிங்கள் காத்திருக்கலாம். நாங்களும் காத்திருப்போம்.”

இந்த தர்க்கவியல் கூறுகின்றது: எங்களுக்கு வழி காட்டுவதும் உதவுகின்ற விடயமும் இறைவனின் கரங்களிலேயே இருக்கின்றன. எங்களுக்கு வரக்கூடிய நன்மையான, அல்லது தீமையான காரியங்களில் நாம் ஆத்மீக வெகுமதியைத் தவிர வேறு எதனையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்த வெகுமதி இஸ்லாத்துக்கு மாறக்கூடிய அவனுடைய (இறைவனுடைய) மார்க்கத்துக்கு கட்டுப்பட்ட வெகுமதியாக இருக்க வேண்டும். இறைவன் கூறுகின்றான்: “இறைவனுடைய பாதையில் போராடுகின்ற முஸ்லிம் யுத்த வீரர்கள் அனுபவிக்கின்ற எல்லா வகையான இன்னல்களுக்கும், கஷ்டங்களுக்கும் அல்லது இறை நம் பிக்கை அற்றவர்களின் வசதியீனத்தை தூண்டுவதற்காக எடுக்கின்ற எல்லா நடவடிக்கை களுக்கும் “நன்மை” என்ற வார்த்தை அவர்களுடைய கணக்கில் வரவு வைக்கப்படுகின்றது. நன்மை செய்கிறவரின் வெகுமதியை இறைவன் கொள்ளையடித்து விடுவதில்லை. ஒரு சிறு விடயமேனும் அதற்குரிய வெகுமதியைப் பெறாமல் இருந்து விடுவதுமில்லை; அவற்றுக்குரிய வெகுமதிகள் எல்லா வழியிலும் கிடைத்துவிடுகின்றன.

இந்த மிகுதியான வெகுமதிகள் அவர்கள் செய்த நல்ல காரியங்களுக்காக இறைவனால் அருளப்படுகின்றன. இப்போது இது தான் விடயம். நீங்கள் எங்களை கொலை செய்தால் அல்லது எமக்கு பிரச்சினைகளையும் கஷ்டங்களையும் உருவாக்கினால், நாம் அவனிடம் இருந்து மிகப் பெரிய வெகுமதியையும், சந்தோஷமான முடிவினையும் பெற்றுக் கொள்வோம். மேலும் நாம் உங்களை கொலை செய்தால் அல்லது உங்களிடமிருந்து போரில் கைப்பற்றிய பொருள்களைப் பெற்றுக் கொண்டால், மீண்டும் அவனிடம் இருந்து மிகப் பெரிய வெகுமதியையும், சந்தோஷமான முடிவினையும் நாம் பெற்றுக் கொள்வோம். இந்த உலகில் நாம் எதிரியை வெற்றி கொண்டு, சந்தோஷத்தை அடைந்து கொள்வோம். அது மற்றவர்களுக்கு பொறாமையை ஏற்படுத்தும். எங்களோடு சண்டையிடும் நீங்கள் இந்த விடயத்தில் எமக்கு விலை மதிப்பற்ற பரிசுப் பொருளை கொண்டு வந்துள்ளீர்கள். மேலும் நாங்கள் இந்தப் பரிசுப் பொருளை பெற்றுக் கொள்வதைத்தவிர வேறு எதனையும் நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது.

இந்த பரிசுப் பொருள் பின்வரும் இரண்டில் ஒன்றாக இருக்கலாம் : “ஒன்று இறைவனுடைய பாதையில் உயிர்த்தியாகமும் சாகவதமான சந்தோஷமும்”⁵⁵ அல்லது வெற்றியும் மீண்டும் முடிவற்ற மகிழ்ச்சியும்”. ஆகவே, இவ்விரண்டு நிலையிலும் நாம் அதிஷ்டாவிகளும், மகிழ்ச்சிக்கு உரியவர்களும் தான். ஆனால் நீங்கள் உங்களின் கருத்துப்படி ஒரே ஒரு வழியில் தான் மகிழ்ச்சியை அடைய முடியும். அது நீங்கள் உங்களுக்கு சாதகமான முறையில் எமக்கு இழப்புக்களை ஏற்படுத்தி யுத்தத்தில் வெற்றிகள்டு முடிப்பதாகும். ஆகவே நாம் எமக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒன்றுக்காகக் காத்திருக்கின்றோம். இவைதான் இருவகையான தர்க்கவியலும்: ஒன்று உறுதியான உணர்ச்சியை அடைப்படையாகக் கொண்டது. உறுதியான ஒரு நபர் இரண்டு நன்மைகளைப் பெற்று கொள்வதாக அது நம் புகின்றது. அவையாவன ஒன்றில் அவன் மக்களால் புகழப்படுகின்றான் அல்லது எதிரிகளிடம் இருந்து அவன் விடுபடுகின்றான்.

ஒரு யுத்தவிரன் தன்னை மரண ஆபத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும் போது மட்டும் தான் இந்த நன்மை, ஆனால் இத்தகைய ஒரு இலாபம் இல்லாவிட்டால். மக்கள் பாராட்டத் தவறிவிட்ட ஒரு நிலையில், அல்லது ஒரு புனித யுத்தம் அவர்களுக்குப் பெறுமதியற்றதான் ஒரு நிலையில், அல்லது அவர்களுக்கு சேவையும், தேசத்துரோகமும்

ஒன்றான ஒரு நிலையில், அல்லது அத்தகைய ஒரு சேவை அவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியாத ஒரு நிலையில், அல்லது சேவையோ, தேசத்துரோகத்தையோ மக்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் அல்லது எதிரியை அழிப்பதால் ஒருவரின் உணர்வு தணிக்கப்படாத போது, இந்த விடயத்தில் உண்மையும் யதார்த்தமும் மட்டுமே உதவியளிக்கின்றன. இந்த எல்லா விடயங்களிலும் இந்தத் தர்க்கம் ஊமையாகவும், பலவினமானதாகவும் உள்ளது. இதே விடயங்கள் தான் எல்லா அடக்குமுறைக்கும், தேசத்துரோகத்துக்கும், குற்றங்களுக்குமான பொதுவான உபாயமாகும்.

சட்டத்தை அலட்சியம் செய்யும் ஒருதேசத்துரோகி தனக்குத்தானே கூறிக் கொள்கிறார்: மக்கள், சேவைகளுக்கு அதற்குரிய மதிப்பினை அளிப்பதில்லை; ஒரு சேவகனும் தேசத்துரோகியும் அவர்களுக்கு ஒன்றே, அல்லது ஒரு தேசத்துரோகி சிறந்தவனாகக் கூட ஆகிவிடுகிறான். ஓவ்வொரு கிளர்ச்சிக்காரனும், குற்றவாளியும் தனக்கு சட்டத்தில் இருந்து தப்பிவிட முடியும் என்றே கருதுகிறான். அவன் மீது அதிகாரம் செலுத்தும் சக்திகளால் அவனைத் தடுத்துவிட முடியாது என்று நினைக்கிறான். ஆகவே, ஓவ்வொருவரும் தமது செயலை இரகசியமாக்குகின்றனர். மேலும் மக்களுக்கு முன் அவர்கள் வித்தியாசமான முகமுடியை அணிந்து கொள்கின்றனர்.

உண்மையை பராமரிப்பதிலும், அதுரிப்பதிலும் பலவினத்தையும், தாமதத்தையும் காட்ட நினைக்கும் அவரே எதிரியோடு சண்டையிட மறுத்து, அவர்களோடு வஞ்சனையாக உறவாட நினைப்பவரே இந்தச் சாட்டினை கூறுகின்றார். காலம் அவரைப் பார்த்துக் கிரிக்கும். மேலும் அவரை ஒரு மத்திய கால ஞாபகச் சின்னமாகவோ அல்லது, புராதனக் கதைகளை வழிபடும் யுகத்துக்கு உரியவராகவோதான் காலம் அவரைக் கருதும்.

ஆகவே சரியான முடிவு, எல்லா செயல்களும், சாதகமானதாயினும் சரி, பாதகமானதாயினும் சரி இது இறைவனுக்கு மட்டுமே உரியதாகவும், அவனுக்கே அர்ப்பணிப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும். மேலும் அவனால் வேண்டப்படும் உண்மையைப் பின்பற்றுவதாக இருக்க வேண்டும். இல்லாத்தின் சிறப்பான படிப்பினைகள் மக்களை நபியவர்களிடம் வந்து தங்களது குற்றங்களையும், பாவங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு மன்னிப்புக்கோரச் செய்தது. மேலும் அவர்கள் மீது

தினிக்கப்பட்ட வரையறைகளின் கசப்பினைச் சுலைக்கவும் அவர்கள் தயாராக இருந்தனர். அது மரணமாயினும் சரி, கசையடியாயினும் சரி, அப்போது தான் இறைவன் அவர்களை மன்னிப்பான். அவர்களுக்கு தங்களது பாவ அழுக்குகளில் இருந்தும், குற்றக்கரைகளில் இருந்தும் தங்களை தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. ஒரு மனிதன் கடந்த கால நிகழ்வுகளைப் பற்றி ஆழமாக சிந்தித்தால், சமயக் கருத்துக்கள் மக்களின் சிந்தனைகளில் எந்தளவுக்கு வியக்கத்தக்க செல்வாக்கினைக் கொண்டிருந்தன என்பதை அவனால் உணர்முடியும். சமயக் கருத்துக்கள் மக்களுக்கு அவர்கள் விலை மதிப்பற்றதாகக் கருதிய விவகாரங்களில் தன்னலம் இன்மையையும், பரந்த மனப்பான்மையையும் காட்ட உதவின. மேலும் அதனை அவர்கள் பெரிதும் விரும்பினர்.

மக்களுக்கு வாழ்க்கையிட விருப்பமானது ஏதாவது இருப்பதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? அவர்கள் அத்தகைய வாழ்க்கையைக் கூட தியாகம் செய்யத் தயாராக இருந்தனர்.

8. ஒருவர் மற்றவர்களிடம் தூர்த்தப்படும் போது ஏன் இறைவனிடம் இழப்பிட்டை எனிப்பார்க்க வேண்டும்?

மனிதனுடைய சமூக வாழ்வின் பொதுவான நோக்கமாக மறு உலகின் வெகுமதி அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என யாராவது கூறலாம். இது மனிதனுடைய இயற்கையான கட்டமைப்பில் தங்யிருக்கும் உலக வாழ்வின் ஏனைய நோக்கங்கள் அழித்துவிடக் கூடியவை. மேலும் இந்த நோக்கங்கள் அழிக்கப்பட்டால், அது சமூக ஒழுங்கினைக் குழப்பும். மேலும் அது சமூக வாழ்வை கற்கால வாழ்க்கை நிலைக்கு தரம் குறைத்துவிடும். இயல்பான பல குறிக்கோள்களில் ஒன்றில் மட்டும் கவனம் செலுத்தி ஏனையவற்றை எவ்வாறு மனிதனால் நிராகரிக்க முடியும்? மேலும் அவற்றை எவ்வாறு ஒரே சமயத்தில் பராமரிக்க முடியும்? இது முரண்பாடாக அன்றி வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்? ஆனால் இந்த அனுமானம் தெய்வீக ஞானத்தினதும், குருங்கினின் போதனைகளால் வெளியாக்கப்பட்ட அற்புதங்களினதும் அறியாமையின் தொடர்ச்சியால் ஏற்பட்ட அனுமானமே.

இல்லாம், தனது தெய்வீக சட்டங்களை படைப்பின் அடிப்படையிலேயே அமைத்துள்ளது.³⁶ மனிதனை உயிர் வாழ வைப்பதில் படைப்புக்களின் உண்மையான காரணிகள் இணைந்

துள்ளன. இந்த உபாயங்கள், மக்களை அவர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டுள்ள வாழ்க்கையின் இலக்கியை நோக்கி முறையாக நெறிப்படுத்துகின்றன. ஆகவே மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையை, அர்ப்பணித்தல் எனும் வட்டத்துக்குள் ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ள வேண்டியது கடமையாகின்றது. மேலும் இந்தக் காரணிகள், அவனை விரும்பச் செய்யும் கோட்பாடுகளையின்பற்றுவதை தெரிவு செய்யவும் வேண்டும். மொத்தத்தில் இந்தக் காரணிகளோடு மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கும் இந்தக் காரணிகளுக்கும் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி அழிவுகளையும், துரதிஷ்டங்களையும் தவிர்த்து கொள்கிறான். ஒருவனுடைய மனம் பிழையான ஓர் அனுமானத்தால் தவறாக வழிநடத்தப்படுமானால் இந்தக் கூற்று இல்லாமிய மார்க்கமே என்பதை அவன் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இதில் முக்கியமாக என்னவெனில், எல்லாக் காரணிகளுக்கும் மேலான ஒரு காரணி இருக்கின்றது. அதுவே இந்தக் காரணிகளை உருவாக்கியது. மேலும் சிறிது, பெரிய எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்தியதும் அதுவே.

இந்த தனித்துவமான காரணியானது, அதிபுனிதமிக்க இறைவனாகும். அவனே எல்லாக் காரணிகளுக்கும் மேலான முற்றிலும் பூரணமான காரணி. எனவே இறைவன் முன்னலையில் அவனுக்கு அடிப்பினிந்து நிற்பது மனிதனின் கடமையாகின்றது. முஸ்லிமுக்குரிய ஒரே ஒரு மார்க்கம் இல்லாமே என்று கூறும் போதும், அது இந்தக் கருத்தினையே கொடுக்கின்றது.

மேல் சொன்ன விடயத்தைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தால் “ஏக தெய்வக் கொள்கை”, இறைவனிடம் சரணடைதல், வாழ்க்கையை இறைவனை நோக்கித் திருப்புதல் என்பன உலகாயதக் காரணிகளுக்கு எதிர்ப்புடையதாக மட்டுமன்றி அவை எல்லாவற்றோடும் இசைந்ததாக இருப்பதும் தெளிவாகின்றது. ஓர் இறைக் கோட்பாட்டாளர் ஓர் அஞ்ஞானியாகவோ, அறிவினராகவோ இல்லாமல் எல்லா உரிமையுள்ள மனிதர்களுக்கும் அவர்களின் உரிமையை வழங்கி, உலகாயத் காரணிகளுக்கும் அவற்றுக்கு உரிய இடத்தை அளித்து இறைவனின் கட்டளைகளுக்கு இணங்க அவற்றின் மீது கவனம் செலுத்துகின்றார்.

இவ்வாறாக ஒரு முஸ்லிமுக்கு பல உலகக் குறிக்கோள்களும், இன்னும் பல உலக இலட்சியங்களும் உள்ளன. அவை உலகாயத்,

அத்மீகக் குறிக்கோள்களை உடையவை. ஆனால் அவன் உலகாயத் இலட்சியங்களை நோக்கி மேலதிகமான முயற்சிகளை மேற் கொள்வதில்லை. ஆக! இல்லாம் மகத்தான் இறைவனை வணங்குமாறு மக்களுக்கு அழைப்பு விடுப்பதை நாம் காணுகின்றோம். மேலும் ஏனையவற்றிலிருந்து விலகி அவன் பக்கம் திரும்பி, அவன் மீது பக்தி செலுத்தி, அவனைத்தவிர ஏனைய எல்லாக் காரணிகளையும் இலக்குகளையும் நிராகரித்து, வாழ்க்கையின் சட்டங்களைப் பின்பற்றி நடக்குமாறு இல்லாம் கட்டளையிடுகின்றது.

அப்போது இல்லாமிய சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் உண்மையான சந்தோஷத்தை அடைந்து கொள்கிறார்கள் என்பதும் தெளிவாகின்றது. மேலும் அவர்களின் இறுதி இலக்கான சர்வ வல்லமையும், அதிகாரமும் கொண்ட இறைவனின் பக்கம் திரும்புவது என்பது, அவர்களுடைய வாழ்வின் ஏனைய குறிக்கோள்களோடு முரண்பாடு உடையதாகவும் இல்லை. ஆகவே உலக குறிக்கோள்கள் சட்ட பூர்வமானவையாக இருப்பின் இரண்டு குறிக்கோள்களுமே இசைவடையதாகவும் இருக்கும்.

★ ★ *

இந்த விடயத்தைப் பற்றி கலந்துரையாடிய பல சமூகவியலாளர்கள் சமூக நீதியை நிலை நாட்டுவதே சமயத்தின் யதார்த்தமும், அதன் பிரதான குறிக்கோளும் ஆகும் எனவும் தொழுகை, நோன்பு போன்ற பக்திமிக்க செயல்கள் அதன் துணைச் செயல்கள் என்பதையும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். எனவே யாராவது சமூக நீதிக்காகப் பாடுபட்டால் அவர், விசுவாசம் அற்றவராகவும் பக்திமிக்க செயல்களில் ஈடுபடாதிருந்தாலும் கூட அவர் சமயப்பற்றுள்ளவரே.

ஆனால் இந்த அனுமானம் தவறானது என்பதை முன்னயை விளக்கங்கள் காட்டுகின்றன. “வேதத்தையும்”, “மரபினையும்” படிக்கின்ற ஒரு விவேகம் மிக்க விவாதக்காரருக்கு, அதிலும் குறிப்பாக நபி அவர்களின் பண்பினைப் படிக்கின்றவருக்கு மேற் கூறிய அனுமானம் பிழையானது என்பதற்கு மேலதிக அத்தாட்சிகளோ காரணங்களோ தேவையில்லை.³⁷

மேலும் இத்தகைய ஒரு கூற்று ஏகதெய்வக் கொள்கையையும், சமயக் கோட்பாடுகளில் இருந்து உயரிய ஒழுக்கத்தினையும் நீக்கி அதன் தொடர்ச்சியாக, ஏகதெய்வக் கோட்பாடான சமய இலக்கினை, உலக வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சி எனக் கருதும் குடியியல் இலக்காக உருமாற்றுகின்றது. இவ்விரு இலக்குகளும் விஷேடமான வேற்றுமை உள்ளவை என்பதும், கொள்கை அடிப்படையிலும் விளக்கத்திலும், முடிவாகவும் இசைவற்றவை என்பதும் ஒரு அறிவுமிக்க வாசகருக்குத் தெளிவாகப் புரியும்.

9. இஸ்லாத்தில் விடுதலை என்பது? கருத்து:

“விடுதலை” என்ற சொல் இன்று இருக்கும் அதே கருத்தோடு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பும் பொதுவாக வழக்கத்தில் இருந்த ஒரு சொல்லாகும். இது புதுப்பிக்கப்படுவதற்காக காரணம் இரண்டு அல்லது மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய ஜரோப் பிய மறு மலர்ச்சியாகும். ஆனால் இந்தச் சொல்லின் கருத்து பண்டைய யுகம் முதல் மனித சிந்தனையில் இடம் பிடித்துள்ளதோடு, மனப்பூர்வமான இலட்சியத்தினையும் கொண்டுள்ளது.

படைப்பின் இயற்கைக் கோட்பாட்டிலிருந்து பெறப்பட்ட இக்கருத்து மனிதன் மனோதிடம் கொண்டவன் என்பதைக் குறித்து நிற்கிறது. இந்த சக்தியே மனிதனை இயக்குகிறது.

மனோதிடம் குறையும் போது விவேகம், கிரகிப்பு என்பனவற்றிலும் குறைபாட்டை ஏற்படுத்துகின்றது. இதன் மூலம் அவனுடைய மனிதப் பண்புகளும் அழிந்துவிடுகின்றன.

ஆனால் மனிதன் ஒரு சமூக ஜீவன் என்றவகையில், அவனுடைய இயல்பானபண்பு, அவனை சமூக வாழ்க்கைக்கு இட்டுச் செல்வதோடு “‘ஒரு தனி நபர் தன்னுடைய மனோதிடத்தையும், செயலையும் மற்றவர்களின் மனோதிடத்தோடும், செயலோடும் கலக்கவிட வேண்டும்’” என்று அவனுக்கு கூறுகின்றது. இந்த வகையான செயல்கள் ஒரு மனிதனை சட்டத்தின் முன் பணிவாகவும், அடக்கமாகவும் இருக்க வழி வகுக்கின்றது. அது மக்களின் மனோதிடத்துக்கும், செயலுக்கும் வரையறைகளை விதித்து, மனோதிடங்களையும், செயல்களையும் ஒழுங்குபடுத்துகின்றது. ஆகவே மனோதிடத்துக்கும், செயலையும் எவ்வித இடமும் இல்லை.

கொடுக்கும் அதே இயல்புதான் அவற்றின் மீது வரையறைகளையும் மேலும் ஆரம்ப விடுதலையையும் கட்டுப்படுத்துகின்றது.

தற்கால குடியியல் சட்டங்கள் அவற்றின் கட்டளைகளை உலகாயத் நலன்களின் அடிப்படையில் கொண்டுள்ளன.¹⁸ என்பதை வாசகர் அறிவர். சமயப் போதனைகளில் இருந்து நாடுகளை விடுவிப்பதே இதன் பெறுபேறாகின்றது. சட்டத்துக்குப் புறம்பாக அவர்கள் விரும்புகின்ற எந்த உலகாயத் வஸ்த்தினையும் தெரிவு செய்ய விடுகின்றது. இந்த எல்லா வரம்பு, எல்லையிலும் மக்களுக்கு விடுதலையும், சுதந்திரமும் உண்டு. மேலும் இதுவே நாகரிகத்தின் பார்வையில் “விடுதலை” என்ற சொல்லின் கருத்தாகும்.

ஆனால், இஸ்லாம் ஏற்கனவே விளக்கியது போல முதலாவது, அதன் சட்டங்களுக்கான அத்திவாரத்தை ஏக தெய்வக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது. இரண்டாவதாக உயர் ஒழுக்கங்களின் அடிப்படையிலும் அதற்கடுத்து சிறிய, பெரிய தனி மனிதர்களிலும் எல்லா வயான சமூகக் காரியங்களிலும் கவனம் செல்ததுகின்றது. ஆகவே மனிதனோடு தொடர்பற்ற, அல்லது அவன் தொடர்புபடாத ஒரு விடயம் இல்லை என்றாகின்றது. இஸ்லாமியச் சட்டங்களோ அல்லது அவற்றின் அடிச்சுவடுகளோ வெளிப்பாடத் ஒரு நிலையைத் தவிர மனிதன் தொடர்புபடாத ஒன்றில்லை என்ற நிலையே இருக்கின்றது.¹⁹ இவ்வாறு விடுதலைக்கு அதன் முந்திய கருத்தில், மக்களின் மனோதிடத்திலும், செயலிலும் எவ்வித இடமும் இல்லை.

வணக்க எல்லையில் இருந்து, இவை எல்லாவற்றிலும் சுதந்திரம் அடைந்த மனிதன் ஏன் இறைவன் அல்லாத ஏனையவற்றக்கு சேவகம் புரிய வேண்டும்? இது ஒரே ஒரு வார்த்தை தான். ஆனால் ஒருவர் இஸ்லாமிய முறைகள், மரபுகள் என்பன பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தால், மேலும் சிபாரிச் செய்யப்பட்டுள்ளதும், ஸ்தாபிக்கப்பட்டதுமான நடைமுறை வழிகள் பற்றியும் தனிநபருக்கும், சமூக வர்க்கங்களுக்கும் இடையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளவை பற்றியும், ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற மனோபாவங்களுடனும், நாகரிக சமூகங்களின் ஒழுங்கினங்களுடன் தனிப்பட்டவர்களுக்கும் அவர்களின் வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளையும் சேர்ந்து இஸ்லாமிய பாதையுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், பலம்மிக்க நாடுகளுக்கும், பலவீனமான நாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவினை ஒப்பிட்டுப்

பார்த்தால், நம்பிக்கையில், சுதந்திரம் என்ற கூற்றின் விசாலமானகருத்து இறைவன் அல்லாதவற்றை வணங்கும் வரையறையில் சுதந்திரம் என்பதே, என்ற விடயத்தை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியும். கட்டளைகளின் கண்ணோட்டத்திலும் கூட இஸ்லாத்தில் நியாயமான முறையில் பாடுபட்டு சம்பாதித்த வாழ்க்கை வசதிகளையும், நவீனத்தையும் இறைவன் அனுமதித்துள்ளான். ஆனால் அவற்றுள் மித மிஞ்சிய தொலைவுக்கு செல்லக் கூடாது.⁴⁰

★ ★ *

இந்த தலைப்பிலான சில விளக்கவுரையாளர்களும், விவாதங்களில் ஈடுபடுவோரும் இஸ்லாத்தில் நம்பிக்கைச் சுதந்திரம் இருக்கின்றது என்பதை நிருபிக்க மிக்க கடினமாக முயன்றுள்ளனர். மேலும் அவர்கள் “மார்க்கத்தில் வெறுப்பில்லை” என்ற வசனத்திலேயே பெரும்பாலும் தங்கியுள்ளனர். அல் மீஸானின் இரண்டாவது தொகுதியைப் புரட்டுவதன் மூலம் வாசகருக்கு இந்த வசனத்தின் மிக ஆழமான கருத்தினையும், மதிப்பீட்டினையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இங்கு நாம் கூறக் கூடியது என்னவெனில் நாம் தெளிவுபடுத்திய ஏகதெய்வக் கொள்கையே எல்லா இஸ்லாமிய சட்டங்களினதும் அடிப்படையாகும் என்பதே.

அப்படி இருக்கையில் “நம்பிக்கையில் சுதந்திரம்” என்ற கோட்பாட்டினை இஸ்லாம் எப்படி நிறுவ முடியும்? இது ஒரு தெளிவான முரண்பாடு அல்லவா? “நம்பிக்கையில் சுதந்திரம்” இஸ்லாத்தில் உள்ளது என யாராவது கூறினால் குடியியல் சட்டத்தில் “மக்கள் சட்ட விதிகளில் நின்றும் சுதந்திரமானவர்கள்” என்று கூறுவது போலாகும்.⁴¹ வேறு வார்த்தையில், நம்பிக்கை என்பது மனிதன் சிந்தனையில் உறுதி செய்யப்பட்ட ஒரு புரிந்துணர்வின் தோற்றப் பாடாகும். நம்பிக்கை என்பது அனுமதிப்பது அல்லது தடை செய்வது அல்லது மனிதனை விடுவிப்பது அல்லது அடிமைபடுத்துவது போன்ற விடயங்களில் இஷ்டத்துக்கு விடப்பட்ட ஒரு விடயம் அல்ல. எது அனுமதிக்கக் கூடியது அல்லது தடுக்கக் கூடியது என்பது நம்பிக்கையில் இருந்து எழுகின்ற செயல்களின் மீதான கட்டாயமாகும். ஒரே நம்பிக்கையின்பால் மக்களுக்கு அழைப்புவிடுதல், நம்பிக்கைக்கு

விரோதமானவர்களின் செயல்களோடு போராடுதல் போன்ற காரியங்களை அனுமதிக்கலாம் அல்லது தடுத்து விடலாம்.

இத்தகைய செயல்கள் சமூகத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள சட்டங்களின் ஷரத்துக்களுக்கு முரணாக இருந்தால், அல்லது சட்டங்களின் அடிப்படைக்கு எதிராக இருந்தால் நிச்சயமாக அவை சட்டத்தால் பரிட்சிக்கப்பட வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது.

இஸ்லாம் அதன் எல்லா சட்ட விதிகளிலும் ஏகதெய்வக் கோட்பாட்டில்லை வேறு எதிலும் தங்கியிருக்கவில்லை. இந்த சமயத்தில், ஏகதெய்வக் கொள்கை, நபித்துவம், மீள உயிர்ப்பித்தல் என்ற மூன்று மறுக்கமுடியாத கோட்பாடுகளை இம்மூன்று அடிப்படை நம்பிக்கைகளையும், புனித வேதங்களைக் கொண்ட யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் “மாஜிக்கனும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

ஆகவே, இஸ்லாத்தில் இன்னொரு விடுதலை இருக்கின்றது. அதுவே கருத்துச் சுதந்திரம். பின்னைய கலந்துரையாடலில் இது பற்றி விளக்குவோம். எனக் கூறி நாம் முடிக்கின்றோம்.⁴²

10. இஸ்லாமியச் சமூகத்தில் மாற்றத்துக்கும், வளர்ச்சிக்கும் உரிய வழி எது?

மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கைக்குத் தேவையான எல்லா அத்தியாவசியமான வழிகளையும் கொண்டதே இஸ்லாமிய வழி என்பது உண்மையாகும். மேலும் இஸ்லாமியச் சமூகம் பொறாமைமைப்படும் அளவுக்கு அதிஷ்டமானதாகும். ஆனால் இது நம்பிக்கையில் சுதந்திரம் இல்லாத விசாலாமான ஒரு ஒழுங்கு முறையாகும். இது சமூகத்தை மந்தமாக்குகின்றது. எல்லா மாற்றங்களையும், வளர்ச்சிகளையும் இது சமூகத்தை மந்தமாக்குகின்றது. எல்லா மாற்றங்களையும், வளர்ச்சிகளையும் தடை செய்கின்றது என்று சிலர் கூறலாம் படிப்படியான வளர்ச்சிக்கு ஒரு விடயத்தை மையாகக் கொண்ட எதிர் எதிரான சக்திகளின் தொடர்களும், பின்க்குகளும் அவசியமாகின்றது. அப்போது தான், குறுக்கம், முறிவு என்பவற்றின் முடிவாக புதியவை உருவாக்கப்படும். அது அந்த பின்க்குகளின் முடிவாக, மறைந்து போன, அவை உருவாகியவற்றின் குறைபாடுகளில் இருந்து விடுப்படும்.

ஆகவே, நாம் இஸ்லாம் அதன் குறைபாடுகளையும் மாறானவைகளையும் அகற்றி, மேலும் குறிப்பாக எதிர்நம்பிக்கைகளில்

இருந்து முழுமையாக விடுபட்டுவிட்டது எனக் கூறினால், அந்தக் கூற்றுக்கு அவசியமாகத் தேவைப்படுவது, இஸ்லாம் உருவாக்கிய சமூகம், பரினாம வளர்ச்சிப்பாதையில் இருந்து தடுக்கப்படும் என்பதாகும். தர்க்கர்த்தியான உலகாயத வாதத்தினால் உரிமை கோரப்படுவதும் இதுவே.

எங்களுடைய பதில், இந்தக் கனவான்கள், குறிப்பிட்ட வியடத்திலிருந்து ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் வழி வறியுள்ளனர். மனித நம்பிக்கைகளும், போதனைகளும் இரண்டு வகையானவை; ஒன்று மாற்றங்களுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உட்பட்டவை. மேலும் இவை உலகாயத வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்திக் கொள்வதற்காக அமர்த்தப்பட்டுள்ள கைத்தொழில் தொழில் நுட்ப விஞ்ஞானங்களும் இயற்கை, கணித விஞ்ஞானங்கள் போன்ற மனித இன நலன்களுக்கானவையும் இதில் அடங்கும். இந்த விஞ்ஞானங்களும், தொழில் நுட்பங்களும், மற்றும் இது போன்றவையும் மாற்றக்கூடியவை என்ற ஒரேவகுப்பில் சேருகின்றன. மேலும் இவை மாற்றம் அடைகின்ற அளவுக்கு குறைபாடுகள் நீங்கி பூரணமாகின்றன. இந்த வகையில் இதற்கு ஏற்ப சமூக வாழ்வும் முன்னேற்றமடைகின்றது.

இன்னொரு வகையான போதனை, மாற்றங்களும் உட்பாடாதவை; ஒரு வகையில் தெய்வீகப் போதனைகளே பரிபூரணமாக இருந்த போதிலும், அவை பரினாம வளர்ச்சிக்கும் மேன்மைக்கும் உட்பட்ட போதிலும், அவற்றின் மூலாதாரத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அவற்றுக்கு தீர்க்கமான, நியாயமான, மாற்றமுடியாத ஒரு வடிவம் உள்ளன. இந்தப் போதனைகள் சமூகத்தைப் பொதுவாக மட்டுமே பாதிக்கின்றன.⁴³

ஆகவே இந்தக் கருத்துக்களும், போதனைகளும் சஞ்சலமின்றி நிலைத்திருக்குமானால், அது சமூகத்தை அதன் பரினாம வளர்ச்சியிலிருந்து தடுக்காது. நிலையான பொதுச்சட்டங்கள் பல சமூக முன்னேற்றத்துக்கு தடையின்றி இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். உதாரணத்துக்கு மனிதன் தனது ஆயுளைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள உழைக்க வேண்டும் என்பது எல்லா மனிதர்களுக்கும் அவசியமான பொதுவிதியாகும். இன்னொரு உதாரணம், ஒரு செயல் ஒரு நன்மையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே இருக்க வேண்டும்; மேலும் இன்னொன்று, ஒரு மனிதன் சமூகத்தில் வாழ வேண்டியது அவசியம் என்பதாகும். அல்லது பிரபஞ்சம் உண்மையிலேயே இருக்கின்றது அது

கற்பனையோ, மாயையோ அல்ல என்று நாம் கூறலாம்; அல்லது மனிதனுக்கு அங்கங்கள் உண்டு, சக்திகளும் உபாயங்களும் உள்ளன. அல்லது ஏனைய நிலையான கருத்துக்களிலும் போதனைகளிலும் அவற்றின் நிலையான தன்மையும், தேக்கமற்ற தன்மையும், சமூகத்தின் உறுதியையும் மந்தமற்ற நிலைமையினையும் பாதிப்பதில்லை. நிலையான சமய போதனைகள் ஒரே வகையினைச் சார்ந்தவை. உதானரத்துக்கு நாம் இவ்வாறு கூறலாம். பிரபஞ்சத்துக்கு ஒரு இறைவனே இருக்கின்றான். சந்தோஷத்தின் எல்லா வழிமுறைகளையும் உள்ளடக்கிய தெய்வீகப் போதனையை இறைவன் மக்களுக்கு அனுப்பியுள்ளான். இது நபித்துவத்தின் மூலம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இறைவன் ஒரு தினத்தில் எல்லா படைப்பினங்களையும் அவற்றின் செயல்களுக்காக கணக்குக் கேட்க ஒன்று திரட்டுவான்.

இஸ்லாம் அதன் சமூகத்தை அமைத்து, அதன் எல்லா விடயங்களிலும் பாதுகாப்பினை அமைத்திருப்பதும் இந்த ஒரு வார்த்தையில் தான். இந்தச் சொல்லில் மறுப்பும் உறுதி மொழியும் வெளிப்படுமானால், மேலும் சாதக, பாதமான கருத்துக்கள் மோதிக் கொண்டு அதன் பெறுபேறு மூன்றாவது கோட்பாடு ஒன்றின் மூலம் உருவானால் அதன் விளைவு சமூகத்தில் அழிவாகவே இருக்கும்.⁴⁴

மனித சமூகத்துக்கு முன்னேற்றப் பாதையில் ஒன்றே ஒன்றுதான் தேவைப்படுகின்றது. அது இயற்கை நலன்களைப் பயன்படுத்தில் நான் தோறும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு பரிபூரணத்தை அடைந்து கொள்வதாகும். இந்த மாற்றமும், வளர்ச்சியும் தொடர்ச்சியான விஞ்ஞான ஆய்வுகள்மூலமும், செய்முறை விஞ்ஞானத்தின் நிலையான பிரயோகத்தின் மூலமும் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. இந்த விடயம் ஒரு போதும் இஸ்லாத்தால் பரிசோதிக்கப்படாததொன்றாகும்.

இன்னொரு விடயம், சமூக நிர்வாக முறையும், சமூகங்களில் காணப்படுகின்ற முறைமைகளும் எப்போதுமே மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டவை. உதானரத்துக்கு எதேச்சாதிகாரம் ஜனநாயகம் ஆனது. ஜனநாயகம் கம்யூனிஸ்மானது.

இந்த மாற்றங்கள் ஒரே ஒரு காரணத்தால் தான் அவசியமாகின்றன என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அதாவது இந்த முறைமைகள் எல்லாம் குறைபாடுகள் உள்ளனவை. அவை ஒன்றுமே மனிதனால் விரும்பப்படும் சமூகப் பரிபூரணத்துவத்துக்கு சமமானவை அல்ல.

மேலும் அவற்றால் அந்த பரிபூரணத்தை வழங்கவும் முடியாது. இந்த மாற்றங்கள் குறைபாடுகளில் இருந்து பூரணத்துவத்தை நோக்கி போக வேண்டும் என்பதல்ல. இந்த ஒழுங்குமுறைகளுக்கு இடையில் ஒரு வித்தியாசம் இருக்குமானால், அது சரியானதுக்கும் தவறானதுக்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசமாகத் தான் இருக்கும்.⁴⁵ பூரணத்துவத்துக்கும், பூரணத்துவமற்றதுக்கும் இடையிலான வித்தியாசமாக இருக்காது. இவ்வாறாக சமூக ஒழுங்குமுறை ஸ்தாபிக்கப்பட்டால், முறையான கல்வி எனும் பாதையின் கீழ் மக்கள் வாழ்ந்தால், நன்மை பயக்கக் கூடிய காரியங்களைப் படித்துக் கொண்டால், நன்மையே செய்தால், இந்த வழியில் சந்தோஷத்தை நோக்கி நகர்ந்தால், கொள்கை எனும் படிக்கட்டுக்களில் ஏறி பூரணத்துவத்தை நோக்கி செயல்பட்டால், ஒவ்வொரு நாளும் சந்தோஷத்தைக் கண்டு அதனை விருத்தி செய்து கொண்டால் சமூக மருபுகளையும், வாழ்க்கை முறையையும் மாற்றி அமைப்பதற்கான அவசியம் தான்னன? இத்தகைய மக்களுக்கு எற்கனவே தம் மிடம் இருப்பதைவிட மேலதிகமாகத் தேவைப்படுவது தான் என்ன?

மாற்றங்களே தேவைப்படாத சந்தர்ப்பங்களில் கூட மனிதனுக்கு எல்லாவகையிலும் மாற்றங்கள் தேவை, என்பதை தெளிவான சிந்தையுள்ள ஒரு மனிதன் ஊர்ஜிதப்படுத்தமாட்டான்.

நீங்கள் குறிப்பிட்ட, இவை எதற்குமே மாற்றங்கள் தேவையில்லை. நம் பிக்கை, பொது ஒழுக்கம் போன்ற விடயங்கள் அவசியமாக மாற்றப்பட வேண்டியவை. மாற்றத்துக்குள்ளான நிலைமைகள் வித்தியாசமான சூழல்கள் என்பவற்றோடு இவையும் மாற்றத்துக்கு உட்பட வேண்டும். பண்ணடியகாலசுருத்துக்களை விட வித்தியாசமான கருத்துக்கள் தற்காலத்தவர்களிடம் இருக்கின்றன என்பதை மறுக்க முடியாது. இது போலவே அவர் வாழும் வித்தியாசமான பிராந்தியங்களுடன் அவர்களின் எண்ணங்களும் வித்தியாசப்படுகின்றன. துருவ பிரதேசத்திலும், வெப்ப வலையத்திலும் உள்ளவாழ்க்கை நிலைபோல மேலும் பல்வேறு வாழ்க்கைச் நிலைமைகள் அவர்களின் எண்ணங்களிலும், கண்ணோட்டங்களிலும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. ஒருவர் எஜமானாக இருக்கின்றார் மற்றவர் சேவகாக இருக்கின்றார். ஒருவர் கூடாரத்தில் வாழ்கிறார் இன்னொருவர் பிரஜெயாகவும் இருக்கின்றார். ஒருவர் செல்வந்தனாகவும் மற்றவர் ஏழையாகவும் இருக்கின்றார்; ஒருவரிடம் பணம் இருக்கின்றது

மற்றவரிடம் இது இல்லை. இந்த வித்திசாயசங்கள் எல்லாம் மனிதனின் சிந்தனையைப் பாதிக்கின்றன. ஆகவே, அவை வித்தியாசமான காரணிகளாலும் காலப்பகுதிகளாலும் மாற்றமடைகின்றன. இந்த விடயத்தில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை என ஒரு வாசகர் கூறினால் அதற்குரிய பதில் இதுதான்:

இந்த விடயங்கள் யாவும் விஞ்ஞானம், மனிதக் கண்ணோட்டம் என்பவற்றோடு சம்பந்தப்பட்டுள்ளன.⁴⁶ இந்தக் கொள்கைக்கு அவசியமானது, சரியும், பிழையும் நன்மையும் தீமையும் மேலதிக விவகாரங்களின் வரிசைக் கோவையில் அமைய வேண்டுமே அன்றி உண்மை, யதார்த்தம் என்பவறின் வரிசைக் கோவையாக இருக்கக் கூடாது. இந்தக் கோட்பாட்டின்படி பொதுக் கொள்கை ரதியான அறிவு இந்த மூலதாரத்துடனும், மீள் உயர்ப்பித்தலோடும் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. அது போல் பொது செயல்முறைக்கண்ணோட்டம், சமூகம் மனிதனுக்குப் பிரயோசனமானது, அல்லது நியாயம் சிறந்தது என்று⁴⁷ கருதுக்கள், மாறும் சூழ்நிலை, காலம் என்பவற்றோடு மாற்றமடையக் கூடிய பொதுவான விதிமுறைகளாகும். பொதுவாக கூறும் போது இந்தக் கொள்கையை பொதுத்தன்மை அந்தஸ்தோடு பேசுவது தவறானதாகும். இது பற்றி பல இடங்களில் நாம் விவரமாகக் கலந்துரையாடி உள்ளோம்.⁴⁸

சுருங்கக் கூறின், இந்தக் கொள்கை ஒரே வகையான பொதுக் கண்ணோட்டத்தின் பொதுவான கொள்கை ரதியான விடயங்களை உள்ளடக்கவில்லை. இந்தக் கொள்கையின் பொதுத் தன்மையின் சந்தேகத்தைக் காட்ட, இப்படிக் கூறுவதே பொதுமானதாகும். அதாவது அது பொதுத்தன்மையைக் கொண்டிருந்தால், மேலும் முழுமையான, நிலையான பொதுக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தால் தனித்துவமான தொடர்புற்ற ஒரு பிரேரணையும் மிடம் இருந்திருக்கும் என்பதே அதன் கருத்தாகும். அவ்வாறாயின் அதே கொள்கை அதுவே பொதுவானதாகவும், மாறுதல் இல்லாததாகவும் இருந்திருக்கும். அது ஒரு பொதுவான பிரேரணையாக இல்லாவிட்டாலும் கூட, தற்செயலானதாக மீண்டும் எம்மிடம் தனித்துவமான ஒரு பிரேரணை இருக்க வேண்டும் என்றே கூறுகின்றது. அதாவது நாம் தனித்துவமான ஒரு முறையில் இந்தக் கொள்கை பொதுவானதல்ல என்று கூறவேண்டும். எந்தவகையிலும் இந்தக் கொள்கையின் பொதுத்தன்மை செல்லுபடியற்றதும், பயனற்றதும் ஆகும். வேறு விதமாகக் கூறின், எல்லாக் கருத்துக்களும்,

நம்பிக்கைகளும் ஒரு நாள் மாற வேண்டும் என்ற கருத்து உண்மையாயின், இந்தக் கண்ணோட்டம் கூட மாறவே வேண்டும். மேல் சொன்ன கருத்து மாறுமாயின், அதன் கருத்து எல்லாக் கருத்துக்களும், நம்பிக்கைகளும் ஒரு நாள் மாற வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. ஆனால் அதன் ஒரு பகுதி மட்டும் மாற்ற முடியாதது.

11. தற்போதைய வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியை சமயம் உற்றுவாதம் செய்யுமா?

சிலர் இப்படிக் கூறலாம்: குர்தூன் இறக்கப்பட்ட வேளையில் இருந்த மனிதநாட்டங்களை எல்லாம் இஸ்லாம் எதிர்த்து என்பது உண்மையே. மேலும் இந்த காரணத்தால் தான் உண்மையான மகிழ்ச்சியையும், வாழ்க்கையின் எல்லா உயர்வுகளையும் நோக்கி இட்டுச் செல்லக் கூடியதாகவும் இருந்தது. ஆனால் காலங்களின் ஓட்டம் வாழ்க்கை முறையை மாற்றிவிட்டது. காலாசார மற்றும் நவ நாகரிகத்தின் விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வாழ்க்கை என்பவற்றக்கும், 14 நூற்றாண்டுக்கு முந்திய வாழ்க்கை முறைக்கும் இடையில் எவ்வித ஒற்றுமையும் காணப்படவில்லை. அன்றைய வாழ்க்கை முறை இயற்கையின் ஆதாரப் பொருள்களோடு திருப்பதியடைந்தது.

மனிதன் தனது நீண்ட, கடின முயற்சிகளின் விளைவாகவே இத்தகைய முன்னேற்றகரமான அந்தஸ்தையும், வளர்ச்சியையும் அடைந்துள்ளான். இதனை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னைய சூழ்நிலையோடு ஒப்பிடுவதானது, முழுக்க முழுக்க மாற்றமான இரு வகைகளை ஒப்பிடுவது போன்றதாகும்.

அந்தக்காலத்தின் வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்த அமைக்கப்பட்ட சட்டங்களால் இன்று விசாலமடைந்து, சிக்கலடைந்திருக்கும் வாழ்க்கை முறையை எவ்வாறு நிர்வகிக்க முடியும்? இவ்விரண்டு வாழ்க்கை முறையும் ஒன்றின் சுமையை இன்னொன்று எவ்வாறு தனது தோலில் சமக்கமுடியும்?

இதற்குரிய பதில் இதுதான்; இரு யுகங்கள் வித்தியாசமானதாகத் தென்பட்டால், அதன் கருத்து அவற்றினது வாழ்க்கையின் பொதுவான நிலைகள் வித்தியாசமடைந்துள்ளது என்பதல்ல. மாராக, சில குறிப்பிட்ட விடயங்கள் வித்தியாசமடைந்துள்ளன என்பது தான். வேறு வார்த்தையில் கூறுவதாயின், வாழ்க்கையில் மனிதனுக்கு உணவு

தேவைப்படுகின்றது. உடை, உடையுள், போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் வசதிகளும், வாழ்வதற்கு ஒரு சமூகம், பாலியல் உறவுகள், வர்த்தக, தொழில் நுட்ப, செயல்முறை உறவுகள் என்பனவும் வாழ்க்கையில் தேவைப்படுகின்றன.

இவை மாற்ற முடியாத பொதுவான தேவைகள். மனிதனுக்கு ஒரு மனிதன் என்ற வகையிலும், அவனுடைய மனித வாழ்வின் இயற்கையான கட்டமைப்பு உள்ளவரைக்கும் அவனுக்கு இவை தேவைப்படுகின்றன. இந்த எல்லா விடயங்களிலும் ஆதிகால மனிதன் தற்கால மனிதனில் இருந்து வித்தியாசப்பட்டுக் காணப்படவில்லை.

இந்த தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்ட உபாயங்களிலேயே வித்தியாசம் உள்ளது. படிப்படியாக அவன் தெரிந்து கொண்ட தேவைகளிலும், அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக அவன் கற்றுக் கொண்ட வழிகளிலுமே வித்தியாசங்கள் உள்ளன. இந்த விடயத்தை விவரிக்க ஆதிகால மனிதன் பழங்களின் மூலமாகவும், தான் தேடிக் கொண்ட இறைச்சி போன்ற ஏனைய உணவுகளின் மூலமாகவும் இலகுவாக தனது பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டான். ஆனால் இன்று மனிதன் ஆயிரக்கணக்கான வித்தியாசமான பண்டங்களைத் தயாரிக்கின்றான். அவனுடைய புத்திசாதுரியம், ஆற்றல் மிகு சிந்தனை என்பவற்றைக் கொண்டு ஒவ்வொன்றும் வித்தியாசமான பண்புகளையும், சுவையினையும், நிறத்தையும், மனத்தையும் கொண்டதாகவும், இனாலும் விவரிக்க முடியாத விவேஷ்டமான பண்புகளைக் கொண்டதாகவும் தயாரிக்கின்றான்.

உணவினைப் பொறுத்தமட்டில் இரண்டு வகையான வாழ்க்கை முறையிலும் எல்லா வகையான வித்தியாசங்களுக்கும் அப்பால், மனிதன் தனது பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளவே உணவைத் தயாரிக்கிறான் என்பதில் எவ்வித வித்தியாசமும் இல்லை. உடை, உறையுள் ஆகியவற்றிலும் இதே நிலைதான்.

உணவு, உடை, உறையுள் மற்றும் வாழ்க்கையின் ஏனைய தேவைகளைப் பொறுத்த மட்டில் இந்தப் பொதுவான நம்பிக்கைகள் மனித வாழ்வின் முதல் நாளில் இருந்தே இருந்து வந்துள்ளதையும், வேறுபட்ட காலப்பகுதிகளில் அது மாற்றங்களுக்கு உட்படவில்லை என்பதையும் நீங்கள் காணலாம். மேலும் அதுபோலவே முதலாவது நம்பிக்கை, நம்பிக்கையின் முன்னேற்றகரமான கடைசிக் கட்டத்தோடு

ஒத்திருக்குமானால் இயற்கையின் அழைப்புக்கு ஏற்பவும், மகிழ்ச்சியைப் பாதுகாப்பதற்குமாகவே திட்டமிடப்பட்டுள்ள இஸ்லாத்தின் பொதுச் சட்டங்கள், வாழ்க்கையின் ஓர் உபாயத்தை, இன்னொன்றால் ஈடுசெய்வதற்காக அவற்றை இல்லாதொழித்து விடவில்லை என்பதையும் காணலாம். நவீன உபாயங்கள் அவற்றினிடையே பிரிவினை இன்றி இயற்கையோடு இசைந்ததாக இருப்பின் இஸ்லாம் அதனோடு ஒத்துப் போகின்றது. ஆனால் அவை படைப்பின் அடிப்படைச் சட்டங்களுக்கு முரணாக இருப்பின் அது நவீன காலத்துக்கு உரியதாயினும் சரி, ஆதிகாலத்துக்கு உரியதாயினும் சரி இஸ்லாம் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

செல்வ அந்தஸ்து பாதுகாப்பு, விதிகள், தொலைத் தொடர்பு சாதனங்களின் வசதி, நெருங்கிய தொடர்புகள், நகரம் ஒன்றினை நிர்வகிப்பதற்கான விதிமுறைகள் போன்றவை, வித்தியாசமான காலப்பகுதிகளுக்கு சொந்தமானவையாகவும் விரைவாக மாறுகின்றவையாகவும் உள்ளதற்கெயலாக நடக்கின்ற சம்பவங்களாகும். இவை எல்லாமே இஸ்லாமிய சமூகத்தில் அல்லது அரசாங்க விவகாரங்களை பொறுப்பில் ஓர் அதிகாரியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த இஸ்லாமிய அதிகாரி, அல்லது ஆளுநர் தனது இராஜ்ஜியத்துக்குள், ஒரு வீட்டின் எஜமான் தனது வீட்டு விவகாரங்களை முடிவு செய்து நிர்வகிப்பது போலவே செயல்படுகின்றார். ஒரு முஸ்லிம் சமூகத்தின் உள்ளர்ந்த வெளிவாரியான எல்லா விடயங்களிலும் முடிவு செய்யும் உரிமை இஸ்லாமிய சமூக அதிகாரிக்கு உண்டு.

ஒரு முஸ்லிம் அதிகாரிக்கு யுத்தம் - சமாதானம் தொடர்பாக முடிவு செய்யவும் உரிமை உண்டு. நிதி, நிதி சம்பந்தமற்ற விடயங்களிலும் அவர் முடிவு செய்யலாம். அவருடைய முடிவு முஸ்லிம் களுடன் கலந்தாலோசனை செய்தபின் சமூகத்தின் நன்மையைக் கருதியதாக இருக்க வேண்டும். இறைவன் கூறுகின்றான்.

“... சகல காரியங்களிலும் அவர்களுடன் கலந்தாலோசனை செய்யும்; பின்னர் (அவைபற்றி) நீர் முடிவு கட்டினால் அல்லாஹுவின் மேதே பொறுப்பேற்படுத்தும்.....” (அத்தியாயம் 3: 159)

இவை மக்களோடு தொடர்புடைய விடயங்கள். எல்லாக் காலங்களிலும், எல்லா இடங்களிலும் எடுக்கப்படும் இந்த

தற்செயலான முடிவுகளும், விதிகளும், மாற்றத்துக்குரிய உபாயங்களுடனும், நலன்களுடனும் மாற்றமடையும்; மேலும் சில வேளைகளில் அவை வெளிவரும்; சில வேளைகளில் அவை மறைந்துவிடும். இந்த மாற்றத்துக்குரிய விதிமுறைகள், வேதத்தையும், மரபுகளையும் உள்ளடக்கிய பொதுவான தெய்வீக விதிகளில் இருந்தும் வித்தியாசமானவை. இவற்றை செல்லுபடியற்றாக்கமுடியாது. இவை பற்றி இன்னும் பல விடயங்களை கூறலாம். இருந்தாலும் இப்போதைக்கு இது போதுமானதாகும்.

12. இஸ்லாத்தின் கண்ணாட்டத்தில் சமூகத்தின் பாதுகாவலனாக செயல்பட வேண்டியவர் யார்? அவரின் வழிமுறை எது?

இஸ்லாமிய சமூகத்தின் கடிவாளத்தை வைத்திருந்தவர் நபி அவர்களே. மேலும் நபி அவர்களுக்கு ஒளிவுமறைவின்றி அடிபணிவதை குர்மூன்மக்கள் மீது கடமையாக்குகின்றது.⁴⁹ குர்மூனின் ஒவ்வொரு வசனமும் இஸ்லாமிய சமூகத்தில் நபி அவர்களின் பொதுவான மேற்பார்வையை விளக்குகிறது. இந்த விடயத்தைப் பற்றி கலந்துரையாடுகிறவர்களை நிறைவு செய்யக் கூடியது எதுவெனில் முதலாவதாக, நபி அவர்களின் பண்புகளையும், வழிமுறையையும் மிக அவதானத்துடன், ஆழமாகப்படிக்க வேண்டும்; இரண்டாவது ஒழுக்கவியலின் அடிப்படையிலான எல்லா வசனங்களைப் பற்றி கவனமாக மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். அதுபோலவே வணக்க வழிபாடு, கொடுக்கல் வாங்கல், அரசியல் மற்றும் ஏனைய உறவுகளோடு தொடர்புடைய திட்டமிடப்பட்ட சட்டங்கள் பற்றிய வசனங்களையும் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். தெய்வீக வெளிப்பாடுகளில் இருந்து ஒரு அறிவாளி பெற்றுக் கொள்கின்ற காரணங்கள் தெவிவானவையாகவும் போதிய அளவுடையதாகவும் இருக்கும். ஆனால் அதனை ஒன்று இரண்டு வசனங்களின் மூலம் கண்டு கொள்ள முடியாது.⁵⁰

இது பற்றி விவாதிப்பவர்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய இன்னொரு விடயம், வணக்கத் தோடு தொடர்புடைய எல்லா வசனங்களும், புனித யுத்தம் போன்ற விடயங்களோடு தொடர்புடைய வசனங்களும் விசுவாசிகளை நோக்கி கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வசனங்கள் நபியை நோக்கி மட்டும் பேசவில்லை.⁵¹

இந்த வசனங்கள் எல்லாமே சமயம் என்பது இறைவனால் மனிதர்களுக்கு அருளப்பட்ட ஒரு சமூக வெளிப்பாடு என்பதையே காட்டுகின்றன. அவன்தன்னுடைய படைப்புக்கள் (இறை) நம்பிக்கை அற்றவர்களாக இருப்பதை விரும்பவில்லை. மேலும் அவர்கள் எல்லோருமே சமயத்தை பராமரிக்க வேண்டும் எனவும் அவன் விரும்புகிறான். இதன் முடிவு தனி மனிதனின் சேர்க்கையான சமூகத்தின் எல்லா நடவடிக்கைகளும் அந்த சமூகத்தை உருவாக்கிய அவர்களோடு தொடர்புபட்டதாகவே உள்ளது.

இந்த அடிப்படையில், எந்த ஒரு தனிமனிதனும் மற்றவரை விட மேலானவர் அல்ல. மேலும் சமூகத்தில் ஒரு சிலரை ஒதுக்கிவிட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட சில தனி நபர்களிடம் மட்டுமே சமூக விடயங்கள் காட்டப்படுவதில்லை. இந்த விடயத்தில் கீழ்மட்டத்தில் உள்ள ஏனைய மக்களிலிருந்து நபி அவர்களும் வித்தியாசப்படவில்லை. இறைவன் கூறுகின்றான்:

“உங்களில் ஆணோ பெண்ணோ எவர் (நற்செயல் செய்தாலும்) அவர் செய்த செயலை நிச்சயமாக வீணாக்க மாட்டேன். (என்னில் ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ இருப்பினும்) நீங்கள் ஒருவர் மற்றொருவரின் உள்ளவர்தாம்....” (3:195)

இந்த வசனத்தை பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்வது இல்லாமிய சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் என்ற வகையில் ஒருவர் மற்றவர் மீது செல்வாக்கு கொண்டிருப்பதையும் அந்த செல்வாக்கை இறைவன் பாழாக்கவில்லை என்பதையும் காட்டுகின்றது. மீண்டும் இறைவன் கூறுகின்றான்: “ பூமி இறைவனுடையது அவன் தான் விரும்பிய அடியானுக்கு அதனை விட்டு வைக்கிறான். மேலும் ஒழுக்கமற்றவர்களுக்கே சிறந்த முடிவு உண்டு.”

நபி அவர்களிடம் காணப்படாத அழைப்பு, வழி காட்டல், கல்வி போன்ற விஷேட சிறப்பமங்கத்தையும் இங்கே மறந்து விடக் கூடாது.⁵⁵ ஆகவே தன்னைப் பின்பற்றுகிறவர்களின் எல்லா விவகாரங்களையும் கவனிப்பதற்காகவும், அந்த விடயங்களின் பாதுகாலவராக இருப்பதற்காகவும் இந்த உலகிலும் மறுவுலகிலும் அவர்கள் இந்த மக்களின் தனித்துவமான ஒரே தலைவராகவும், இமாமாகவும் வரமுகின்ற வரைக்கும் அவர்களின் விவகாரங்களைக் கவனிக்கவும் பாதுகாக்கவும் இறைவன் நபி அவர்களை நியமித்தான்.

இங்கு அலட்சியம் செய்ய முடியாத ஒரு விடயம் என்ன வென்றால் இந்த ஆட்சி முறை முடியாட்சி முறையில் இருந்தும் வேறுபட்டது. ஏகாதிபத்திய முடியாட்சி முறையில் இறைவனின் சொத்துக்கள் யாவும் மகுடத்துக்கும் சிம்மாசனத்துக்கும் உரியவருக்கே சட்ட பூர்வமானதாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும் இறைவனின் படைப்புக்களை, தமது சேவகர்களாவும், தாம் விரும்பியவற்றை செய்வதற்காகவும் பயன்படுத்தலாம். அத்துடன் அவர்கள் மீது தமக்கு விருப்பமானதீர்ப்பினை வழங்க முடியும் எனவும் கருதப்படுகின்றது.

இன்னும், இல்லாமிய ஆட்சிமுறை என்பது சுரன்டலையும், உலகாயத் சந்தோஷக் களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட ஜனநாயக அல்லது சோஷலிஸ வழிமுறையும் அல்ல. இவற்றுக்கு மாறாக இவற்றோடு எந்த வகையிலும் ஒத்துப் போகாத அளவுக்கு பாதுகாப்பான வழிமுறையை கொண்டுள்ளது. இது பின்வருமாறு வர்ணிக்கப்படுகின்றது:

(அ) இந்த சிந்தனைப் பிரிவுகளுக்கும், இல்லாத்துக்கும் இடையிலான மிகப் பெரிய வித்தியாசங்களில் ஒன்று, முன்னையவற்றின் சமூகங்கள் உலகாயத் சந்தோஷத்தின் அடிப்படையிலானவை. அவற்றினிடையே சுரன்டல் உணர்வு உள்ளது. இந்த உணர்வானது மனித மமதையாகும். இது மனித விருப்பம், செயல் என்பவற்றுக்காக எல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படியச் செய்யும். மேலும் ஒரு மனிதனைக் கூட இன்னொரு மனிதனின் விருப்பத்துக்காக கீழ்ப்படியச் செய்யக் கூடியது. அது மனிதனுக்கு தான் விரும்பிய வழியில் ஒரு இலக்கினை அடைந்து கொள்ள அனுமதிக்கிறது. அவனுடைய சொந்த நலனுக்காக வேண்டப்படுவதில் எல்லாம் அது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது. இது முழுக்க முழுக்க முன்பு நடைமுறையில் இருந்த முடியாட்சி அதிகாரமாகும். இது இப்போது ஒரு நாகரிக சமூகத்தின் வடிவத்தைப் பெற்றுள்ளது.

இந்த நிலைமை எமது கண்களுக்கு முன்னே இருக்கின்றது. மேலும் பலம் மிக்க நாடுகள் பலவீனமான நாடுகள் மீது செலுத்திவரும் அட்டுழியங்களும் அடக்குமுறைகளும் வரலாற்றின் பக்கங்களில் பதியப்பட்டிருப்பது போலவே நாம் காணக் கூடியதாக உள்ளது. முன்பு பிர்அவன், சீஸர், அல்லது கஸ்ரா ஆகியோர் நிர்க்கதியற்ற பலவீனமான மக்கள் மீது தாங்கள் விரும்பியவாறு இன்னல்களை இழைத்து வந்தனர்.

சில வேளைகளில் அவர்களுக்கு இதற்காக வருந்தி மன்னிப்புக் கேட்குமாறு கூறப்பட்டபோது தன்னுடைய ஆட்சியின் பெருமையையும், நாட்டின் நலனையும், அரசாங்க அத்திவாரத்தின் உறுதியையும் கருத்தில் கொண்டே அந்தக்காரியங்களைக் கெய்ததாகக் கூறினர். ஒரு ஆட்சியாளர் தனது திறமைக்கும், தலைமைக்கும் சரியானதாகவே இந்தக் காரியங்களை நம்பினார். அத்தோடு அவர் தன்னுடைய வாளை தனது செயல்களுக்கான நியாயவாதமாகப் பாவித்தார். இதுதான் பண்டையமுறை, மேலும் புதிய முறையிலும் எவ்வித வித்தியாசமும் இல்லை. பலம் மிக்க நாடுகளுக்கும், பலவீனமான நாடுகளுக்கும் இடையில் நிலவுகின்ற அரசியல் உறவுகளை நீங்கள் படித்தால், வரலாறும், வரலாற்று உண்மைகளும் மீண்டும் மீண்டும் மீட்டப்பட்டிருப்பதையும், தொடர்ந்தும் அவை மீட்டப்பட்டுக் கொண்டு வருவதையும் நீங்கள் காணலாம். இதில் உள்ள ஒரே ஒரு வித்தியாசம், முன்னைய தனிநபர் வடிவம் இப்போது ஒரு சமூக வடிவமான உருமாறியுள்ளது. ஆனால் சூழ்நிலைகளும், உணர்வுகளும் இன்னும் மாற்றமடையவில்லை.

இவ்வாறு ஆசைகளுக்கு அடிபணியும் வழிமுறையில் இருந்து விடுபட்டு இல்லாமிய வழி வேறுபட்டு நிற்கின்றது. மேலும் இதற்கான காரணம் நபிமார்களின் வழிமுறைகளும் வெற்றிகளும் உடன்பாடுகளும் ஆகும்.

(ஆ) இல்லாமிய அரசாங்க முறைகளும், ஏனைய அரசாங்கமுறைகளுக்குமான இன்னொரு வித்தியாசம், வரலாற்றில் பதியப்பட்டிப்பதுபோல் அத்தகைய சமூகங்களில் எப்போதுமே ஒரு வர்க்கபேதம் இருந்து வந்து அது ஊழலில் முடிவுற்றுள்ளது. அந்த வர்க்கபேதம் செல்வம், அந்தஸ்து அல்லது பதவி என எந்தக் கண்ணோட்டத்தில் இருப்பினும் அவற்றின் முடிவு ஊழலாகவே இருந்தால்லது. மேலும் இந்த அரசாங்கங்களில் இருந்து பிரிக்க முடியாத ஒரு அங்கமாகவும் எப்போதுமே அது இருந்தால்லது. ஆனால் இல்லாத்தினால் உருவாக்கப்பட்டசமூகம், ஒர் உறுப்பினர், இன்னோர் உறுப்பினரை விட முன்னுரிமை பெறாத, உயர்வுகளை வேண்டாத, இறுமாப்பு அற்ற, அகம்பாவம் அற்ற பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. மனிதப்பண்புகளில் அடிப்படை வித்தியாசம் சிரிய ஒழுக்கமாகவே இருந்தது. மேலும் இந்த சிரிய ஒழுக்கம் மனிதர்களோடு அன்றி, இறைவனோடு தொடர்புடையதாக இருந்தது.⁵³

இவ்வாறக சட்டத்தின் வழிமுறையையும், சமூக விடயங்களில் வர்க்கபேதத்தை நீக்குவதையும் பொறுத்தமட்டில் ஒரு வழக்கின் வெற்றியாளர், தோல்வியடைந்வர், ஆட்சியாளர், ஆளப்படுவோர், தலைவன், தொண்டன், சுதந்திர மனிதன், அடிமை, ஆண், பெண், ஏழை, பணக்காரன், சிறியவன், பெரியவன் அனைவருமே இல்லாத்தின் பார்வையில் ஒரே அந்தஸ்தினை உடையவரே. இதற்குரிய மிகச் சிறந்த அத்தாட்சி, நபி அவர்களின் பண்பாகும்.⁵⁴

(இ) இல்லாத்தில் நிர்வாக அதிகாரம் என்பது சமூகத்தில் சிறப்புரிமைபெற்ற ஒரு வர்க்கத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. சமூகத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் அதில் பங்குண்டு. ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் மற்றவர்களை நன்மையையும், கருணையையும் நோக்கி வழி காட்ட வேண்டிய கடமை உள்ளது. அது போலவே திமைகளைக் கடலையும் கடமையும் உள்ளது. சுருக்கமாகக் கூறின் இல்லாமிய சிந்தனைகளுக்கும், ஏனைய சிந்தனைவாதங்களுக்கும் இடையில் பல வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை உண்மையான ஒரு அறிவாளியின் கண்களில் இருந்து மறைக்கவும் முடியாது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட எல்லா விடயங்களும் நபி (ஸ்ல்) அவர்களின் வாழ் நாளில் இருந்தனவை. சமூகத்தின் தலைமைத்துவமும், பாதுகாப்பும் நபி (ஸ்ல்) அவர்களுக்கே சொந்தமாக இருந்தது. மேலும் அவர்களுடைய ஆட்சிமுறை வேறு எந்த அரசாங்கங்களின் ஆட்சிமுறையோடும் ஒத்த பண்பினைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் நபி (ஸ்ல்) அவர்களுக்குப் பின் சமூகம் என்ற வகையில் மூல்விமகள் எல்லா மூல்விமகளையும் கருத்தில் கொண்டு ஆட்சியாளராக ஒரு கல்பாவை நியமிக்க வேண்டும் என நம்பினர். எவ்வாறாயினும் ஷ்டு பிரிவினர் கல்பா என்பவர் வெளிப்படையாக இறைவனாலும் நபி (ஸ்ல்) அவர்களாலும் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் என நம்புகின்றனர். மேலும் சமய சாஸ்திர புத்தகங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது போல நபி (ஸ்ல்) அவர்களுக்கும் பின் இமாம் களின் எண்ணிக்கை பண்ணிரண்டு எனவும் நம்புகின்றனர்.

★ ★ ★

எவ்வாறாயினும் நபி (ஸல்) அவர்களுக்குப் பின், இன்றைய நிலையில் இமாம் ஒருவர் இல்லாத நிலையில் சந்தேகமின்றி இஸ்லாமிய அரசாங்கமே முஸ்லிம்கள் சம்பந்தப்பட்ட பொறுப்பை ஏற்கிறது. இந்த விடயம் தொடர்பாக குருஞ்சில் இருந்து அனுமானிக்கக் கூடியது எதுவெனில், நபி (ஸல்) அவர்கள் பிரயோகித்த முறைக்கு ஏற்ப முஸ்லிம்கள் தமது சமூகத்தின் ஆட்சியாளரைத் தெரிவு செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதே. அவருடைய முறை ஒரு முடியாட்சியாகவோ பேரரசாகவோ இருக்கவில்லை. மாறாக மரபுரீதியான இமாமின் தூதுத்துவ முறையாகவே இருந்தது. இறைவனுடைய சட்டங்களை எவ்விதமாற்றமும் இன்றி மக்கள் மத்தியில் பரப்புவதே அவரின் வழிமுறையாக இருந்தது. சட்டங்கள் இல்லாத விடயங்களில் பல்வேறு காலப்பகுதியிலும் இடங்களிலும் நிகழ்ந்த சம்பவங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் முஸ்லிம்களை ஒரு சபையாகக் கொண்டு ஆலோசனை செய்து அவற்றைத் தீர்த்தனர்.

நபிமார்கள், தலைமைத்துவம், பாதுகாவலர் ஆகிய விடயங்களில் ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்ட பல்வேறு வசனங்களே இதற்குரிய அத்தாட்சிகளாகும். இவற்றுக்கு இன்னும் மேலதிகமாக அத்தியாயம் 33 இன் 21 ஆவது வசனமாகிய “இறைவனின் நபியின் வழியே உங்களுக்கு சிறந்த உதாரணமாகும்” என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் எனக் கூறி எமது கலந்துரையாடலை முடிக்கின்றோம்.

13. இஸ்லாமிய ராஜ்யியத்தின் எல்லை “விசுவாசம்” இயற்றப்பாவா சம்பிரதாயமான வரையறைகள் அல்ல.

மனிதவர்க்கத்தை தேசங்களாகப் பாருபடுத்தும் என்னக்கருவை இஸ்லாம் நிராகரிக்கின்றது. மேலும் ஒரு சமூக உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படையாக உலகாயதவாதம் அமைவதையும் அது அனுமதிக்கவில்லை.

தேசியப் பிரிவுகளுக்கு இரண்டு பிரதான காரணங்கள் உள்ளன

(அ) குலங்களும், இனங்களும், குடும்பங்களும் கிளைவிடுகின்ற பாலைவனமும், கோத்திரவாழ்வும்.

(ஆ) அவர்கள் வாழும் வலயங்களினதும், நிலங்களினதும் வேறுபாடுகள்.

மக்களுக்கு “இரண்டாவது இயல்பொன்றை அறிவுட்டுவதில் புவியியல் காரணிகள் முக்கிய பங்கினைச் செலுத்தின. இந்தக் காரணிகள் மனிதவர்க்கத்தை குழுக்களாகவும் கோத்திரங்களாகவும் பிளவுபடுத்தியதோடு நிற ரீதியான மொழி ரீதியான வேறுபாடுகளையும் தோற்றுவித்தன.

இவ்விரு காரணிகளும், ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் தமக்கென ஒரு நிலத்துண்டை கைப்பற்றிக் கொள்ளச் செய்தன. ஒவ்வொரு குழுவினதும் முயற்சி, உழைப்பு என்பவற்றைப் பொறுத்து இந்த நிலத்துண்டுகள் அளவில் வித்தியாசப்பட்டன. அவர்கள் பலம்மிக்கவர்களாக இருந்தால் பெரியதுண்டு நிலத்தையும், அப்படி இல்லாத போது சிறுதுண்டு நிலத்தையும் பெற்றுக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு குழுவும் அந்த நிலத்தை தனது ‘தந்தைநாடு’ எனக் கூறி தமது முழு பலத்தையும் கொண்டு அதனைப் பாதுகாத்தது.

இந்த விடயம் மனிதனுடைய இயற்கைத் தேவையின் முடிவாக இருந்த போதிலும், தேசியப்பிரிவு, ஒரே சமூகமாகக் கூடி வாழும் மனிதனின் இயல்புக்கு முரணாகவே உள்ளது. சிதறிக்கிடக்கும் எல்லா சக்திகளையும் சேகரித்து ஒன்றினைக்க வேண்டும் என்பதே இயற்கையின் விருப்பம் என்பது தெளிவானதாகும். அதுவே தமது இலக்கினை பரிசூரணமானதும் பொறுத்தமானதுமான வழியில் அடைந்துகொள்வதற்கான புதிய ஜக்கிய சக்தியை உருவாக்கிக் கொள்ளவழிவகுக்கும்.

இந்த நடைமுறையை ஒரு மூலமாக உருப்பெரும் மூலப் பொருளில் அவதானிக்கலாம். அத்துடன் அது படிப்படியாக தாவரமாகவும், மிருகமாகவும், மனிதனாகவும் தோற்றமளிக்கிறது. இது இயற்கையின் தொழிற்பாடாகும். ஆனால் ‘தந்தைநாடு’ என்ற பெயரின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட பிரிவுகள், ஒரு சேத்தை, குறிப்பிட்ட தமது சொந்த சமூகத்தின் கீழ் ஜக்கியப்பட வழிவகுத்ததோடு ஏனைய தேச சமூகங்களில் இருந்து அவர்களைப் பிரித்தது. இவ்வாறாக பெளதீக ரீதியாகவும், ஆத்மீக ரீதியாகவும் ஒரு தேசிய அலகிலிருந்து வித்தியாசமான இன்னொரு அலகு உருவாக்கப்பட்டது. இதன் முடிவு ஜக்கியத்தில் இருந்தும், இணைப்பில் இருந்தும் மனிதாபிமானம் வாபஸ் பெறப்படுகின்றது. மேலும் மனிதாபிமானம் எதனைத் தவிர்க்க விரும்பியதோ அதனாலேயே அது பாதிக்கப்படுகின்றது. இது ஒரு

ஆுபத்தான் நிலைமையில் முடிவுறும். இயற்கையில் உள்ள பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் மனிதன் எப்படி நடந்து கொள்கின்றாரே அதே முறையில் தான் ஒரு தேசிய அலகு இன்னொரு சமூக அலகோடு நடந்து கொள்ளும். அதாவது மனிதன் இயற்கைப் பொருள்களை வேலைக்கு அமர்த்தி சுரண்டுவது போல் ஒரு தேசிய அலகு இன்னொரு தேசத்தை சுரண்டும்.

ஆரம்ப காலம் முதல் பெற்ற விசாலமான அனுபவம் இந்தக் கூற்றினை நிருபிக்கின்றது. நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட குர்ஆன் வசனங்கள் கூட இதனை உறுதி செய்கின்றன.

இஸ்லாம் சமூகத்தை “ விசவாசத்தின்” அடிப்படையில் அமைக்கின்றதே ஒழிய “இனம்”, “தேசம்”, தந்தை நாடு, ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைப்பதில்லை. திருமணம் மற்றும் இரத்த உறவு சம்பந்தமான விடயங்களிலும் கூட பாலியல் அனுபவம், பரம்பரைச் சொத்து ஆகியவற்றின் கண்ணோட்டத்தில் கூட இதே விசவாசத்தின் அடிப்படையே உள்ளது. திருமணம் இரத்த உறவுமுறை என்பவற்றின் சுற்றுப்பாதை ஏகதெய்கவக் கோட்பாடேயன்றி வீட்டோடும் நாட்டோடும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. இதற்கான சிறந்த அத்தாட்சி, இந்த நம்பிக்கையின் சட்டங்களைப் பற்றி கலந்துரையாடு கின்ற போது, எந்த வகையிலும் சமயம் நிராகரிக்கப்படுவதில்லை என்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

இஸ்லாமிய சமூகம் அதன் பெருமையின் உயர்விலும், வெற்றியின் உச்சக்கட்டத்திலும் சமயத்தின் உயர்வினையே கடமையாகக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் அது சமய விடயங்களில் வழிகோட்டை அனுமதிக்கவுமில்லை. மீண்டும் இஸ்லாமிய சமூகம் வெற்றி கொள்ளுமானால் சமய புனரமைப்புக்கும், அதன் போதனைகளின் மறுமலர்ச்சிக்குமான எல்லா முயற்சிகளையும் அது செய்ய வேண்டும்.

ஒரு முஸ்லிம் வரையறைகளுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்தாலும், அவன் சமயக் சட்டங்களை தன்னால் இயன்றவரையிலும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

இவ்வாராக இஸ்லாமியச் சமூகம் என்பது எல்லா குழ்நிலைகளிலும் வாழக் கூடிய வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. அது ஆதிக்கம் அல்லது அடிப்பளிவு, வெற்றி அல்லது

தோல்வி முன்னேற்றம் அல்லது, பின்னடைவு, தெளிவு அல்லது மயக்கம், பலம் அல்லது பலவினம் போன்ற எந்த நிலையிலிருந்தாலும் பேணிப் பாதுகாக்க முடியும். குர்ஆனின் எச்சரிக்கைமிக்க வசனங்கள் இதனை தெளிவாக உறுதி செய்கின்றன.

அடிக் குறிப்புக்கள்:

1. குரா ஆல இம்ரான் வசனம் 195, ஹாஜராத் வசனம் 13 ஸாஹ்ருப் வசனம் 32, புர்கான் வசனம் 45, இன்னும் பல வசனங்களும்.
2. விக்கிரக ஆராதனைக்கும் காரணமாக இருந்தது இதுவே.
3. அத்தியாயங்கள். 10: 19, 2:213, 42:213
4. அத்தியாயம் 42:13
5. அத்தியாயங்கள் 6:152, 3:105, 6:159, மேலும் பல வசனங்கள்.
6. அத்தியாயங்கள் 49:10, 8:46, 5:2, 3:104 மேலும் பல வசனங்கள்.
7. “எல்லா சமூகங்களுக்கும் மரணம் உண்டு” அத்தியாயம் 7:34 “எல்லா சமூகங்களுக்கும் கேள்வி கணக்குண்டு” அத்தியாயம் 45:28 மேலும் அத்தியாயங்கள் 6:107, 5: 66, 3: 13, குரா கப்பார் வசனம் 5: 10: 47.
8. அத்தியாயங்கள் 3:95, 25:54, 49:13
9. ஏனைய சட்டங்களைவிட இணைற்றவகையில், இஸ்லாம் உள்ளார்ந்த அவதானிப்பு முறையை தெளிவு செய்துள்ளது.
10. இந்தக் கூற்றுக்கு மிகவும் வெளிப்படையான ஒரு சாட்சியம் ஐனநாயகம். இன்றைய உலகின் ஒரே பாதையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள அது, இரண்டாம் உலக யுத்தத்துக்குப் பின் கம்யூனிஸ வடிவிலான ரஷ்யாவும், கிழக்கு ஜிரோப்பாவும், சிளாவும் இணைந்துள்ள ஒரு பாதையை ஏற்றது. ஐனநாயகம் இவ்வாறு கிட்டத்தட்ட மனித சமூகங்களின் அரைப்பங்கிடம் பெரும் பாதிப்பைத் தழுவியது. ரஷ்யாவின் முன்னாள் தலைவராக ஸ்டாவின் தன்னுடைய முப்பது வருட ஆட்சியில் வெளினுடைய காலப்பகு தியிலிருந்து கம்யூனிஸ பாணியில் இருந்த அரசாங்க அச்சக்களை எதேச்சாதிகார ஆட்சியாக மாற்றியதாக கம்யூனிஸ நாடுகள் சில வருடங்களுக்கு முன் பிரகடனப்படுத்தின. இன்றுவரை அபசாரமான

பல எதிர்ப்புகளுக்குப் பின் அதிகமான மக்கள் காலப் போக்கில் கம்யூனிஸ்ட்டுகளாக மாறிய பின்பு, சிலர் முறைப்படி மாற்றப்பட்ட பின்பும் கூட பழைய கொள்கைகளைக் கைவிட்டு அதில் இருந்தும் திரும்பிவிட்டனர். இந்த சிந்தனை தொடர்ச்சியாக சுருங்கிக் கொண்டும், விரிந்து கொண்டும் நிலையில்லாத ஒரு நிலையில் இருக்கின்றது. அன்பான வாசகர்களே ! ஜனநாயகம் எவ்வாறு தொல்வியால் பாதிக்கப்பட்டு, கம்யூனிஸ் வடிவை கற்பனை பண்ணியது என்றும், அது எதேச்சாதிகாரத்தில் முடிவுற்றது என்பதையும் அரசியல் முறைமை எவ்வாறுதொடர்ச்சியாக எழுச்சியும் விழுச்சியும் அடைந்து வந்தது என்பதையும் நீங்கள் காணலாம். மேலே கூறப்பட்ட உதாரணம் ஒரு சிந்தனைப் பிரிவு அல்லது ஓர் இலட்சியம் எவ்வாறு தொடர்ச்சியாக சாதகமற்ற சூழ்நிலைகளுக்கு எதிராகப் போராடியது என்பதைக் காட்டுகின்றது. இந்த விடயத்தில் வரலாறு நெடுகிலும் இது போன்ற நிறைய உதாரணங்கள் உள்ளன.

11. அத்தியாயம் 3:136
12. உண்மையான மார்க்கம் எல்லா இஸ்லாமிய காலங்களிலும் இருந்துள்ளது. மேலும் நூஹ் நபி, இப்ராஹிம் நபி உட்பட ஏனைய எல்லா நபிமார்களும் முஸ்லிம்களாகவே இருந்தனர் என்று குர்�ആன் சாட்சியம் பகர்கின்றது.
13. அவி இப்னு அபுதாலிப் உம் கத்ஜாவும்.
14. இந்த அடக்கமான எழுத்தாளருக்கு ஆவணங்கள் சிலவற்றை பார்வையிட சந்தரப்பம் ஒன்று கிடைக்கவில்லை. ஆனால் குஸ்டாவ் லீ பொன் என்பவர் எழுதிய (இஸ்லாமிய அராபிய நாகரிகத்தின் வரலாறு) என்ற நூலையும் ஜோர்ஜி ஷெதான் என்பவர் எழுதிய (இஸ்லாமிய நாகரிகத்தின் வரலாறு) எனும் நூலையும் மேலும் இது போன்ற கீழைத்தேச எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்ட இஸ்லாமிய நூல்களையும் வாசிக்குமாறு வாசகர்களுக்கு ஆலோசனை கூறப்படுகின்றது.
15. பிளேடஸ் இயேசுவைக் கேட்டார் “ சமயப் பிரசாரத்தில் உங்களின் நோக்கம் என்ன? என்று, அவர் அதற்கு தான் அரசாங்கத்தையோ, அரசியலையோ முக்கியமான விவகாரமாகக் கருதவில்லை என்றும், பெலதீக வாழ்வைவிட ஆத்மீக வாழ்க்கையை மிகவும் முக்கியமான தாகக் கருதுவதாகவும் பதில் கூறினார். இந்த சம்பாஷணை அமரிக்காவின் பிரபல வரலற்றாய்வாளரான ஹென்ரிக் வில்லியம்

வொன்லோன்னினால் “அல்மீஸான்” தொகுதி 3, பக்கம் 348 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

16. இறைவன் உறுதியளிக்கிறான். விசுவாசம் கொண்டு நன்மைகளைச் செய்து வருகிறவர்கள் பூமியில் வெற்றியை அடைந்து கொள்வார்கள்” அத்தியாயங்கள் 24: 55, 5:54, 21:105, இன்னும் பல வசனங்கள்
17. இஸ்லாமிய சமூக முறைமை, நவநாகரிகத்துக்கு முரணானதும், பின்பற்ற முடியாததும் என்ற வாதக்குறிப்பின்படி.
18. நாம் கூறியது போல் சில சிந்தனைப்பிரிவுகளின்படி சீழ்த்தரமான இச்சைகளை எதுவுமே பரிசோதித்துப் பார்க்கமுடியாது. அதன் சொந்த வகையினைத்தவிர, இங்கும் அது உண்மையாகின்றது.
19. “வழிகாட்டுதலுடனும் நேரான மார்க்கத்துடனும் தனது நபியை அனுப்பிவைத்தவன் அவனே” அத்தியாயம் 9:33, 40:20, 43:78.
20. “பெரும்பாலானவர்கள் நேர்வழியை நிராகரிக்க, இறைவனும் அவர்களின் விருப்பத்தைப் பின்பற்றினால், வானம், பூமி, மேலும் அவற்றில் உள்ள யாவும் நாசமாகிவிடும்” அத்தியாயம் 23:70-77
21. அத்தியாயம் 10:33 “இவ்வாறாக உங்கள் இறைவனின் வாக்கு நேர்மையற்றவர்களைக் கட்டுப்படுத்த வந்தது. ஆனால் அவர்கள் அதனை நம்பவில்லை.”
22. “அல்மீஸான்” (அதன் மொழி பெயர்ப்பையும்.) அற்புதங்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் பார்க்கவும்.
23. அடைப்புக்குறிக்குள் இருப்பது ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தவரின் குறிப்பாகும்.
24. அத்தியாயம் 5:6
25. அத்தியாயம் 2:183
26. அதாவது சமூக சிந்தனையாளருக்கு தனது சொந்தக் குழுவினைப் பற்றி கவலை இல்லை. அவர் சமூகத்தையே முக்கியமானதாகக் கருதுகின்றார்.
27. கடந்த 10 வருட கால செய்திப்பத்திரிகைகளின் பக்கங்களைப் புரட்டுங்கள். நவ நாகரிகத்தின் பதாகையைத் தாங்கியுள்ள பிரான்ஸில், முன்னேற்றகரமான மிதவாத பிரான்ஸில், அலஜீரிய முஸ்லிம்கள் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதைப்பாருங்கள்.

28. அன்பின் வாசகரே ! இந்தக் கலந்துரையாடலில் எமது கண்டனம் ஐரோப்பிய சமூகக் கண்ணோட்டங்களினதும், நவீன மனோபாவங் களினதும் மீதானதே. சாதகமான கண்ணோட்டங்களும் விஞ்ஞான முன்னேற்றங்களும் எமது விவாதத்தோடு தொடர்பற்றவை என்பதை நினைவில் கொள்ளவும்.
29. இந்தத் தலைப்பினை இன்னும் நீளமாக அல் மீஸானின் இரண்டாவது தொகுதியில் நபித்துவத்தின் கீழ் கலந்துரையாடலாம். மேலும் (புரட்சியா அல்லது இரகசிய புரிந்துணர்வா") எனும் புத்தகத்திலும் காணலாம்.
30. இதன் கருத்து செயல்களுக்கான சுதந்திரமும், சிறந்த ஒழுக்கமும் இரண்டு எதிரான விவகாரங்களாகும். மேலும் இவ்விரண்டையும் கொண்டிருக்குமாறு மக்களை சட்டம் கேட்டால், அதாவது அது அவர்களுடைய இச்சையில் அவர்களை சுதந்திரமாகவிட்டல், மேலும் அதே நேரம் அவர்களை ஒழுக்கமாக இருக்குமாறும் கூறினால் அதன் கருத்து சுதந்திரம் இருக்கவும் செய்கின்றது இல்லாமலும் இருக்கின்றது. மேலும் அதே வேளை ஒழுக்கமும் இருக்கின்றது இல்லாமலும் இருக்கின்றது என்பதுதான்.
31. ஏக தெய்வக் கொள்கை என்பது ஒரே இறைவன் மீது நம்பிக்கை கொள்வதாக இருந்த போதிலும், குறிப்பிடப்பட்ட எல்லா விடயங்களும் உண்மையான ஏகதெய்வக் கொள்கையின் பிரிக்க முடியாத பகுதிகளாகும். மீன் உயிர்ப்பித்தல் இன்றி ஏகதெய்வக் கொள்கை சாத்தியமாகாது.
32. மீன் உயிர்ப்பித்தல் மீதான நம்பிக்கை ஒரு மனிதனை அவன் என்ன செய்தான் என்பதை தெரிந்து கொள்ள அனுமதிக்கின்றது. நன்மையும் தீமையும் அவனோடு தொடர்புபட்டுள்ளது. மேலும் அவன் அவனிலும் அவனுடைய சொந்த மகிழ்விலும் அக்கறை கொண்டுள்ளான். அவன் நன்மையை செய்து அடைந்து கொள்கிறான். ஆனால் அவனிடம் அத்தகைய ஒரு நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் நல்லவைகள் அவனுக்கு தீங்கிழைப்பதாகக் காணப்பட்டால் அவன் அதனைச் செய்யமாட்டான். ஆகவே அவனுடைய கருத்தில் யாரோ ஒருவர் பயன் அடைகின்றார் அவன் அல்ல. மனிதன் இயல்பாகவே அவனது சுய இலாபத்தில் அக்கறை உள்ளவன். மற்றவர்களின் இலாபத்தில் அவனுக்கு அக்கறை இல்லை. ஆகவே மீன் உயிர்ப்பித்தலுக்கான நம்பிக்கைக்கு இயற்கையாகத் தேவைப்படுவது நல்ல பண்புகள் என்பதை நாம் காணக் கூடியதாக உள்ளது. மேலும் இதன் மீதான நம்பிக்கையினம் சுயநலமாகவும் இச்சையாகவுமே இருக்கும்.
33. ஒரு மனிதன் மற்றவர்களைவிட தன்னை விரும்புகிறான். அவன் மற்றவர்களுடையதை விட தனது சொந்த மகிழ்ச்சியை உணர்ந்து கொள்கின்றான். மேலும் அவன் மற்றவர்களுக்கு நன்மையளிக்கும் ஒரு காரியத்தைச் செய்தால், உண்மையிலேயே அந்த நன்மையான செயலின் மூலமாக அவன், தானும் மகிழ்வடைகின்றான். ஆகவே அவனும் கூட அதன் மூலம் நன்மையடைகின்றான்.
34. அதிர்ஷ்டவசமாக இஸ்லாமியக் குடியரசின் ஸ்தாபகமும், இராணுவத்தில் ஆத் மீதத்தின் செல்வாக்கும், படைவீரர்களின் ஒழுக்கங்களை உருமாற்றியுள்ளன. இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்களைப் போல் தமது வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்ய அவர்கள் தயாராக உள்ளனர். புயங்கர எதிரியை நிர்மூலமாக்கவும் அவர்கள் தயாராக உள்ளனர். ஒரு இஸ்லாமிய வீரன் கொல்லப்பட்டால் என்ன ஆகும் என்பதை தெரிந்து வைத்திருப்பதால் அவர்கள் இவ்வாறு தயாராக உள்ளனர். அவனுக்கு வெற்றி சிட்டும். எதிரியைக் கொள்றால் அவனுடைய இலட்சியம் ஈடேறும்.
35. அத்தியாசம் 9:121
36. அத்தியாயம் 30:30
37. குருதனும், சுன்னாஹ்வும், நபி அவர்களின் பண்புகளும் ஏதெந்த கொள்கையே அடிப்படை இலக்கு என்பதை காட்டுகிறது. மேலும் ஓளியமுளான தெய்வீக போதனைகளின் மூலாதாரத்தில் கவனம் செலுத்துவதும், தொழுகை, நோன்பு, மற்றும் ஏனைய வணக்க வழிபாடுகளும் முதல் தர முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றன. இம்முன்றையும் அடிப்படை நிருபணமாக வாசகர் கருதலாம்.
38. ஷூத்தானிய அட்சிக் காலத்தில் இருந்த குடியியல் சட்டங்களே இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன.
39. இங்கே தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படுவது என்னவெனில், இங்கு ஒரு தீர்ப்பு வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது, அல்லது இந்த எல்லா விடயங்களுக்கும் பொதுவான ஒரு தீர்ப்பு கூறப்பட்டுள்ளது. “அடிச்சுவடு” என்ற வார்த்தை வெளிப்படையாக இங்கு பொதுவான தீர்ப்பினைக் குறிக்கின்றது.
40. அத்தியாயம் 7:32 அத்தியாயம் 2:29: அத்தியாம் 45:13
41. இஸ்லாமிச் சட்டங்களின் அடிப்படை ஏகதெய்வக் கொள்கை. ஆகவே ஏகதெய்வக் கொள்கையில் சுதந்திரம், சட்டத்தில் சுதந்திரம் போன்றது. இது யாருமே நம்ப முடியாத ஒரு நிலைப்பாடாகும்.

42. இஸ்லாம் நம்பிக்கையின் கண்ணோட்டத்திலேயே அதன் எல்லாச் சட்டங்களையும் ஒழுங்குகளையும் அமைத்தள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. அது மூன்று அடிப்படைக் கொள்கையிலானது. ஆகவே அவற்றில் சுதந்திரம் வழங்க முடியாது. அப்படி இல்லாவிட்டால் சட்டத்தின் அஸ்திவாரமே ஆட்டம் கண்டுவிடும்.
43. உதாரணத்துக்கு பிரபஞ்சம் ஒரு பரந்த நோக்கில் படைக்கப் பட்டுள்ளது. எல்லா செயல்களும், நன்மையாயினும் சரி, தீமையாயினும் சரி,அதற்குரிய வெகுமதியோ, தண்டனையோ உடையவை. சந்தோஷம் என்பது பிரபஞ்சத்தின் சட்டங்களைப் பின்பற்றுவதாகும். துன்பம் என்பது அவற்றுக்கு முரணானது. இவை எல்லாமே பொதுச் சட்டங்கள்.
44. இதற்கு முன், குறிப்பாக 5ஆவது அத்தியாத்தில் இது பற்றிக் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது.
45. மூன்று சிந்தனைப்பிரிவுகளும் சரியானதாக இருக்க முடியாது.
46. இந்தக் கொள்கை கூறுகின்றது: மனிதனுக்கு எதைப் பற்றியும் உண்மையான அறிவு கிடையாது. ஆனால் அவனுடைய அறிவு, தொடர்புடையது. எதையுமே அவனால் தீர்க்கமாக உரிமைகோர முடியாது. முற்றுமுழுக்க சரியானதும், பிழையானதும் நன்மையான தும் தீமையானதும் நடைமுறையில் இல்லை. இந்தக் கோட்பாட்டின் செல்லுபடியற்ற தன்மையை நிருபிக்க மிகவும் விரிவாக ஒரு கலந்துரையாடல் அவசியமகின்றது. எனவே வாசகர் அல் மீஸானின் தொகுதி 1 அல்லது (தத்துவ சாஸ்திரங்களின் அடிப்படைக்கொள்கை) (உண்மை வாதத்தின் வகை) என்பவற்றைப் பார்க்கவும்.
47. அல் மீஸான் தொகுதி 1, தத்துவ சாஸ்திரங்களின் அடிப்படைக் கொள்கை தொகுதி 1, உண்மைவாதத்தின் வகை தொகுதி 1.'
48. இந்தக் கூற்றுபொதுவான ஒரு கொள்கையில் உண்மையானது தான். ஆனால் இந்த வியடத்தில் அப்படியல்ல.
49. அத்தியாயங்கள் 64:12, 33:6, 3:31 இன்னும் பல வசனங்கள்
50. இதன் கருத்து எல்லா அத்தாட்சிகளும் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும். ஒன்று இரண்டோடு மட்டும் போதாது.

51. அத்தியாயங்கள் 4: 76, 5: 35, 24:2, 5:38, 2:183, 195ம், 3:104, 22:78, 2:179, 65:2, 3:103, 144, 42:13 மேலும் பல வசனங்கள்.
52. அத்தியாயம் 7:128, 62:2
53. அத்தியாயம் 49:3, அத்தியாயம் 2: 148
54. அந்தப் பண்பினைக் கொண்டிருந்த நபி (ஸல்) அவர்கள் மீது நல்வாழ்த்து கூறுவோமாக!